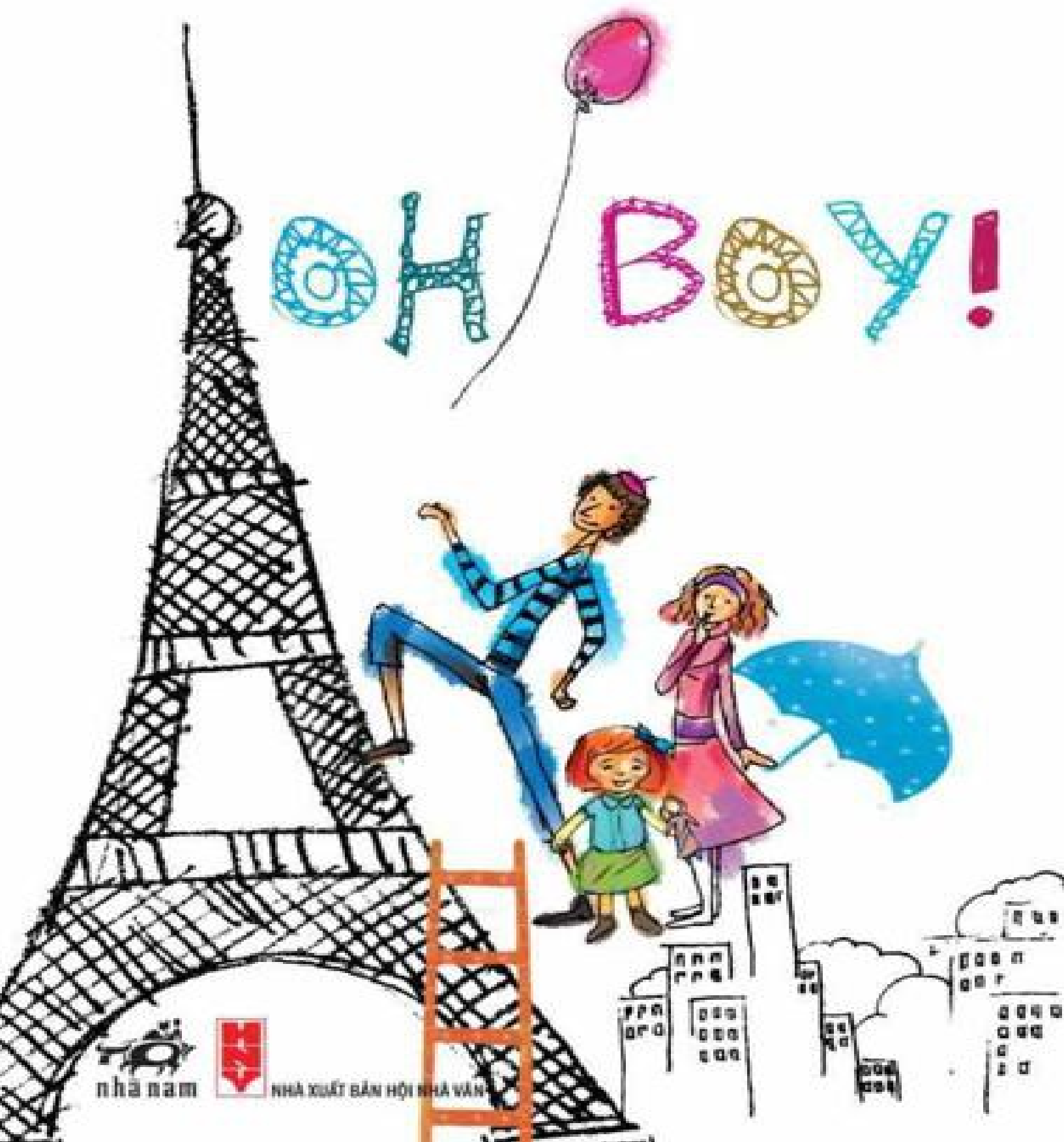

Marie-Aude Murail

OH BOY!

Oh, Boy!

Marie-Aude Murail

Thông tin ebook:

Tên sách: Oh, Boy!

Nguyên tác: Oh, Boy!

Tác giả: Marie-Aude Murail

Dịch giả: Trần Anh Thư

Nhà xuất bản: Hội Nhà Văn

Công ty phát hành: Nhã Nam

Số trang: 264

Trọng lượng: 300 gram

Hình thức bìa: Mềm

Kích thước: 13 x 20.5 cm

Giá bìa: 46.000

Năm xuất bản: 2010

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Giới thiệu nội dung:

Chúng là ba anh em, một trai và hai gái. Ba đứa trẻ mồ côi.

Siméon Morlevent, 14 tuổi. Mạnh khỏe. Mắt nâu. Đầu óc thần đồng, đang học năm cuối trung học.

Morgane Morlevent, 8 tuổi. Mắt nâu. Hai tai rất to. Đứng đầu lớp nhưng lại luôn bị người lớn quên mất sự có mặt của mình.

Venise Morlevent, 5 tuổi. Mắt xanh, tóc vàng, rạng rỡ. Một cô bé ai ai cũng thích. Cô còn biết thêu dệt ra những chuyện tình cực kỳ nồng cháy cho các nàng búp bê Barbie của mình.

Nhưng bọn trẻ hoàn toàn không muốn giao phó số phận mình vào tay cô bảo trợ xã hội. Chúng quyết tâm rời khỏi trại trẻ mồ côi, tìm cho mình một gia đình.

Vào lúc đó, có hai người xuất hiện. Họ đều có thể nhận nuôi chúng. Bởi thiện ý và cũng bởi ác ý. Một người không hoàn toàn tốt bụng; người kia thì sống thiếu trách nhiệm, và còn điều nữa, hai người này đặc biệt ghét nhau.

Rồi chuyện gì sẽ xảy ra?

Là một trong những tác phẩm thiếu nhi hay nhất của Marie-Aude Murail, *Oh, boy!* ra mắt năm 2000 và giành được nhiều giải thưởng, trong đó có Giải thưởng văn học viết dành cho thanh thiếu niên Pháp.

Giới thiệu tác giả:

Marie-Aude Murail sinh năm 1954 tại Havre (Seine-Maritime). Hiện bà đang sống tại Orléans cùng chồng và ba con. Sau khi tốt nghiệp khoa Văn Đại học Sorbonne, bà dành trọn thời gian toàn tâm toàn ý viết sách và chăm sóc gia đình. Năm 2004, bà được trao Huân chương Bắc đẩu Bội tinh vì những công hiến trong lĩnh vực văn học. Marie-Aude Murail nổi tiếng vì khai thác hiệu quả nhiều đề tài khác nhau: chính trị, hiện thực hay kỳ ảo; dường như khẩu hiệu của bà trong sáng tác chính là: không bao giờ lặp lại chính mình và luôn gây bất ngờ cho độc giả.

Nhận xét về tác phẩm:

“Bà đã khiến chúng ta kinh ngạc với một cuốn tiểu thuyết truyền cảm hứng cho thanh thiếu niên, rất khó để xếp hạng và nhanh chóng trở thành kinh điển.”

– *deslivres.com*

“Văn phong thuần khiết của Marie-Aude Murail dệt nên một tác phẩm có sự tinh xảo và mỏng mảnh của chất liệu ren, một cuốn tiểu thuyết để đọc ngẫu nhiên rồi nhắm nháp tận hưởng, một cuốn tiểu thuyết khi đã bắt đầu sẽ khó có thể rời mắt cho đến tận trang cuối cùng, một trong những cuốn sẽ để lại dấu ấn khó phai trong lòng người đọc.”

– *amazon.fr*

“Một câu chuyện được xâu chuỗi khéo léo, một loạt nhân vật lôi cuốn cùng sở hữu giác quan nhạy bén về sự phân chia, một tư duy logic thông minh và một sự cởi mở về tâm hồn rất đáng kể: đây chính xác là những gì cuốn sách hấp dẫn đến khó cưỡng này mang lại.”

– *fnac.com*

MỤC LỤC

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[CHƯƠNG 13](#)

[CHƯƠNG 14](#)

[CHƯƠNG 15](#)

[CHƯƠNG 16](#)

“Sự hóm hỉnh là một lời tuyên bố về phẩm cách, một sự khẳng định về ưu thế của con người trước việc đang xảy đến với mình.”

ROMAIN GARY

CHƯƠNG 1

Anh em nhà Morlevent hiểu ra rằng chúng là những đứa trẻ không còn bố mẹ

Nhà số 12 phố Mercoeur là nơi trú ngụ của gia đình Morlevent từ hai năm nay. Năm đầu trong nhà có ba đứa trẻ và hai người lớn. Năm sau còn ba đứa trẻ và một người lớn. Và cho tới một sáng nọ thì chỉ còn ba đứa trẻ: Siméon mười bốn tuổi, Morgane tám tuổi và Venise năm tuổi.

- Hãy cùng thề nào - Morgane đề nghị - rằng sẽ không ai có thể chia rẽ ba chúng ta. Phải không anh Siméon?

Venise lập tức giơ tay sẵn sàng. Nhưng Siméon, cậu con trai cả của gia đình Morlevent vẫn ngồi trên thảm trải sàn, lưng dựa vào tường miên man suy nghĩ. Cậu liếc nhìn đồng hồ đeo tay của mình... chỉ còn mười lăm phút nữa để cứu vớt tình hình. Lát nữa thôi cô nhân viên bảo trợ xã hội sẽ tới. Cô ấy đã hứa lần này sẽ tìm ra được “giải pháp cuối cùng” cho ba đứa trẻ. Từ trước tới nay, cô ấy mới chỉ nảy ra những giải pháp tạm thời như giao cả ba anh em cho cô giữ trẻ của Venise, hoặc cho bà gác cổng ở đối diện hay cô hàng xóm tầng trên. Nhưng cả ba con người tốt bụng đó đều kinh sợ nếu phải nhận liền một lúc ba đứa trẻ mồ côi mười bốn, tám và năm tuổi này. Kết quả là cho đến giờ chúng vẫn ở cùng nhau trong căn nhà của mình và đợi cô bảo trợ xã hội “tốt bụng”, như theo cách nói của Venise.

- Cô ấy hẳn sẽ giao chúng ta cho một trại trẻ mồ côi nào đó - Siméon đoán.

Chúng không còn người bà con ruột thịt nào, không ông bà, cô, dì, chú, bác, cả bố mẹ nuôi cũng không. Không còn ai. Chỉ còn lại ba đứa trẻ này trong dòng họ Morlevent. Venise nhìn chị gái, vẻ dò hỏi nghĩa của từ “trại trẻ mồ côi”.

- Đó là một kiểu khách sạn cho trẻ em không có bố mẹ - Morgane giải thích cho em.

- Ra là vậy - Venise đáp lại thản nhiên.

Từ hôm qua chúng đã là những đứa trẻ-không-có-bố-mẹ. Venise tiếp nhận chuyện đó một cách rõ ràng. Mọi người thật chẳng sáng suốt gì khi tìm cách giấu bé chuyện đó. Mà có làm vậy cũng vô ích. Với bé, chắc là mẹ đã mất vì nếu không mẹ đã đưa bé đến lớp học múa hôm thứ Hai bởi cô giáo dạy múa vốn rất ghét ai nghỉ học.

Siméon lại nhìn đồng hồ: còn mười phút nữa. Chỉ còn mười phút nữa! Lướt nhìn phía trên cổ tay, nơi đeo đồng hồ, cậu nhận ra vết đỏ đã lan dần lên phía bắp tay từ hôm qua. Cậu kéo ống tay áo xuống.

- Bố chưa chết, bố chỉ biến mất thôi - cậu trầm ngâm nói - Họ sẽ tìm theo hướng này.

Người ta cũng đã từng đi tìm ông để buộc ông đóng góp tiền nuôi dưỡng ba đứa con. Tuy nhiên tất cả những gì họ tìm hiểu được là trước đây ông đã từng lấy vợ, từ ngày còn rất trẻ và đã bỏ rơi vợ mình và...

- Đây rồi - Siméon vừa reo lên vừa búng ngón tay gầy gò của mình - tìm ra rồi!

Giải pháp đây rồi. Cuối cùng cậu đã tìm ra! Người phụ nữ mà bố đã cưới? Không, tất nhiên là không rồi. Vì cô ấy rồi cũng sẽ làm như cô trông trẻ của Venise hoặc bà gác cổng thôi. Ngay khi biết người ta muốn giao cùng lúc ba đứa trẻ cho mình thì cô ấy cũng sẽ lạnh lùng mà nói rằng chỉ trông tạm thời thôi. Không, giải pháp cuối cùng phải là từ phía những người con của bố với người phụ nữ này.

- Họ và chúng ta... họ và chúng ta có cùng cha. Chúng ta... chúng ta cùng dòng máu.

Siméon lấp bắp, choáng ngợp với phát hiện bất ngờ này. Vẫn còn những người khác trong gia đình. Đồng ý là các em chưa từng gặp họ và rằng đây là lần đầu tiên các em nghĩ tới họ. Nhưng những anh chị đó cũng mang họ Morlevent như các em.

- Người nhà Morlevent! Họ cũng mang họ Morlevent như chúng ta. Cuối cùng thì không chỉ còn có ba chúng ta mang cái họ chết tiệt này! - Siméon hào hứng nói.

Năm phút nữa. Năm phút nữa, cậu sẽ phải thuyết phục cô bảo trợ xã hội. Siméon siết chặt nắm tay. Venise hỏi anh trai:

- Thế còn lời thề, chúng ta có cùng thề không nào?

- Có chứ - Siméon nói - Nghe này, các cô gái, trên trái đất này, còn có những người khác mang họ Morlevent như chúng ta, anh không biết là còn bao nhiêu. Đó là những người anh, chị em cùng cha với chúng ta. Họ ra đời trước chúng ta, họ nhiều tuổi hơn chúng ta. Các em hiểu điều đó có nghĩa là gì không? Cô bảo trợ xã hội sẽ PHẢI giao chúng ta cho họ chăm sóc.

Venise, mắt khép mơ màng, đã thấy dần hiện ra cả một đội quân các chàng kỵ sĩ trẻ tuổi tay vung kiếm: những kỵ sĩ sẽ bảo vệ ba đứa trẻ nhà Morlevent! Siméon, thực tế hơn em gái, đã bắt đầu tự hỏi liệu những người con lớn có bị buộc phải trông giữ những người em cùng cha khác mẹ đã mồ côi của mình không? Cậu đưa thẳng nắm tay ra phía trước và nói bằng một giọng nghiêm túc đến ngạc nhiên:

- Tất cả anh em nhà Morlevent cùng nhau hoặc là chết!

Morgane đặt nắm tay mình lên trên tay anh và cuối cùng là Venise, hai em cùng nhắc lại lời anh mình:

- Tất cả anh em nhà Morlevent cùng với nhau hoặc là chết!

Rồi em hỏi thêm:

- Có vết gì đỏ trên cổ tay anh thế?

Lúc này ông tay áo đã bị kéo lên. Siméon kéo nhanh nó xuống và khẽ trả lời em:

- Không có gì. Một vết va đập thôi.

Vừa lúc đó có tiếng mở cửa. Cô Bénédicte Horau bên Hội bảo trợ xã hội đi vào.

- Được rồi các cháu - cô nói trong hơi thở gấp do đi vội - cô đã tìm ra giải pháp.

- Chúng cháu cũng vậy - Siméon nói.

- Đúng rồi cô ơi, chúng ta sẽ có một đội kỵ sĩ bảo vệ những người anh em - vừa nói Venise vừa đưa tay múa một đường kiếm theo kiểu Zorro, tất nhiên là với một thanh kiếm tưởng tượng.

Morgane muốn tỏ ra khách quan hơn:

- Venise muốn nói đến những người anh, chị cùng cha khác mẹ với chúng cháu. Họ chỉ giống chúng cháu một nửa thôi, nhưng dù sao thế cũng là nhiều rồi. Như ở lớp cháu vậy, điểm trung bình của cháu là 9,5, của Lexane là 9 thế mà cháu vẫn xếp trước bạn ấy một bậc.

Nhận ra vẻ thảng thốt của cô Bénédicte, Morgane lại cố giải thích.

- Lexane là bạn cháu. Bạn ấy người Trung Quốc. Bố mẹ hiện nay của bạn ấy không phải là bố mẹ đẻ. Bạn ấy là con nuôi. Nhưng bạn ấy thấy như thế còn tốt hơn là không có bố mẹ. Anh, chị em cùng cha khác mẹ cũng vậy, như vậy tốt hơn là không có gì.

“Bọn trẻ thật sự đang rất rối loạn”, Bénédicte nghĩ. Cô đang tìm một giải pháp đơn giản.

- Được rồi - cô nói - cô đã tìm được chỗ cho các cháu ở trại trẻ mồ côi Folie-Méricourt. Ở đó rất thuận tiện vì các cháu vẫn có thể đến trường và...

- Cô không hiểu rồi - Siméon ngắt lời.

- Đúng thế, chúng cháu sẽ đến ở chỗ những người anh cùng cha khác mẹ - Venise cao giọng nói (bé quả là có một hứng thú đặc biệt với phái nam).

- Hoặc chúng cháu sẽ cùng chết - Morgane điềm nhiên nói thêm như đọc một thông báo.

Câu cuối này của Morgane khiến cô Bénédicte giật mình. Để bọn trẻ không hoảng sợ hơn nữa, họ đã nói dối chúng rằng mẹ chúng ngẫu nhiên mất do ngã cầu thang. Thực tế là bà đã uống nước rửa bát để tự vẫn. Nhưng khi chất này ngấm và gây đau đớn quá sức chịu đựng, bà đã chạy ra ngoài kêu cứu và bị ngã trong cầu thang. Thực chất, đó là một vụ tự sát.

- Các cháu, nghe cô này...

- Không, là CÔ, cô hãy nghe chúng cháu - Siméon nói - Chúng cháu còn gia đình và cần thông báo cho họ. Bố cháu đã có những người con khác trước khi có chúng cháu.

Siméon hoàn toàn không biết gì về tên tuổi hay giới tính của họ. Cậu cũng chưa bao giờ tự tìm hiểu điều này. Chỉ là do có một lần, khi quá thất vọng mẹ cậu đã kêu lên: “Tên khốn đó, đây không

phải là lần đầu tiên hấn bỏ rơi con cái mình!”

- Morlevent là một cái họ ít người có. Chúng ta chắc chắn sẽ tìm được họ - Siméon nhấn mạnh thêm.

Bénédicte khẽ lắc đầu, không ra đồng ý cũng chẳng ra phản đối.

- Bây giờ, cô phải đưa các cháu đến trại trẻ mồ côi đã. Việc này gấp hơn.

- Không - Siméon nói - Điều cấp thiết nhất bây giờ là tìm hiểu xem việc giao trẻ mồ côi cho những người anh, chị cùng cha khác mẹ được thực hiện theo quy định như thế nào nếu những người anh chị này đã trưởng thành. Cô có thể tìm giúp cháu một cuốn luật Dân sự không?

Bénédicte nhìn Siméon. Cô ngạc nhiên đến mức không thốt lên lời nào. Cô đã quen với nhiều thiếu niên trạc tuổi Siméon và cô chưa thấy chúng nói như thế này bao giờ.

- Cháu là thần đồng mà - Siméon nói như có ý muốn giải thích.

Ông Mériot, giám đốc trại trẻ mồ côi Folie-Méricourt lúc đầu đã từ chối nhận ba anh em nhà Morlevent vì trung tâm này vốn chỉ dành cho những cậu bé tuổi từ mười hai đến mười tám. Ông có thể nhận Siméon nhưng không thể nhận hai cô em gái của cậu.

- Bọn trẻ đang rất hoảng loạn - cô Bénédicte nói với ông giám đốc - việc chia rẽ chúng lúc này có thể gây ra một chấn động lớn về tình cảm. Tôi sẽ tìm một gia đình nhận đón các cháu nhưng trong lúc chờ đợi...

Vừa nói cô vừa nhìn quanh cơ ngơi của trung tâm. Một đám thiếu niên đang chơi đá bóng phía sau cô và cô nghe văng lại những câu chửi thề cửa miệng: “Mẹ mày!”, “Cho mày chết này!”

- Bọn trẻ nhà Morlevent vốn sống rất tách biệt - cô nói tiếp - sẽ tốt cho chúng nếu chúng được ở cùng với bọn trẻ trạc tuổi.

- Năm tuổi và tám tuổi - ông Mériot nhẩm tính vẫn với thái độ ngập ngừng - hai cháu đó không cùng độ tuổi với bọn trẻ ở đây.

Bénédicte quyết định dùng một lá bài khác: khơi gợi lòng thương hại của ông giám đốc.

- Hoàn cảnh của chúng rất bi đát. Bố thì biến mất tăm. Mẹ chúng do quá căng thẳng, đã quần trí tự tử bằng cách uống nước rửa chén cực mạnh Sun Vaisselle.

Ông giám đốc nhăn mặt vẻ đau đớn. Phía sau lưng họ, bọn trẻ ngừng chửi thề. Chúng đang nghe ngóng.

- Thôi được, cô hãy đưa chúng đến - ông Mériot nhượng bộ - Tôi thực sự muốn giúp cô gỡ vạ này.

Và như vậy, theo một cách ngoại lệ, Morgane và Venise đã có một căn phòng nhỏ xíu ở trung

tâm Folie-Méricourt. Căn phòng giống như một cái tủ đựng chổi cũ mà người ta bỏ đi. Cửa sổ duy nhất trong phòng nhìn ra một cái sân nhỏ. Nước thải từ một đường ống vỡ toác đổ vào sân tạo ra tiếng nước chảy buồn bã không dứt trên nền gạch. So với hai em gái, cậu anh trai Siméon được ở trong một phòng thật vương giả, rộng rãi và sáng sủa. Nhưng bất hạnh là cậu phải ở chung với Tony, bằng tuổi cậu. Tối nào Siméon cũng thầm cảm ơn người đã phát minh ra trò bi lắc vì tối nào Tony cũng rời phòng ngủ chung để tới chơi ở phòng có bàn bi lắc. Và đó là thời gian duy nhất trong ngày cậu có thể một mình xem đám sách vở vẫn giấu ở đáy va li. Đã từ rất lâu rồi, chính xác là từ ngày còn học mẫu giáo, cậu đã biết tốt hơn hết là nên giấu đi sự khác biệt của mình với các bạn xung quanh.

“Trách nhiệm giám hộ có thể được miễn trừ đối với những người mà việc giám hộ này là quá nặng đối với họ do vấn đề tuổi tác, bệnh tật, khoảng cách, hoặc do công việc gia đình hoặc nghề nghiệp hiện tại đã đặc biệt bận rộn”.

Ngồi trên sàn, tựa lưng vào tường, Siméon cân nhắc từng từ trong cuốn luật Dân sự mà cậu đã mượn ở thư viện của trường cấp ba. Theo luật, có vẻ như sẽ khó từ chối được nghĩa vụ bảo lãnh nếu là ông hoặc bà của trẻ vị thành niên mồ côi cha mẹ. Nhưng họ lại không nói gì đến trách nhiệm của anh, chị em, và nhất là anh chị em cùng cha khác mẹ thì lại càng không thấy nói đến. Tiếng động ở cửa ra vào cắt ngang dòng suy nghĩ của Siméon. Hai em gái cậu nhẹ nhàng lách vào phòng.

- Thế nào rồi anh? - Morgane hỏi anh trai với giọng sùng kính.

- Có tiến triển - Siméon trả lời em gái và gấp cuốn luật Dân sự lại - Lúc nào xong anh sẽ xem tiếp cuốn luật Hình sự để xem anh sẽ bị vào tù bao nhiêu năm nếu giết thẳng Răng thỏ.

Răng thỏ là tên lóng của Tony.

- Các em thật là may. Buổi tối các em được ở cùng nhau - Siméon nói.

Cậu đã nhìn thấy hai chiếc giường đặt sát cạnh nhau trong phòng của hai em gái và cậu muốn được ngủ lại đó, dưới chân các em, giữa đồng thú bông.

- Vâng, nhưng chị Morgane kể chuyện không hay bằng mẹ - Venise than vãn.

Một thiên thần bay lượn trên đầu bọn trẻ. Thiên thần cảm lạnh vì những đau đớn chất chồng.

- Thôi nào - Siméon nói giọng khô khốc - Thứ Ba này chúng ta sẽ gặp thẩm phán.

- Tại sao họ lại phán xét chúng ta? - Venise phản đối - Mẹ chết trong cầu thang có phải là do lỗi của em đâu.

Siméon ra hiệu ngăn gọn cho cô em thứ:

- Em giải thích cho Venise đi.

- Đó không phải là để phán tội - Morgane bắt đầu giải thích - Người thẩm phán này sẽ quyết định gửi tiếp chúng ta đi đâu sau khi chúng ta rời trại trẻ...

- Em ra ngoài giải thích đi - Siméon ngắt lời và chỉ ra phía cửa - Anh cần suy nghĩ.

Hai cô bé đi khỏi không một lời phản đối. Với hai em, anh Siméon suy nghĩ là một việc thiêng liêng. Cậu nhìn đồng hồ đeo tay. Đã chín giờ mười lăm phút tối. Phía trên cổ tay nơi đeo đồng hồ, vết loang đỏ đã dần thắm lại. Có một vết khác đang loang dần ở cánh tay bên kia. Cậu không muốn nghĩ đến việc đó nữa.

- Chín giờ mười lăm phút - cậu nói nhỏ và tập trung nghĩ sang việc khác.

Chín giờ rưỡi, thằng Răng thỏ sẽ quay về phòng. Sao bây giờ? Còn mười lăm phút nữa. Mười lăm phút để khóc.

“Tất cả chuyện này”, cậu nghĩ và cố kìm cơn thôn thức trong gối, “tất cả chỉ là vấn đề sắp-xếp-tổ-chức thôi mà”.

Bóng đêm phủ xuống.

- Mẹ ơi - cậu thầm kêu rồi ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, trong hành lang Siméon gặp hai thiếu niên lớn của trại trẻ. Cậu không quen chúng, mới chỉ biết mặt. Chúng chặn cậu lại.

- Này, điều thằng Răng thỏ nói về mẹ mày tối hôm qua ở phòng chơi bi lắc có đúng không? Hả?

Siméon đánh giá tình hình. Chỉ có mình cậu và bọn chúng trong hành lang. Vậy là chúng hơn một. Không nên chạy trốn, cũng không nên khiêu khích.

- Tao không hiểu bọn mày nói gì - cậu trả lời giọng dửng dưng.

- Răng mẹ mày đó, bà ấy đã uống nước rửa chén bát Canard Vécé để tự tử.

Nỗi đau đốn giày xéo tằm thân gầy guộc của Siméon. Giờ thì cậu đã hiểu những ánh mắt nửa thương hại nửa kinh sợ, những lời thì thầm nhỏ to chột im bật mỗi khi cậu bước vào một căn phòng. Lấy vẻ bình tĩnh cậu mỉm cười trả lời:

- Vớ vẩn! Mạnh hơn chứ! Đó là nước tẩy rửa lò nướng Décap.

Trại trẻ Folie-Méricourt là nơi tập trung những đứa trẻ có hoàn cảnh bất hạnh. Nhưng hoàn cảnh này thì quả là khiến người ta phải động lòng. Hai đứa kia, quá bất ngờ, lùi sát vào tường để Siméon đi qua. Cậu vào đến phòng ăn sáng thì nhìn ngay thấy hai em gái đã ngồi ở bàn và đang khóc.

- Xảy ra chuyện gì vậy? - cậu vừa hỏi vừa ngồi vào chỗ.

- Thằng Răng thỏ - Morgane nói - nó nói rằng mẹ mất là vì... là vì... mẹ đã uống, đã uống... - Em òa khóc và trong chốc lát không thể nói hết câu. Siméon quay sang cô em út. Bé liền thì thầm vào tai anh trai như thể nói một bí mật đáng xấu hổ:

- Là vì mẹ đã uống nước rửa chén Canard Vécé.

Siméon lại lấy vẻ bình tĩnh mỉm cười. Đó là chiêu mà cậu vẫn dùng trong lúc tìm câu trả lời mỗi khi bị bất ngờ.

- Vớ vẩn nào - cậu nói giọng uy quyền - Ở nhà chúng ta chưa bao giờ dùng nước rửa chén Canard Vécé.

- Ra là vậy - Venise thở phào, vẻ hoàn toàn an tâm.

CHƯƠNG 2

Những đứa trẻ nhà Morlevent chờ đợi vị cứu tinh

Cô thẩm phán phụ trách việc giám hộ trẻ vị thành niên Laurence Deschamps vóc dáng thấp đậm, nhanh nhẹn, ưa nhìn, thường thích nạp bổ sung năng lượng bằng sô cô la đen, loại Nestlé 52% ca cao chính hiệu, vị đắng mà dịu, đánh mà lại tan chảy nhanh. Cô luôn giấu một thanh như vậy trong ngăn kéo bàn làm việc. Trước tính hóc búa của vụ việc bọn trẻ nhà Morlevent, rõ là cô hoàn toàn có lý do để tự thưởng cho mình liền hai mảnh sô cô la thật đen, thật cứng. Vừa cắn mạnh vào miếng sô cô la đến mức làm in rõ trên đó vết răng chắc khỏe thì cô nghe tiếng gõ cửa.

- Mời vào! - cô nói vẻ lúng túng.

Nhanh tay đóng ngăn kéo lại, cô lau vội khóe miệng. Cô vốn luôn sợ bí mật này bị lộ nếu mọi người nhìn thấy vết rìa sô cô la phía trên môi. Cô nhân viên xã hội trẻ tuổi Bénédicte Horau đẩy cửa vào. Họ chỉ mới làm việc cùng nhau một thời gian ngắn nên chưa biết nhau nhiều.

- Mời cô ngồi - Laurence cố ý nói đồng dục để lảng đi chuyện miệng còn ngậm sô cô la.

Rụt rè, Bénédicte ngồi xuống mép ghế.

- Tôi mời cô đến về việc bọn trẻ nhà Morlevent - cô thẩm phán nói - Đầu tiên xin hỏi cô là bọn trẻ có thấy thoải mái trong trại trẻ nơi chúng ta đang gửi tạm chúng không?

Cách nói thẳng và cụt ngủn này làm Bénédicte tưởng cô thẩm phán cố ý chê trách nên cô cứ nhìn cô thẩm phán mà không biết phải trả lời sao. “Ôi trời, mình vẫn còn vết rìa sô cô la rồi”, cô thẩm phán giật mình nghĩ rồi vờ di ngón tay lên viền môi với vẻ trầm ngâm đau khổ và hỏi:

- Bọn trẻ phản ứng thế nào?

- À, thì... chúng bị xáo trộn - Bénédicte trả lời bằng một câu quen thuộc thường dùng trong nghề.

- Đương nhiên rồi. Đứa lớn là con trai đúng không nhỉ?

- Vâng, tên là Siméon.

- Mười bốn tuổi?

- Vâng.

- Có xu hướng khép kín hay đúng hơn là nổi loạn phải không?

- Không hẳn - Bénédicte lưỡng lự vì chưa biết phải nghĩ thế nào về cậu con trai này.

- Nó có nói chuyện không? - cô thẩm phán gặng hỏi - Hẳn là nó bị sốc đúng không?

- Không... không hẳn vậy.

Không hài lòng với câu trả lời lấp lửng, cô thẩm phán lật xem tập hồ sơ nhà Morlevent.

- Vô lý! Cứ như thể chúng từ trên trời rơi xuống vậy! Không còn ai trong gia đình. Không họ hàng. Không bạn bè. Không gì cả. Không một mối quan hệ xã hội. Thế thì làm sao tôi tìm được người đỡ đầu hay lập hội đồng gia đình được.

- Có bà trông trẻ của Venise. Bà ấy sẵn sàng nhận nuôi bé út nếu chúng ta muốn tìm cho nó một gia đình.

- Thì đành - Laurence Deschamps thờ dãi - Thật tiếc nếu khiến anh em chúng phải ly tán. Cậu con trai, 14 tuổi? Vậy là đang học lớp tám nhỉ?

- Lớp mười hai rồi - cô Bénédicte lập bập đính chính.

- Đâu nào. Nó mới có mười bốn tuổi - cô thẩm phán sửa lại một cách chắc chắn.

Nhưng lập tức cô nhú mày khi chính mắt mình đọc dòng chữ trong hồ sơ: “Siméon Morlevent, mười bốn tuổi, học sinh lớp mười hai trường trung học tư thục Sainte-Clotilde”.

- Trời, quả là một hiện tượng đặc biệt! - cô thẩm phán ngạc nhiên thốt lên.

- Vâng, vậy là chị cũng thấy như vậy! - vốn bối rối nhiều vì Siméon, Bénédicte thở phào khi được cô thẩm phán chia sẻ - Cậu ta không giống một đứa trẻ bình thường. Hơn nữa, chính cậu ta tự nhận mình là thần đồng.

- Thì đúng là một thần đồng - cô thẩm phán Laurence xác nhận.

Và với cô, trường hợp ba đứa trẻ này đột nhiên trở nên thú vị và cuốn hút đặc biệt. Cô đang nắm trong tay số phận của một thần đồng. “Siméon Morlevent”, chỉ riêng cái tên cũng đã thật bí ẩn. Lãng mạn. Một cậu thiếu niên đẹp một cách bí ẩn khác thường... Trong cô dâng lên khao khát yêu thương mạnh mẽ đến mức vị sô cô la đắng dịu ưa thích cũng không thể làm vui đi được. Cô sẽ coi sóc một thần đồng, giúp cậu cân bằng trở lại và hòa nhập vào cuộc sống... Cô bối rối hình dung và luôn miệng lẩm nhẩm: “Siméon Morlevent.”

- Cô nói gì cơ? - cô chột giật mình hỏi.

Thì ra cô nhân viên bảo trợ xã hội vẫn nói trong khi cô đang miên man với những viễn tưởng bay bổng của mình.

- Vâng, thì về việc anh em cùng cha khác mẹ.

- Ai cơ? - cô thẩm phán ngạc nhiên.

- Hình như vẫn còn có những người khác trong nhà Morlevent. Bố bọn trẻ đã từng lấy người phụ nữ khác và có con riêng.

- Sao tôi không thấy ghi trong hồ sơ?

- Cậu bé đã nói với tôi như vậy.

Và Bénédicte vẫn không hài lòng chút nào khi nhớ lại cái cách Siméon đã thông báo với cô tin đó.

- Nếu còn có người nhà Morlevent - cô thẩm phán nói - thì cần phải xác định ngay. Chi tiết này rất quan trọng. Họ Morlevent không nhiều. Chúng ta phải kiểm tra ngay.

Rồi không nói thêm gì cô nhún người đẩy chiếc ghế có bánh xe về trước bàn máy tính. Chỉ vài động tác nhanh gọn, cô nối máy với dịch vụ danh bạ của Minitel và gõ tìm: MORLEVENT, địa phận thủ đô PARIS. Trên màn hình hiện ra hai kết quả: một là bác sĩ Josiane Morlevent; hai là một người nào đó tên Barthélemy Morlevent. Cô thẩm phán ghi nhanh lại hai địa chỉ này. Thận trọng hơn, cô thử tìm trên toàn bộ nước Pháp. Không còn ai khác mang họ Morlevent.

Cô Laurence xem lịch làm việc. Bọn trẻ nhà Morlevent sẽ được đưa đến gặp cô vào thứ Ba tuần sau. Mà hôm nay đã là thứ Sáu. Phải nhanh chóng tiến hành cuộc điều tra của cô. Bác sĩ Josiane Morlevent sống không xa văn phòng thẩm phán nên cô quyết định sẽ tới đó trước, ngay ngày mai.

Sáng thứ Bảy, Laurence đã có mặt trước một khu nhà sang trọng, gần công viên Montsouris. Josiane Morlevent là bác sĩ nhãn khoa. Một phụ nữ đứng tuổi với thân hình tròn trịa làm cô thẩm phán ung ý ngay tiến ra mở cửa một cách đầy trang trọng.

- Cô có hẹn trước không?

- Tôi không có hẹn. Tôi là Laurence Deschamps, thẩm phán phụ trách việc giám hộ trẻ vị thành niên.

Laurence vẫn biết chức danh của cô không gọi ra được điều gì rõ ràng trong suy nghĩ của mọi người nhưng cứ nghe đến từ “thẩm phán” là họ đã đủ sợ phát khiếp rồi. Quả đúng vậy, bà thư ký tròn trịa của bác sĩ Morlevent mới nghe tới đó đã đặt tay lên ngực như thể để kiểm soát nhịp tim.

- Có chuyện gì vậy? - bà ta hỏi.

- Không có gì nghiêm trọng - cô thẩm phán nói. Rồi chợt nghĩ đến tình cảnh của ba đứa trẻ, cô nói thêm - tôi muốn trao đổi với bác sĩ Morlevent. Tôi muốn nói chuyện với cô ấy về bố của cô ấy, ông Georges Morlevent.

- Nhưng ông ta không phải là bố đẻ của nó! - người phụ nữ tròn trịa kêu lên - Con gái tôi... Bác sĩ Morlevent là con gái tôi...

Cô thẩm phán ra hiệu đã hiểu.

- Ông ta, người chồng đầu tiên của tôi, đã nhận nó làm con gái. Nó mang họ ông ta, nhưng tất cả chỉ có vậy thôi.

Vậy là Josiane Morlevent chỉ là con hoang, được Georges Morlevent nhận làm con và cho mang họ. Vậy là cô ta không cùng chung huyết thống với ba đứa trẻ.

- Có phải Georges đã chết không? - người phụ nữ phốp pháp dò hỏi với một tia sáng lóe lên trong đáy mắt.

Cô thẩm phán mỉm cười ngán ngẫm về thất vọng.

- Tôi đến đây không phải để nói về việc thừa kế gia sản, thừa bà. Mà thật ra, nói chính xác hơn, là về một món thừa kế đặc biệt không dễ kế thừa. Ông Morlevent để lại ba đứa trẻ cần được nuôi dạy.

Người phụ nữ nọ nhảy bật người ra phía sau hết như là có vật gì đó rơi từ trần nhà xuống dọa đề bẹp bà ta vậy.

- Hay nhỉ! Tôi chả đã nói với cô rồi sao, cô không nghe thấy à? Con gái tôi không có quan hệ gì với Georges Morlevent hết. Không tí tẹo nào. Cả tôi cũng thế.

Giọng bà ta chợt đánh lại, gần như thô lỗ. Một nỗi bức bối khó tả bỗng dâng lên trong Laurence Deschamps. Thật may là cậu bé thần đồng Siméon của cô không có chút liên hệ gì với người đàn bà độc ác vô cảm này!

- Các vị có cùng họ. Tôi muốn triệu tập con gái bà đến buổi họp vào thứ Ba, ngày mười ba tháng Mười hai, lúc mười một giờ. Biết đâu cô ấy sẽ cảm thấy có liên quan hơn bà đôi chút?

Khi ra tới phố cô mới chợt nhớ ra mình đã quên hỏi một việc quan trọng duy nhất còn lại có ý nghĩa: Barthélemy Morlevent có phải cũng chỉ là một người con hoang được Georges Morlevent nhận làm con và cho mang họ? Nếu đúng như vậy thì coi như tiêu tan hy vọng cuối cùng tìm được gia đình cho bọn trẻ Morlevent. Và rồi chúng sẽ trở thành những đứa trẻ mồ côi do nhà nước bảo trợ; bị đá đi đá lại giữa các trại trẻ trong khi tuyệt vọng chờ đợi ai đó đến nhận nuôi.

Barthélemy Morlevent sống ở khu đồng bóng Marais, trên tầng năm một khu nhà không có thang máy. Mới tới chân cầu thang lạnh lẽo, cảm giác về khu nhà làm cô chán nản đến mức phải luôn tay tìm sâu trong túi xách và khế bấm ngón tay. Rắc! Một mảnh sô cô la gãy rời khỏi thanh sô cô la. Kín đáo, cô đưa miếng sô cô la vào miệng. Vì còn phải leo năm tầng gác nên cô quyết định sẽ ngậm cho nó tan chảy từ từ chứ không nhai ngay. Thật là một cảm giác tuyệt vời khi ta để vị ca cao tan chảy trên lưỡi, phủ lên vòm họng, rồi từ từ bao bọc các chân răng, và đúng lúc đó ta sẽ cắn mạnh vào phần còn lại. Mà không, chỉ cần khoan khoái đẩy đi đẩy lại phần nhân cứng còn lại phía trên mặt răng hàm cho đến khi nó tan chảy hết. Nhưng đã lên đến tầng tư, không chờ được nữa, cô đành nhai nốt miếng sô cô la.

- Xin hỏi anh Barthélemy Morlevent phải không?

Một thanh niên vẻ khá mờ ám cất giọng the thé trả lời phía sau cánh cửa mở hé:

- Không, tôi, Léo.

- Tôi là Laurence Deschamps, thẩm phán phụ trách việc giám hộ trẻ vị thành niên. Tôi muốn nói chuyện với anh Morlevent.

- Không có đây. Có chuyện gì vậy?

Cậu thanh niên nói chỏn lỏn, không thành câu rõ ràng.

- Về chuyện bố anh ta, ông Georges Morlevent.

Cậu thanh niên đột nhiên vặn hông chéo quẹo sang trái, vênh lên hết như lúc trước với hông phải và kêu lên:

- Ôi dào, Bart thấy kể chuyện bố nó.

- Có thể. Nhưng dù sao anh cũng không quyết định thay được. Tôi muốn gặp anh Morlevent vào thứ Ba, ngày mười ba lúc mười một giờ. Đây là danh thiếp của tôi. Anh nhớ được chứ? Đúng hẹn thứ Ba. Đây là chuyện luật pháp, phải tuân thủ.

Cậu thanh niên không nói hẳn ra miệng rằng sẽ mặc thầy chuyện đó nhưng cái cách anh ta đảo mắt sang trái, sang phải để tránh ánh mắt của Laurence thì cũng đủ nói thay rồi.

Về đến nhà, Laurence nghĩ việc hẹn gặp với hai người này hẳn chẳng ích gì. Ai mà thêm quan tâm đến ba đứa trẻ mồ côi vốn không có quan hệ gì chứ. Rồi cô lầm nhảm tên cậu bé thần đồng của mình “Siméon Morlevent” và mỉm cười. Chính cô, cô sẽ giải quyết việc này.

Nhưng kế hoạch của Siméon thì khác. Sau khi quay cô nhân viên bảo trợ xã hội, cậu đã biết được những điều cô này phát hiện ra về những người mang họ Morlevent khác khi tự mình tiến hành điều tra. Tối thứ Hai, Siméon triệu tập một hội thể *pow-wow* trong phòng hai em gái. Như trong tập tục này của các bộ lạc da đỏ, ba đứa trẻ ngồi khoanh chân, thẳng lưng và lấy một cái chăn bọc tròn xung quanh rồi bắt đầu thảo luận. Ngày còn ở nhà, chúng còn chuyền nhau một tẩu thuốc có châm thuốc hẳn hoi. Bố chúng vẫn thường khuyến khích những kiểu chơi kỳ lạ như vậy; còn mẹ chúng lúc đó luôn than vãn rằng bố thật là “vô trách nhiệm”. Mẹ than câu đó nhiều đến mức một hôm bố đã quyết định chứng minh cho mẹ thấy là mẹ có lý. Bằng cách bỏ nhà đi mất.

- Này các cô gái - Siméon nói với hai em trong tư thế nghiêm trang - Hiện tại, vẫn còn có hai người mang họ Morlevent như chúng ta trên trái đất này.

- Là con gái hay con trai? - Venise hỏi ngay điều quan trọng nhất đối với bé.

- Một phụ nữ, là bác sĩ nhãn khoa.

Venise thậm chí còn chưa kịp cất tiếng hỏi chị gái xem nhãn khoa nghĩa là gì thì Morgane đã giải thích ngay lập tức, em vốn vẫn là bản phụ đề của anh trai mình:

- Đó là bác sĩ chữa mắt.

- Chị ấy tên là Josiane. Thật ra đó không phải là một người nhà Morlevent thực sự như chúng ta. Chị ấy mang họ này vì bố mang chị ấy về.

- Mang chị ấy về từ đâu? - Venise hỏi.

Siméon ra dấu cho Morgane. Em chỉ hơi ngập ngừng một thoáng.

- Bố đã nhận chị ấy về nuôi. Giống như Lexane bạn chị được nhận làm con nuôi đó.

- Ra là vậy - cô em út ngoan ngoãn gật đầu.

- Người thứ hai là một Morlevent thật sự, cùng cha khác mẹ với chúng ta. Anh ấy làm việc trong một cửa hàng đồ cổ.

Từ “bán hàng” khiến Siméon thấy ghê tởm. Đối với cậu, “bán hàng” đồng nghĩa với ngu xuẩn. Nhưng cậu đã giữ lại điều tốt đẹp nhất để nói sau cùng.

- Anh ấy tên là Barthélemy.

- Oa! - hai cô em gái reo lên.

- Giống như là vua Mage^[1] vậy - Venise thích chí.

Morgane và Siméon nhìn nhau mỉm cười. Cô em út lại nhăm với nhân vật Balthazar rồi. Tuy vậy, hình dung có một người anh cười lạc đà đến với mình làm hai em thấy rất thú vị. Cả ba cùng im lặng tận hưởng cảm giác kỳ diệu đó một lúc lâu. Siméon vốn thông minh như vậy cũng đã không một phút nghĩ đến việc người anh lớn đó sẽ chẳng mấy may quan tâm tới chúng...

Cô thẩm phán thì không viên vông như bọn trẻ. Buổi sáng thứ Ba, trong khi chờ đợi những người họ Morlevent, cô điểm lại lần cuối tình hình với cô bảo trợ xã hội.

- Cô Josiane Morlevent ba mươi bảy tuổi - Bénédicte Horau nói - Tên ngày trước là Josiane Pons. Georges Morlevent đã nhận nuôi cô ấy khi cô ấy được năm tuổi. Hiện nay, đáng lẽ họ của cô ấy cũng không phải là Morlevent.

- Sao thế được? - Laurence ngạc nhiên hỏi.

- Cách đây ba năm cô ấy đã kết hôn với ông Tanpié. Cô ấy giữ lại họ Morlevent chỉ để tiện liên hệ với khách hàng cũ.

Thế là xong. Mọi liên hệ giữa cô bác sĩ nhãn khoa này và bọn trẻ càng trở nên mong manh.

- Thật tiếc - Laurence thở dài - một bác sĩ ở một khu phố giàu có. Thật là một nơi đỡ đầu tốt cho bọn trẻ.

Hai người nhìn nhau gương cười. Mỗi người vì một lý do khác nhau nhưng họ đều nằm lòng hồ sơ nhà Morlevent, điều kéo họ lại gần nhau hơn.

- Barthélemy mới hai mươi sáu tuổi - Bénédicte trình bày tiếp.

- Cô gặp anh ta chưa?

- Tôi chưa. Cả cô bác sĩ tôi cũng chưa gặp. Anh ta thì đúng là con đẻ của Georges Morlevent nhưng lại chưa bao giờ nhận người đó là bố mình.

- Anh cùng cha khác mẹ - cô thẩm phán lẩm nhẩm suy tính.

Liệu có thể giao cho anh ta trách nhiệm nặng nề trông giữ ba đứa trẻ không? Liệu có thể đe dọa trừng phạt nếu anh ta từ chối mối liên hệ anh em này không?

- Mời vào!

Laurence liếc nhìn đồng hồ. Mới có mười giờ năm mươi phút.

- Cô Josiane Morlevent đã đến - cô thư ký hé cửa thông báo.

- Xem nào, xem nào - cô thẩm phán thì thầm - một cô bác sĩ của khu nhà giàu.

Cô nhân viên bảo trợ sửa lại tư thế ngay ngắn, gương mặt căng lên vẻ tò mò trông đợi. Hoàn cảnh của bọn trẻ tuyệt vọng đến mức chỉ có thể mong đợi một Zorro tái sinh cứu giúp. Và đây, Zorro của các em bước vào trong bộ đồ sang trọng màu ghi sáng cùng áo pull hiệu Rodier.

- Xin chào. Hẳn cô là thẩm phán Deschamps. Tôi xin được thưa ngay với cô, cô đã đặt tôi vào một tình huống hết sức tế nhị khi triệu tập tôi đến đây vào giờ này, khi mà đáng lẽ tôi đang phải phẫu thuật cho một quý bà vào đúng mười một giờ. Thật không phải phép khi cô làm xáo trộn lịch làm việc của một bác sĩ như vậy.

Josiane Morlevent tuôn một tràng bằng giọng bất bình kiêu cách. Cô ta thật rõ ra đáng, thật biết cách phủ đầu người khác.

- Tôi lấy làm tiếc vì làm cô xáo trộn - Laurence đáp lại và cảm thấy muốn tìm ngay lập tức một miếng sô cô la - Đúng là chỉ có mỗi việc con con liên quan đến ba đứa trẻ bị bố bỏ rơi còn mẹ thì vừa qua đời thôi.

- Cảm ơn vì bài học đạo đức - cô bác sĩ nhãn khoa đáp lại châm chọc và ngồi xuống ghế - Chúng ta vào việc luôn đi. Bọn trẻ không còn ông bà sao?

- Hoàn toàn không còn ai trong gia đình ngoài cô và...

- Chúng không phải là gia đình tôi - Josiane ngắt lời.

- Cô cũng mang họ Morlevent và do ông Morlevent nhận nuôi.

- Nếu cứ suy luận kiểu đó thì chắc chúng ta là họ hàng hết - Josiane lại châm biếm - Chúng bao nhiêu tuổi?

- Mười bốn, tám và năm tuổi.

- Năm tuổi... là con trai à?

- Bé gái.

- Bé gái... Cũng không sao - cô bác sĩ nói, môi hơi bĩu như đang suy nghĩ về một món hàng thú vị - Nó có xinh xắn không?

- Tôi không biết, tôi chưa gặp qua chúng.

Bénédicte và Laurence nhìn nhau kinh ngạc. Họ không biết rằng cô bác sĩ nhãn khoa đã cố gắng có con từ ba năm nay nhưng chưa được, cả ba lần thụ tinh nhân tạo đều không thành khiến cô gần như rơi vào tình trạng tuyệt vọng. Thế mà bây giờ lại có một bé gái năm tuổi sẵn ra đó, và nếu bé xinh xắn lại thông minh thì cũng được quá đi chứ! Josiane còn nghe nói là sau khi nhận nuôi một đứa trẻ thì sẽ dễ có con đẻ của mình hơn.

- Tất nhiên, hai đứa còn lại thì không bao giờ - cô vừa nói vừa gạt tay như thể quét bỏ Morgane và Siméon trước mắt mình.

Chúng nhiều tuổi quá rồi.

- Chúng tôi tránh chia rẽ anh em chúng - cô nhân viên bảo trợ nhấn mạnh.

- Thế là theo lô sao? - Josiane lại nói với giọng châm biếm chẳng phù hợp chút nào - Tôi thật cầu chúc cho ai đó trúng số độc đắc cả lô này đây.

Ba tiếng gõ cửa nhỏ cắt ngang cuộc đấu khẩu.

- Bọn trẻ đã đến - cô thư ký thông báo với vẻ thương cảm mà cô nghĩ cần phải có trong lúc này.

Cô thẩm phán cảm thấy nhói lên trong tim. Cô sẽ được nhìn tận mắt cậu bé thần đồng của mình. Một cách vô thức, cô cũng đã nghĩ nhiều nhất đến cậu, tách cậu ra khỏi anh em nhà Morlevent trong suy nghĩ. Thế nhưng, khi bọn trẻ bước vào, nhìn Siméon đứng đó sau hai em gái, cô thẩm phán và cô bác sĩ nhận ngay ra khối tường thành trước mắt họ. Không dễ gì chia cắt chúng trừ phi dùng đến máy cắt bê tông. Khi nhìn thấy Siméon, Laurence không khỏi thốt lên một tiếng “ồ” thất vọng. Thần đồng xinh xắn của cô trên thực tế chỉ là một cậu bé gầy gò, đôi mắt nhú lại thận trọng sau cặp kính tròn. Cô em thứ, Morgane, thì mang đầy đủ dáng vẻ của những đứa trẻ bị gọi là “bốn mắt” với cái mũi dài và héch lên như kèn đồng cùng một cặp kính to gọng đỏ choán một phần khuôn mặt, cặp tai vênh càng vênh thêm một cách kỳ khôi do bị cái bờm tóc đội lên.

- Ai là người phán xét ở đây? - Venise cất tiếng hỏi.

Giọng nói dễ thương của bé ngay lập tức làm xuất hiện một nụ cười trên gương mặt ba người lớn.

- Thật đáng yêu! - Josiane thốt lên.

Venise đúng là bé gái mà những quý bà mặc áo hàng hiệu Rodier mong muốn có được bên cạnh. Bé xinh như một con búp bê với những lọn tóc vàng óng ánh, cặp mắt xanh lấp lánh, làm bất cứ ai nhìn thấy cũng đều muốn dang tay đón về. Tuy nhiên, Josiane chùn lại khi thấy Siméon đặt tay lên vai em gái như thể cậu đánh hơi thấy ý định đó.

- Cô là thẩm phán đây - Laurence nói - Nhưng cháu yên tâm, cô ở đây để giúp các cháu. Các cháu ngồi xuống đi.

Laurence liếc nhìn Siméon. Cậu bé ngồi sâu vào trong ghế bành và khoanh tay trước ngực. Laurence giới thiệu mọi người.

- Đây là Bénédictte, các cháu đã biết cô ấy rồi đúng không? Còn đây là Josiane Morlevent...

- Cháu không biết tại sao nhưng tất cả phụ nữ ở đây đều thật xinh đẹp - cô bé út ngạc nhiên thốt lên.

Nhận xét thú vị và bất ngờ đó làm cả ba người phụ nữ bật cười.

- Josiane Morlevent cùng họ với các cháu - cô thẩm phán tiếp tục nhưng chủ yếu nói hướng về hai bé gái - nhưng cô ấy không hoàn toàn là người trong gia đình. Nói thế nào nhỉ, cô ấy là...

Laurence lưỡng lự hai giây, nhưng như thế cũng là quá lâu đối với Siméon.

- Đó là người cùng mẹ khác cha với người anh cùng cha khác mẹ của chúng cháu - cậu giải thích hộ cô thẩm phán.

Cô thẩm phán quả là vẫn chưa nghĩ đến cách gọi này.

- Đúng, đúng, cũng có thể nói như vậy. Cậu thật là có khả năng phân tích tổng hợp đó, cậu Siméon.

Siméon đánh giá cao cách xưng hô đúng mực này. Cậu khẽ cúi đầu cảm ơn.

- Ở trường chắc cậu học tốt lắm - Laurence hỏi.

- Bài kiểm tra vật lý gần đây nhất tôi được mười chín điểm. Tôi nghĩ là mình không gặp vấn đề gì ở trường.

Vừa dứt lời thì Siméon lại có cảm giác mình nói hớ. Cậu lại vừa thể hiện vẻ cao ngạo đó. Và vẫn như mọi khi, cậu đã không nói ra điều mình muốn. Đáng lẽ cậu phải trả lời: “Bây giờ, tôi không quan tâm đến mấy việc ở trường. Tôi muốn gặp Barthélemy. Tôi muốn gặp anh mình. Tôi cần anh ấy”. Đôi mắt cậu như có màn sương phủ sau cặp kính.

- Anh Barthélemy đâu ạ? - Morgane hỏi như thể là người phát ngôn của anh trai ngay cả khi anh của em chưa nói ra lời.

- Anh ấy đến muộn - Laurence trả lời.

- Anh ấy không biết buộc con lạc đà của mình vào đâu - Siméon thấp giọng.

Hai cô bé phì cười.

- Các vị tưởng cậu ta sẽ đến à? - Josiane nói - Các vị không biết cậu ta rồi, loại người chỉ biết có mình. Hơn nữa, đó là người...

Cốc, cốc, cốc. Cô thư ký thông báo:

- Ông Morlevent đã đến.

Ba đứa trẻ đứng dậy, vẻ xúc động. Từ khi biết mình còn có một người anh, chúng chỉ nghĩ đến điều đó. Venise đã vẽ đến bốn bức tranh về người anh này. Barthélemy bước vào, thở gấp vì đã phải chạy đến.

- Chỗ bà thẩm phán ở đây phải không? - anh đáp ứng, như mới rơi từ trên mặt trăng xuống.

Laurence và Bénédicte tròn mắt ngạc nhiên. Hoàng tử bạch mã cuối cùng cũng đã đến giải nguy đây rồi! Tuy nhiên, cô thẩm phán cũng nhận thấy một vài chi tiết bất ổn: chiếc hoa tai, làn da nâu rám nắng hoàn hảo ngay giữa tháng Mười hai và món tóc tẩy màu của anh.

- Bức tranh của em đâu? Tìm nhanh lên nào, bức vẽ căn nhà í - Venise hỏi, giọng run run gần như khóc.

Siméon không tìm được bức tranh cho em gái. Sự xuất hiện của người anh trai này làm cậu quá bối rối. Cậu đã hình dung ra một anh Barthélemy cao đến hai mét, người ra phải có chất giọng khàn khàn: “Nào, các cô cậu nhóc, chúng ta không lang thang ở đây nữa. Cùng anh về Australia nào!”

- Tôi không biết người ta muốn gì ở tôi. Nhưng tôi không có tội - Barthélemy nói với một chất giọng đặc biệt lả lướt - Oh, boy! Chị cũng ở đây à Josiane?

Người chị cùng mẹ khác cha thậm chí không thèm trả lời.

- Anh Morlevent - cô thẩm phán trịnh trọng thông báo - anh đang đứng trước em trai và hai em gái cùng cha khác mẹ của mình, Siméon, Morgane và Venise Morlevent.

- Cùng... cùng gì của tôi? - Barthélemy sừng sốt.

Venise tiến đến trước mặt anh với bức vẽ trong tay.

- Em đã vẽ cho anh một ngôi nhà - bé giải thích - Bọn em sẽ tới đó sống cùng anh. Đây là giường tầng của em, còn đây là tủ lạnh.

Barthélemy cúi xuống để nghe cho rõ hơn những lời chú thích của cô bé. Và cứ sau mỗi chi tiết mới thì anh lại thốt lên “Oh, boy!” vẻ hốt hoảng.

- Em đã vẽ tên anh trong ba trái tim, lần lượt là em yêu anh một chút thôi, yêu nhiều và yêu lắm

lắm.

Hai anh em nhìn nhau, hai khuôn mặt thật gần và Venise đặt một câu hỏi đối với bé là câu hỏi cốt yếu nhất vì nó giúp bé bước đầu phân biệt được người tốt với kẻ xấu.

- Anh có thích ôm hôn không?

Nụ cười ngạc nhiên như làm sâu thêm hai lúm đồng tiền vốn đã duyên dáng của Barthélemy. Venise quàng tay qua cổ Barthélemy và đặt một nụ hôn lên má anh, đúng nơi mà cô thẩm phán nghĩ cô cũng sẽ chọn: đúng ở lúm đồng tiền đó. Siméon dù vẫn biết rằng bé út thường làm mọi điều cần làm một cách rất bản năng nhưng cậu vẫn cảm thấy một chút ghen tị nhói lên trong lồng ngực. Josiane Morlevent thì nhấp nhồm trên ghế. Sao có thể giao cô bé này cho Barthélemy chứ! Cả về lương tri và đạo đức đều không được.

- Mời ngồi, anh Morlevent - cô thẩm phán nói.

Nhưng thiếu một chiếc ghế.

- Không sao - Venise ra hiệu.

Cô bé ngồi lên lòng người anh lớn và tất cả mọi người đều nhìn họ thèm muốn. Hai người xinh đẹp hết như vừa bước ra từ câu chuyện cổ tích mang cái tên mộc mạc: “Cô em gái nhỏ và người anh cao lớn”. Trong trò xô số gien di truyền, không phải ai cũng may mắn. “Đôi mắt xanh, đôi mắt của tình yêu”, đó là Venise và Barthélemy. “Mắt nâu, mũi lợn” là Morgane và Siméon.

- Anh Morlevent - cô thẩm phán nói - các cô gái và cậu em trai cùng cha khác mẹ của anh ở đây đã không còn gia đình nữa, bố chúng là Georges Morlevent đã mất tích còn mẹ chúng là Catherine Dufour vừa qua đời.

- Thật là rắc rối - Barthélemy buộc phải đáp lại bởi anh thấy cô thẩm phán có vẻ chờ đợi phản ứng từ phía mình.

Cô thấy dường như chàng hoàng tử bạch mã này có vẻ rất chậm hiểu, Laurence quyết định thúc nhanh.

- Với tư cách anh cả, anh chính là người mà chúng tôi nghĩ đến để trao cho quyền giám hộ bọn trẻ nhà Morlevent.

- Mọi người có thể thấy rõ ràng rằng cậu ta hoàn toàn không thể làm được điều đó - Josiane bực dọc.

- Còn tùy - Barthélemy nói với vẻ mặt hờn dỗi - Cái quyền giám hộ gì gì đó của cô là cái gì thế?

Cô thẩm phán không thích cái “gì gì” đó lắm và trả lời bằng cách đọc luật Dân sự với giọng bực bội:

- Người giám hộ, thừa anh Morlevent, là người quản lý và sắp xếp các điều kiện học tập cần thiết cho đứa trẻ mà mình giám hộ. Người đó phải đại diện cho các hành vi của đứa trẻ trong cuộc

sống đời thường và quản lý tài sản của chúng như một ông bố tốt trong gia đình.

- Thế này là sao, thật rõ kỳ cục! - Josiane nổi đóa vì cảnh này làm cô tức điên - “Ông bố tốt trong gia đình”? Mọi người thấy rõ rằng cậu ta là một kẻ đồng...

- Một người đồng cảm với trái tim cao thượng! - cô thẩm phán gần như hét lên để cô bác sĩ ngậm miệng lại.

- Thậm chí là với ba trái tim - Venise nhấn mạnh với nụ cười tinh nghịch.

- Phải vậy không, anh Morlevent? - Laurence hỏi.

- Vâng, nhưng tôi chưa hiểu rõ lắm. Cái giám hộ gì gì đó của cô là cái gì thế?

- Oh, boy! - Siméon kín đáo nhại lại trong khi ngán ngẩm ngược mắt nhìn lên trần nhà.

CHƯƠNG 3

Thật khó để được yêu thương

Siméon không thể chịu đựng được cuộc sống tập thể. Những lúc vui vẻ, cậu tự nhủ ngay cả khi chết rồi phải xuống địa ngục thì cũng chỉ đến thế này là cùng. Những thằng con trai khác để ý đến cậu vì cậu không làm gì giống chúng cả, không chơi bi lắc cũng không tham gia vào những chuyện đùa tục tũ. Cậu trốn biệt trong phòng của hai em gái, ngồi trên sàn, lưng tựa vào tường. Bọn trẻ nhìn vậy và bình luận “Đúng là điên”. Thằng Răng thỏ thì đúng là một tên quấy rối thường trực. Thay vì gọi Siméon, nó nói “Simone” và thế là cứ mỗi bước cậu đi chúng lại léo nhéo “Simone, lên xe nào ^[2]!”. Thằng Tony thậm chí còn lục tung đồ đạc trong va li của cậu rồi phát hiện ra một sự thật khó tin và không thể chấp nhận nổi: mới mười bốn tuổi mà đã học lớp mười hai, thằng đàn này tưởng mình là ai chứ? Răng thỏ dán ảnh con gái khóa thân vào sách Triết của cậu. Nó lấy hết ra những bài tập được mười tám đến hai mươi điểm rồi sửa lại thành không đến năm, và tất nhiên không quên trang trí thêm các hình vẽ tục tũ.

Đôi lúc, khi trời tối, vào khoảng từ chín giờ mười lăm đến chín rưỡi, Siméon giận dữ nắm chặt mép bồn rửa bát khi nghĩ đến mẹ và nước rửa chén Canard Vécé, khắp người rung lên thổn thức. Không, cậu sẽ không bao giờ làm thế. Nhưng thực tế là cậu đang đứng đó, bên mép bồn rửa bát mà hét như bên rìa một vực thẳm hun hút và cơn thổn thức chỉ chực òa ra xối xả.

- Em vẽ một bức tranh nữa cho anh Barthélemy rồi này - hầu như mỗi sáng Venise lại thông báo với cậu.

Cô bé đã thần tượng người anh trai mới gặp ở văn phòng cô thẩm phán. Nhưng Siméon thì thất vọng về người anh trai này.

- Nhìn những trái tim em vẽ cho anh Barthélemy này!

Venise làm cậu khó chịu. Tại sao Barthélemy được ba trái tim trong khi cậu chỉ được mỗi hai? Cậu thấy ghen tị. Sáng hôm đó, Venise thậm chí đã vẽ đến năm trái tim màu hồng của búp bê Barbie cho Barthélemy. Siméon cười gượng gạo. Cậu đặt ngón tay lên hình trái tim thứ nhất và nói:

- Em quý anh.

Rồi cậu tiếp tục trong khi đếm lần lượt các hình trái tim còn lại:

- Quý một chút, rất nhiều, lắm lắm, không chút nào.

- Em nhầm, em nhầm! - Venise kêu lên và xòe bàn tay che đi hình trái tim cuối cùng.

- Quá muộn rồi - Siméon trêu chọc.

Venise chạy biến đi rồi mấy phút sau quay lại với một bức vẽ mới trong tay.

- Đây, cho anh đây. Anh biến xuống địa ngục luôn đi!

Siméon mỉm cười buồn bã khi nhìn hình vẽ một gã thấp bé đầu mọc sừng tay cầm lưỡi hái. Vị mặn chát xót xa trong mắt. Tối đó, cậu đi ngủ với hình vẽ con quỷ dưới gối.

Ngày hai mươi bảy tháng Mười hai, Bénédicte mang tới trại trẻ mồ côi hai tin vui. Cô gọi bọn trẻ lại phòng của ông giám đốc Mériot và thông báo:

- Barthélemy có một món quà Noel thực sự cho các cháu đây. Anh ấy đã nhận là người giám hộ.

Cô không nói lại với bọn trẻ là cô thẩm phán đã gây sức ép, năn nỉ, nịnh nọt lẫn đe dọa Barthélemy thế nào để có được kết quả này.

- Còn một tin vui khác - Bénédicte nói tiếp, vui khi thấy ngán ăy nụ cười vây quanh mình - Chủ nhật này các cháu sẽ đến chỗ Barthélemy!

- Cháu đi chuẩn bị va li đây - Venise phân chấn.

Cô nhân viên bảo trợ xã hội đã nói không rõ. Lần này mới chỉ là đến chơi thôi.

- Nhưng tại sao lại chỉ đến chơi? - bé út ngạc nhiên hỏi.

Bénédicte cân nhắc lời lẽ lâu đến nỗi Siméon phải nói hộ:

- Nhận giám hộ chưa phải là nhận trông giữ. Để được nhận trông giữ, phải xem chúng ta sống với nhau hợp không đã. Chủ nhật này chúng ta sẽ thử để biết điều đó.

Rồi cậu nhìn cô nhân viên bảo trợ xã hội như để kiểm tra lại.

- Đúng đấy, thì cũng gần như thế - Bénédicte nói về bối rối.

Thật ra, Barthélemy không có tí tẹo ý định nào muốn trông giữ bọn trẻ. Làm giám hộ? Ừ thì cũng được, nhưng chỉ giám hộ từ xa thế thôi. Hơn nữa, Bénédicte vẫn đang tìm gia đình nhận nuôi bọn trẻ nhà Morlevent.

Chủ nhật, ngày mùng hai tháng Một, ngay từ sớm như đã diễn ra cả một cuộc tổng diễn tập. Venise gom lại ba mươi hai bức tranh mà bé đã vẽ cho Barthélemy.

- Hợp *pow-wow* nào - Siméon quyết định.

Bọn trẻ ngồi xếp bằng.

- Ai muốn ở lại trại trẻ mồ côi Folie-Méricourt, xin mời giơ tay - Siméon hỏi.

- Không có ai - Morgane đếm.

- Ai muốn ở cùng anh Barthélemy?

Ba cánh tay giơ lên.

- Vậy là đồng thuận tuyệt đối - Siméon kết luận - Nhưng như thế chưa đủ. Nghe này các cô gái, Barthélemy không hề muốn chúng ta đến ở nhà anh ấy.

Bé út định hé miệng phản đối.

- Không, Venise, không - Siméon nói. Cậu đã nhìn ra lý do về bối rối hôm trước của cô Bénédicte - Chúng ta phải thuyết phục được Barthélemy nhận trông giữ chúng ta.

Venise duỗi chân như chực đứng lên.

- Em sẽ vẽ cho anh ấy một bức tranh khác.

Hai anh chị lớn nhìn nhau cười, vẽ ngây thơ của em út luôn làm chúng vui.

- Vẽ thêm cả nhiều nụ hôn nữa nhé? - Venise gợi ý và lại khoanh chân lại.

- Làm thế chỉ được cho em thôi, với anh và chị Morgane thì không được.

- Tại sao? - Venise hỏi.

- Vì em còn bé và lại xinh xắn.

- Còn anh chị, anh chị thật...

- Đã lớn rồi lại còn xấu xí - Siméon bình thản tiếp lời.

Hôm trước ở văn phòng cô thẩm phán, Siméon nhận ra rằng không khó gì tìm được người nhận nuôi và yêu thương Venise. Điều đó thậm chí đã trở thành một mối hiểm họa.

- Chúng ta sẽ cùng nhắc lại lời thề - cậu quyết định.

- Rằng không ai có thể chia rẽ chúng ta? - Venise hỏi.

- Rằng chúng ta KHÔNG MUỐN bị chia rẽ.

Siméon đặt năm tay ra phía trước và nói:

- Tất cả anh em nhà Morlevent cùng với nhau hoặc là chết.

Đúng lúc đó cửa mở. Cô Bénédicte hỏi với vẻ hào hứng có phần gượng ép:

- Nào các cháu, đã sẵn sàng rồi chứ?

Ba nắm tay đặt trên nhau tản ra.

- Đi nào - Siméon nói thầm như thể cậu đang nói “Tiến công nào!”

Sáng Chủ nhật đó, Barthélemy giống hệt như một pháo đài bị bao vây. Ba đứa trẻ cùng lúc. Oh, boy! Nhưng anh biết phải làm sao? Cô nhân viên bảo trợ xã hội đã vạch sẵn một chương trình cụ thể. Cô thậm chí còn viết ra giấy khi thấy vẻ kinh hãi của Barthélemy. Bart đọc lại lời nhắc nhở: “Mười giờ, đón tiếp. Đưa đi xem căn hộ”.

- Thăm căn hộ - Bart lặp lại và xoay tròn giữa phòng khách.

Anh phát hiện ra một tạp chí đáng ngờ trên bậu cửa sổ liền giấu biến nó đi. Rồi đọc tiếp: “10h30, phục vụ nước cam. Làm quen. 11h30, đi ăn ở hàng McDonald’s gần nhất. Thăm thú khu phố xung quanh”. Cho buổi chiều, Bénédicte đề nghị đi xem phim *Anh bạn Joe của tôi*. Hiệp sĩ Bart sẽ kết thúc vai trò của mình vào mười tám giờ khi cô nhân viên bảo trợ xã hội quay lại.

- Anh nhớ mua bút dạ màu, cô bé út rất thích vẽ - Bénédicte cũng đã gợi ý.

Barthélemy đã mua ba hộp. Anh vẫn có thói quen tiêu tiền để giảm stress.

Chín giờ, chuông điện thoại reo vang. Bart căng thẳng chờ đợi. Giá mà họ gọi điện báo một trong số ba đứa trẻ bị cảm cúm thì thật là tốt.

- Bart đây hả? Chiều nay làm gì?

Barthélemy ngạc nhiên đến không thốt lên lời.

- Alô, Bart phải không?

- Ủ ừ. Chào Léo. Sao bảo đi thăm bố mẹ nhân dịp năm mới mà?

- Họ cũng chẳng quan tâm, nên thôi. Nhưng sao chứ?

- Thì, thì... - Bart kêu lên bức tức và cố tìm gợi ý nào đó trong tờ giấy nhắc việc của Bénédicte.

- Bận hả? - Léo ngay lập tức hỏi giọng nghi ngờ.

- Không, không - Barthélemy trấn an.

Rõ là khổ. Bart yêu phải một anh chàng ghen tuông. Cô nhân viên bảo trợ gốc nghèo đã không lường trước tình huống này.

- Tôi qua đó sau bữa trưa nhé? - Léo kỳ kèo, giọng nói phảng phất vẻ đe dọa.

- Được, được. Sau... sau...

Bart lắp bắp. Cần phải bố trí để Léo đến vào khoảng giữa giờ ăn trưa ở McDonald’s và giờ đi

xem bộ phim của hãng Walt Disney. Biết làm gì với bọn trẻ trong thời gian đó bây giờ?

- Tôi đến nổ tung ra mất thôi - anh nói và gác máy - Sắp nổ tung ra đến nơi rồi đây!

Với bản tính luôn quá xung như thế, chỉ cần kích động nhẹ là đủ để anh nổ tung rồi. Anh quyết định đi bộ quanh khu phố. Vã mồ hôi trong vòng một tiếng đồng hồ là cách hay nhất để thoát khỏi tình trạng này. Khi nhể nhại mồ hôi trở về bất chấp cái lạnh tháng Một, anh thấy chúng đang đứng trước khu nhà và cả cô bảo trợ xã hội mắc dịch kia nữa. Đây đủ bộ ba: bé tóc vàng xinh xắn đã thომ vào cổ anh hôm nọ, con bé mặt buồn với đôi tai to tướng đủ làm anh phát ngượng khắp khu phố này, và cậu anh gầy gò xanh xao như bộ xương. Một bộ ba hạnh phúc.

- Đã mười giờ rồi sao? - Bart hỏi như thể bị bắt làm thêm giờ.

- Kém năm phút - Bénédicte nhìn đồng hồ đáp lại - Chúng tôi định lên nhà anh đây.

- Minh ôm hôn nào! - Venise nói và kéo ống tay áo của Bart.

- Đợi năm phút nữa đã - anh nói giọng đồng đành.

Bénédicte đi khỏi sau khi chúc bọn trẻ một ngày Chủ nhật tốt lành nhưng trong lòng lại lo ngại bọn trẻ sẽ có một ngày tồi tệ. Sao chúng lại bất hạnh thế chứ? Không để ý đến bọn trẻ, Bart nhảy bốn bậc một trong cầu thang lên nhà. Siméon phải chậ vật lăm ở hai tầng sau cùng, cậu gầy như phải níu vào tay vịn cầu thang để leo lên, đầu óc quay cuồng. Vào đến nhà, bọn trẻ đứng tùm lại giữa phòng khách, nhìn đáng thương đến mức Bart cũng phải dịu lại.

- Được rồi anh đi tắm. Các em tự đi xem nhà đi. Cứ tự nhiên.

Anh đi vào phòng ngủ và cởi bỏ bộ quần áo ướt mồ hôi.

- Đây là phòng anh à? - một giọng nhỏ nhẹ hỏi. Bart rú lên, vợ vội cái gối che phía trước bụng.

- Ôi giờ... em làm gì ở đây hả?

- Anh chả nói là đi thăm nhà còn gì - Venise đáp.

Bé cười dịu dàng về đồng lõa.

- Anh có chim à?

Bart đỏ bừng mặt.

- Ừ thì... thì cũng giống bọn con trai thôi - Con bé này thật là không thể tưởng tượng nổi! - Thôi, ra đi, ra ngoài kia đi...

Anh làm như thể đuổi một con vật bé nhỏ. Tuy nhiên điều đó không khỏi làm Venise cười khi thông báo với anh trai cả.

- Còn em, em có bí m cơ.

Siméon quyết định chọn thời điểm này để đến lượt mình bước vào phòng.

- À, ra là em ở đây à? - cậu nói với Venise và lờ tịt một cách có cân nhắc sự có mặt của Bart, vẫn đang trần như nhộng.

- Mọi người đâu rồi? - Morgane hỏi trong hành lang.

- Ở đây này! - Siméon và Venise trả lời.

Morgane vào và nhìn thấy Bart với cái gối.

- Phòng của anh đây à? Đẹp quá! Phòng của bọn em thì vừa bé tẹo vừa xấu xí.

Barthélemy đổ người xuống giường, tìm cách che chắn tốt nhất phần nam tính của mình.

- Chúng ta ra ngoài thôi, có người đang bị quấy rầy - Siméon nói.

Trở lại phòng khách sau khi tắm, sạch sẽ và thư giãn hơn, Bart thấy bọn trẻ đã yên vị ở đó. Venise bày cả bộ sưu tập búp bê Barbie của mình ra và tự kể những câu chuyện theo lối hết sức văn vẻ.

- Shelly mở nút chai và uống cạn chỗ rượu sâm banh. Vừa lúc đó, Barbie đi tới giận dữ hỏi: “Ai đã uống hết cả rượu thế này?”

- Không phải tôi! - Bart cãi, bắt chước chất giọng cao vút của Shelly.

- Anh muốn chơi cùng em không?

- Không, không - Barthélemy từ chối.

Nhưng anh vẫn ngồi xuống, túm lấy một con búp bê bằng cao su mềm và lằm bằm:

- Ô này, ngực nó cũng được bơm hơi này, nhìn này.

Venise ấn tay vào ngực con búp bê và kêu “pouin pouin”. Hai anh em nhìn nhau cười. Họ đúng là có cùng sở thích. Siméon hắng giọng ở phía sau. Bart quay lại nhìn. Hai đứa lớn đang ngồi cạnh nhau trên ghế đi vắng và đọc sách. Morgane đọc *Ngôi nhà nhỏ trên thảo nguyên*^[3], còn Siméon đọc *Khế ước xã hội*^[4].

- Cả hai đều có năng khiếu đặc biệt à? Hay chỉ Siméon thôi? - Bart hỏi.

- Em học sớm một năm. Môn nào em cũng đứng nhất lớp - Morgane trả lời.

- Trừ môn thể dục - Venise tử tế nhắc nhở.

- Thể thao chỉ dành cho bọn ngốc - Siméon khẳng định.

- Anh chơi thể thao suốt - Bart nói và chờ đợi phản ứng.

- Thế thì anh là người ngốc rồi - Venise phì cười.

- Cứ cười đi - Bart càu nhàu - Em không nhận ra là có hai phe trong nhà này à? Morgane và Siméon rất thông minh nhưng xấu xí, còn chúng ta thì ngốc nghếch...

- Và rất xinh gái - Venise kết luận không hề có chút ý xấu.

Morgane nhận thấy là thật giống truyện *Riquet tóc chỏm*.

- Riquet xấu xí và thông minh. Công chúa xinh đẹp nhưng ngu ngốc.

- Thế truyện kết thúc thế nào? - Bart tò mò hỏi.

- Họ lấy nhau và sinh rất nhiều con - Venise kể.

- Oh, boy! - Bart rên lên - Thế thì cả hai bọn họ đều ngốc nghếch cả, như nhau cả.

Bọn trẻ nhà Morlevent phá lên cười. Bart vừa huýt sáo vừa đi lấy nước cam. Sao bỗng nhiên anh lại cảm thấy vui vẻ nhỉ? Cảm giác này xuất hiện từ lúc anh nhìn thấy bọn trẻ chơi tạm trong phòng khách. Anh là anh cả của lũ trẻ nhà Morlevent và điều này thật tuyệt vời.

- Các em muốn xem phim gì? - anh vừa hỏi vừa để cốc xuống bàn - Phim *Anh bạn Joe của tôi* có vẻ...

Vừa nói tới đó thì anh nghĩ đến Léo. Anh ta sắp ập đến đây rồi.

- Siméon, anh có chuyện muốn nói, giữa đàn ông với nhau - Bart đột nhiên nói và ra hiệu cho Siméon đi theo mình.

Họ lách vào bếp. Siméon đột nhiên thấy mệt mỗi một cách kỳ lạ đến mức phải tựa vào bồn rửa bát.

- Anh có một người bạn sắp đến đây - Bart vừa bắt đầu vừa tìm cách bẻ lại cổ áo thun cho cậu em - Em hiểu không? Một người bạn. Một người bạn trai, đại loại thế.

Siméon cúi nhìn chăm chăm vào một vết gạch nứt trên sàn nhà bếp.

- Vấn đề là, em thấy đấy, Léo ghen tuông kinh khủng. Anh ta thậm chí ghen cả với cái áo pull của anh nếu anh mặc cái áo đó quá thường xuyên!

Siméon thờ dãi nhìn lên trần nhà. Bart vẫn chăm chú tìm cách bẻ lại cổ áo của cậu em.

- Anh nghĩ là anh ta sẽ không thích việc anh làm giám hộ - Barthélemy nói tiếp - Hay chúng ta nói các em là con của cô hàng xóm tầng trên đi? Anh biết cô ấy. Người phụ nữ đáng thương ấy thường xuyên bị chồng đánh đập.

Bart cười ra chiều thương hại.

- Anh sẽ nói là cô ấy gửi các em đi mua sắm nhé, được không?

- Không ai đi mua sắm vào Chủ nhật - Siméon vừa nói vừa gạt tay người anh khỏi cổ áo mình.

- Ừ phải, Chủ nhật cửa hàng đóng hết cả - Bart thừa nhận. Đúng là thật hữu ích khi có đầu óc đặc biệt thông minh - Thế thì chúng ta sẽ nói là cô ấy đi lấy chìa khóa vậy. Đúng đấy. Cô hàng xóm tầng trên bị mất chìa khóa. Cô ấy đi lấy một cái khác ở nhà mẹ mình đang sống ở Juvisy. Phải rồi, như thế. Cô hàng xóm gửi con ở nhà anh để đi lấy chìa khóa ở Juvisy... Áo của em bị sao vậy, cổ áo cứ dựng lên suốt.

- Anh chắc là chỉ mỗi cổ áo của em có vấn đề chứ? - Siméon hỏi, giọng nghen lại.

Hai anh em nhìn nhau mắt đối mắt.

- Anh làm thế này là đã cố gắng rồi. Em cũng phải làm thế chứ. Đồng ý không?

Môi Siméon đột nhiên giật giật. Cậu bèn cắn môi.

- Em đi thông báo cho hai đứa - Siméon vừa nói vừa tránh xa Bart.

- Thông báo gì? - người anh cả vừa hỏi vừa túm lấy áo thun của Siméon.

- Rằng chúng nó là con gái của cô hàng xóm - Siméon đáp với nụ cười chua chát.

Kể từ lúc đó, nước cam, bánh kẹp thịt, kem đều có một vị rất odd lạ lùng đối với cậu. Một vị đắng chát.

Léo chỉ tạt qua uống cà phê. Anh ta sững lại khi thấy ba đứa trẻ trong phòng khách.

- Cái gì thế này?

- Bọn trẻ con nhà cô hàng xóm - Bart vội trả lời.

Nhưng Venise nghĩ rằng cần phải cho thấy là bé đã hiểu rõ câu chuyện.

- Cô hàng xóm tầng trên í, cô ấy bị mất chìa khóa nhà nên phải gửi con lại nhà Bart. Sau đó đi lấy chìa khóa ở Juvisy rồi sẽ quay lại đón lũ con cô ấy.

- Uống cà phê không, Léo? - Bart hỏi để đánh trống lảng như thể toàn bộ chuyện này hết sức bình thường.

- Thế định dính lấy bọn trẻ này cả buổi chiều à? - Léo vừa hỏi vừa ném một cái nhìn hằn học về phía Siméon.

- Đến sáu giờ chiều - Bart nói.

- Sao? Bị loạn trí à? - Léo kêu lên giọng lạnh lùng - Cô ta điên hay sao! Cả anh nữa, anh làm gì

tốt đến mức nhận...

Có tiếng chuông cửa. Hai thanh niên nhìn nhau.

- À, thế chứ. Cô ta quay lại đón bọn tiểu yêu rồi - Léo lẩm bẩm.

- Tôi không nghĩ thế - Bart nói như thể nói với chính mình.

Venise lao ra phía cửa. Trước cửa là một phụ nữ đang đứng giữ một tay trên trán.

- Chào bé yêu - cô hạ thấp giọng như thể sợ ai nghe thấy - Anh Morlevent có nhà không? Cô là hàng xóm tầng trên đây.

Lẫn lộn hiện thực và tưởng tượng, Venice hỏi:

- Cô thấy chìa khóa rồi à?

Người phụ nữ trẻ ngạc nhiên. Cô buông tay khỏi trán.

- Cô định đến nói với anh Morlevent về việc đó đây. Chồng cô ở trong nhà rồi khóa trái cửa mà cô thì không có chìa khóa.

- Mẹ cô có chìa khóa đấy, ở Juvisy - Venice nhắc nhở.

- Cô không có mẹ mà - cô hàng xóm lắp bắp, càng lúc càng lúng túng.

- Cháu cũng không - em nói và cười tươi như thể sự trùng hợp này thật hạnh phúc - Trán cô bị sao vậy?

Người phụ nữ tránh khéo:

- Cô muốn gặp Morlevent. Anh ấy có nhà không?

Ý thức được vai trò quan trọng của người đưa tin, Venice mở rộng cửa phòng khách thông báo:

- Cô hàng xóm tới, nhưng cô ấy vẫn chưa thấy chìa khóa!

- Miễn sao cô ta mang bọn trẻ đi, may ra thì không phí nốt thời gian còn lại - Léo càu nhàu.

Nhưng màn diễn gia đình ngẫu nhiên đó không kéo dài được bao lâu. Morgane và Siméon nhìn cô hàng xóm mà không hiểu đang xảy ra chuyện gì.

- Oh, boy! - Bart rên lên và đầu óc bắt đầu đông cứng lại.

- Chào anh Morlevent, tôi không biết là anh có khách - người phụ nữ trẻ tội nghiệp xin lỗi.

Siméon chỉ mất ba giây để hiểu ra tình hình. Một, hai...

- Mẹ! - cậu kêu lên - Trán mẹ bị sao vậy? Mẹ lại va vào chụp ống khói trong bếp phải không? Lại đây chườm đá đi.

Cậu nắm lấy cùi chỏ cô hàng xóm và kéo cô về phía hành lang. Cô giãy giụa một chút rồi hai người đi vào bếp.

- Cô nghe cháu này. Chuyện này rất dở - Siméon nói - Barthélemy đã chơi trò ngu ngốc nói với bạn anh ta chúng cháu là con cô.

Chỉ trong vài câu ngắn và súc tích, Siméon đã làm rõ tình hình và trấn an cô hàng xóm.

- Cô có vết gì trên trán thế? - cuối cùng cậu hỏi.

- Ồ, không có gì đâu. Tôi bị va vào...

- Vào chụp ống khói trong bếp? - Siméon nói nốt câu - Không, đó là lý do cháu đã nghĩ ra mà.

Người phụ nữ nhìn cậu thiếu niên lạ mặt. Ánh mắt sau cặp kính ẩn chứa nhiều niềm thông cảm đến mức người phụ nữ chột bùng mặt bật khóc.

- Cô đừng khóc - Siméon áp úng, giọng cũng gần như khóc.

Cậu đã lén bắt gặp mẹ mình khóc như vậy biết bao lần.

- Tôi bị đuổi khỏi nhà mình - người phụ nữ bất hạnh nức lên - *Anh ta* tống tôi ra khỏi cửa, bắt tôi đi bán mình, nói rằng tôi chỉ biết mỗi việc đó trên đời này. Tôi không biết đi đâu bây giờ.

- Cô hãy đi báo cảnh sát.

- Ôi không, *anh ta* sẽ giết tôi mất.

Người phụ nữ trẻ cuống quýt lau nước mắt.

- Cậu còn nhỏ - cô nói - Cậu không phải nghĩ việc này đâu.

- Cô tên là gì?

- Aimée ^[5].

Siméon cười dù không muốn.

- Phải, tôi biết. Được yêu, tôi thật không hợp với cái tên này - Aimée sụt sịt nói.

- Cháu tên là Siméon. Cô muốn cháu đưa cô đi báo cảnh sát không?

Aimée nhìn cậu bé lạ lùng này kỹ hơn.

- Không, không được - cô cương quyết từ chối - Cứ để tôi lo việc của mình.

Nhận thấy nét đau đớn dần vệt trong mắt cậu bé, cô đặt tay lên vai cậu nói:

- Cậu đừng lo. Đây không phải lần đầu tôi bị thế này. Mọi việc rồi sẽ ổn thôi.

Cậu đã muốn năn nỉ: “Cô đừng uống nước rửa bát” nhưng không sao nói được. Cậu đành gật đầu.

- Cô giúp cháu một việc được không cô Aimée? Cô hãy vờ như là mẹ bọn cháu và dẫn bọn cháu đi. Bart đang gặp rắc rối.

Một lát sau, Aimée trở lại phòng khách, một tay giữ túi đá chườm trên trán, miệng cười tươi.

- Xong rồi, tốt hơn rồi. Tôi phải lắp lại cái chụp bếp mới được. Xin lỗi vì đã làm phiền anh, anh Morlevent.

- Thế còn chìa khóa thì sao ạ? - Venise hỏi vì muốn biết kết thúc câu chuyện.

- Em không hiểu à? Mẹ đã tìm thấy trong lớp lót áo khoác - Siméon đáp lời ngay khi chưa ai kịp hiểu gì - Nào, chúng ta đi thôi hai em!

- Đi đâu? - hai cô em đồng thanh hỏi.

- Đi xem phim! - Siméon đáp, trợn mắt nhìn hai em.

Morgane quay sang Aimée và kêu lên hết sức tự nhiên:

- Tuyệt quá! Cảm ơn mẹ.

Siméon cảm thấy vô cùng tự hào về cô em thứ.

Bọn trẻ đi xem phim thật. Nhưng Siméon chọn một phim cũ của Marx Brothers tiếng nguyên bản. Morgane vừa xem vừa đọc phụ đề cho em út trong suốt bộ phim trước sự thỏa mãn của những người lớn có mặt trong rạp. Khi chúng trở lại nhà Barthélemy, đã gần mười tám giờ và Léo đã đi khỏi. Bart túm lấy áo cậu em trong bếp.

- Này, không được kể những gì xảy ra chiều nay cho cô trợ lý xã hội đâu đấy nhé. Cô ta là chúa mách lẻo. Rồi lại kể hết cho cô thẩm phán thôi. Mà cô này thì, biết rồi đấy, có vẻ tốt bụng nhưng đáo để lắm. Thế nào cũng nạt nộ anh.

Tính trẻ con của người anh cả khiến Siméon chán không buồn trả lời.

- Ôi, em làm sao thế? - Bart đột nhiên kêu lên kinh hãi.

Siméon bị chảy máu cam. Cậu vẫn bị thế.

- Oh, boy! Anh sợ nhìn thấy máu lắm - Bart rên lên, dựa vào tường - Anh sẽ ngất xỉu mất.

Siméon lấy một cái khăn mùi soa ra và rịt lên mũi để máu ngừng chảy. Cậu thấy hơi xấu hổ. Gần đây cậu hay bị như thế này kể từ dạo... Phải rồi, từ dạo đó.

- Hết chưa? - lát sau Bart hỏi, giọng như sắp chết đến nơi.

Hai anh em lại nhìn nhau mặt đối mặt.

- Em xin lỗi - Siméon sắc giọng.

- Không... là lỗi của anh.

Ngập ngừng, anh đưa tay cố gắng chỉnh lại lần cuối cổ áo cho Siméon. Anh nhận ra tình trạng suy nhược thể chất của cậu em trai.

- Em không nghĩ là em có vấn đề gì đó à? - anh hỏi nhỏ.

- Không. ANH mới là người có vấn đề.

CHƯƠNG 4

Tình đoàn kết anh em gặp hiểm nguy

Cô cứ nghĩ mãi về hình ảnh bé Venise. Cô bé tiến vào trong phòng thẩm phán, quàng tay quanh cổ Barthélemy, ôm hôn nó. Hình ảnh này cứ trở đi trở lại, vẫn lớp cảnh ấy, vẫn nỗi đau ấy. Cô bé này đáng lẽ phải là của cô, thứ mà cuộc sống đã từ chối ban cho cô. Josiane muốn có nó. Tự đáy lòng, cô muốn có nó.

- Chị đã quyết định thế nào về quyền giám hộ? - cô hỏi Laurence, cổ nén giọng run rẩy.

Josiane Morlevent đã từng gặp cô thẩm phán hôm hai mươi tháng Một. Bây giờ cô lại ở trong căn phòng đó, vẫn trên chiếc ghế đó nhưng tình huống đã thay đổi.

- Ngay lúc này, chúng tôi đang đề nghị việc giám hộ với Barthélemy. Anh ta có vẻ sẵn sàng thuận ý - Laurence trả lời.

“Chị ta gọi nó là Barthélemy”, Josiane tức khắc nhận ra. Một chiếc nhai ghen tuông cắm sâu vào trái tim cô. Tại sao mọi người luôn yêu mến Barthélemy?

- Chị cho rằng đó là lựa chọn tốt nhất sao? - Josiane nói, giọng bắt đầu run lên.

- Vấn đề là chúng tôi không có lựa chọn nào khác - Laurence thừa nhận.

- Thế nếu tôi muốn nhận thì sao?

Cô thẩm phán nhướn mày. Vậy là, cô bác sĩ khu nhà khá giả đã đổi ý. Có thể là chẳng bao lâu nữa sẽ có thừa người nhận giám hộ bọn trẻ đây. Nhưng Laurence cũng nhớ lại thái độ yêu mến đặc biệt của Josiane dành cho bé Venise.

- Không có chuyện chia cắt bọn trẻ - cô nhắc nhở - Chúng hòa hợp và đoàn kết hoàn hảo.

- Đó cũng là điều làm tôi xúc động - Josiane nói dối - Lúc đầu, tôi đặc biệt thích con bé út, nó thật là...

Hình ảnh bé Venise ngồi trên lòng Barthélemy trở lại và cô thấy lòng dạ thất lại.

- Con bé thật là tự nhiên - cô tiếp lời - Còn hai đứa lớn thì có vẻ thật...

Cô tìm kiếm trong vô vọng một tính từ chỉ phẩm chất nào đó mang tính khen ngợi chứ thật ra hôm đó cô thấy chúng thật kỳ cục.

- Chúng thật thú vị - cô tự tin kết luận.

- Siméon có năng khiếu đặc biệt - cô thầm phán tự hào nói như thể cô đã có công trong việc đó vậy - Tôi đã gặp ông Philippe, hiệu trưởng trường cậu ta. Ông ấy bảo đảm rằng Siméon sẽ thi đậu bằng trung học loại giỏi. Mới chỉ mười bốn tuổi!

- Thật ấn tượng - Josiane trầm trồ vì đoán rằng cô thầm phán bị cuốn hút bởi tư chất thông minh
- Thế còn cô em kế tiếp?

- Morgane ư? Cô bé làm mất mặt cô giáo của mình khi dám chữa lỗi của cô giáo trên bảng.

Josiane Morlevent bật cười và không khí trở nên thoải mái hơn. Cô bác sĩ nhãn khoa quyết định chơi con bài chủ chốt của mình: chuyện tâm giao giữa phụ nữ với nhau.

- Tôi phải thú nhận một điều, thưa chị thẩm phán. Tôi có linh cảm là số phận đã mang những đứa trẻ này đến với tôi. Từ ba năm nay, tôi và chồng tôi đã cố sinh một đứa con. Chúng tôi thậm chí đã dùng đến phương pháp thụ tinh nhân tạo. Nhưng thật bất hạnh...

Laurence cúi nhìn tập hồ sơ. Cô cũng không thể nhờ sô cô la Nestlé mà có con được.

- Tôi năm nay ba mươi bảy tuổi - Josiane tiếp lời - Thời gian trôi thật nhanh...

Laurence thì ba mươi lăm.

- Tôi hiểu - cô nói giọng lạnh băng - Nhưng Bart là người họ hàng gần nhất của bọn trẻ nhà Morlevent.

“Bart, chị ta lại còn gọi nó là Bart!”, Josiane lẽ ra đã giậm chân vì giận dữ. Sao ai cũng ưa nó hơn chứ? Lúc nào cũng vậy, từ bé đến giờ, từ khi nó ra đời và xen vào giữa cô với mẹ. Mẹ đã yêu quý nó hơn. Mọi người luôn yêu quý Barthélemy hơn.

- Tuy nhiên, thưa cô thẩm phán, hẳn cô cũng biết rõ về Barthélemy rồi chứ?

Cơn giận dữ đã làm vỡ con đê, cuốn phăng cả cái áo pull Rodier lẫn cách cư xử thượng lưu.

- Bởi vì nói cho cùng, nó chỉ là một thằng đồng cô chuyên lượm lặt “bạn tình” trong các hộp đêm! Cô tưởng đó là mẫu người lý tưởng cho bọn trẻ sao?

Laurence mỗi lúc một thêm cứng rắn. Không ai có quyền bảo cô phải làm thế nào.

- Thưa cô - cô đáp lại giọng lạnh lùng - tôi đang hành động vì quyền lợi của bọn trẻ nhà Morlevent. Tôi không để ý đến điều gì khác.

- Thế thì cô nên xem xem Barthélemy có phải là một mối nguy hiểm với bọn trẻ không.

Những lời bóng gió qua lại ngày càng tồi tệ.

- Cô đừng trách là tôi chưa báo trước - Josiane kết luận - Tôi cũng vậy, tôi hành động vì lợi ích của bọn trẻ.

Nói rồi cô đi ra, để lại Laurence đang thềm kinh khủng vị sô cô la quen thuộc.

Nhưng như thế là thất bại. Cô chỉ làm mất lòng cô thẩm phán. Chỉ còn cô bảo trợ xã hội.

- Hẳn là tôi đã tỏ ra không dễ ưa gì vào lần gặp trước - Josiane Morlevent nói ngay khi vừa ngồi xuống trước mặt Bénédicte.

Họ gặp nhau tại một nhà hàng ở quận XI.

- Tôi biết, tôi biết. Có lúc tôi không dễ ưa gì - Josiane cố giải thích - Nhưng tại hôm đó tôi có cảm giác bị gây sức ép, mà bản tính tôi thì rất độc lập.

Bénédicte đồng ý. Cô cũng vậy.

- Nhưng tôi không phải người vô tình. Thảm kịch mà bọn trẻ Morlevent phải trải qua khiến tôi rất xúc động - Josiane nói thêm - Tôi muốn được làm điều gì đó cho bọn trẻ.

Bénédicte lập tức bị mắc bẫy. Chuyện tình cảm mũi lòng vốn là sở trường của cô. Cô cười chan hòa với Josiane.

- Thật vừa đúng lúc. Chúng tôi đang tìm những người hảo tâm để lập thành hội đồng gia đình. Nhưng mẹ bọn trẻ sống đơn độc đến mức cho tới nay chúng tôi mới chỉ có bà gác cổng khu nhà nhận nuôi bé út. Nhưng bà ấy là người chỉ biết đọc chút ít...

Josiane tỏ vẻ vô cùng hứng thú. Thật ra cô không nghe gì cả.

- Cô không thấy lạ về việc giao quyền giám hộ cho một người như Barthélemy sao?

- Sao cơ? - Bénédicte hỏi - À vâng, tôi hiểu điều chị muốn nói...

Cô đã không dám đề cập đến vấn đề này với cô thẩm phán. Cô muốn nhìn vấn đề một cách chung chung.

- Chị cũng biết đấy, xã hội ngày càng phát triển, nhiều điều đã thay đổi. Với luật hôn nhân mới, hẳn người ta sẽ cho phép những cặp đồng tính được nhận con nuôi thôi.

- Tôi cũng có tư duy đổi mới như cô - Josiane trấn an - Hơn nữa, đó là chuyện riêng của Bart.

Bénédicte luôn miệng tán đồng “đúng vậy, đúng vậy”. Rộng lượng, tôn trọng sự khác biệt là triết lý sông Cơ Đốc giáo nơi cô. Vì vậy, cô thật bất ngờ khi nghe Josiane kết luận:

- Vấn đề là Barthélemy la cà tán tỉnh đủ mọi loại người trong các hộp đêm và dẫn họ về nhà. Cô hình dung được chuyện này ảnh hưởng đến bọn trẻ thế nào rồi chứ? Đến bé Venise chẳng hạn?

Bối rối, lần này Bénédicte phủ nhận “không, không”.

- Chị an tâm - cô lấp bắp - Bart cư xử hoàn toàn bình thường với bọn trẻ. Anh ta đã dẫn chúng

đi xem phim *Anh bạn Joe của tôi* hôm Chủ nhật rồi. Mọi việc diễn ra rất suôn sẻ.

“Cô ta cũng gọi nó là Bart”, Josiane nhận ra, giận sôi lên. Nhưng cô cố che giấu cơn giận dữ và tỏ vẻ lo lắng.

- Tôi hy vọng là cô có lý.

Rồi cô thở dài.

- Tôi không hình dung được là công việc của cô lại tẻ nhạt đến vậy. Tự chung, cho dù có điều gì xảy đến với bọn trẻ thì cô cũng phải chịu trách nhiệm về mặt tinh thần.

Vừa nói mấy câu an ủi đó, Josiane vừa trả tiền cà phê và bày tỏ muốn đón Venise đến chơi vào một ngày cuối tuần.

- Tôi có một biệt thự ở Deauville. Con bé cần thay đổi không khí một chút.

Bénédicte, tâm trí vẫn đang rối như tơ vò, hứa là sẽ nói lại với bé Venise.

Bọn trẻ nhà Morlevent không nghi ngờ gì về nguy cơ bị chia đàn sẻ nhé. Chúng chỉ biết rằng Venise được mời đến chơi nhà Josiane. Thứ Bảy tuần kế tiếp, Bart gọi điện cho ông Mériot, giám đốc trại trẻ. Venise để quên búp bê Barbie và Siméon quên cuốn *Khế ước xã hội* ở nhà anh. Anh sẽ mang trả lại bọn trẻ.

- Ôm hôn em nào! - Venise ra đón anh và dang hai tay lên cao trong tư thế của một nữ ngôi sao màn bạc.

Ba đứa trẻ nhà Morlevent túm tụm trong căn phòng bé xíu của hai chị em và bình thản đón người anh cả.

- Cái động tí xíu này của các em xinh xắn quá nhỉ - Bart đùa - Đây, sách của cậu đây, thần đồng.

Như thường lệ, Siméon ngồi trên sàn, lưng tựa vào tường. Cậu vói tay nhận cuốn sách. Barthélemy chọn một chỗ ngồi trên giường, giữa đám thú bông. Trên giường đối diện, Morgane ngồi xếp bằng, làm bài tập. Trên bậu cửa sổ, Venise xếp nằm một dãy năm con búp bê Barbie của bé.

- Đây bé ngọc, búp bê của bé này - Bart nói và lẳng con búp bê về phía Venise.

- Em xin - bé nói và chộp lấy con búp bê - Em sẽ cho nó yêu con búp bê còn một mình kia.

- Oh, boy! - Barthélemy kêu lên ngạc nhiên và nhận ra rằng đúng là các cô búp bê Barbie đang ngủ với nhau từng đôi một - Đây các cô, con gái mà yêu nhau thế à!

- Tại vì em không có búp bê Ken mà - Venise giải thích.

- Anh thấy chị gái ^[6] của anh thế nào? - Siméon hỏi Bart.

Chàng thanh niên lại mỉm cười khoe đôi má lúm đồng tiền. Anh thật sự yêu mến bé Venise.

- Con bé quá tuyệt còn gì - anh nói.

- Em nói về chị gái Josiane của anh đây - Siméon lưu ý.

- Chị ta thì không tuyệt chút nào - Bart sửa lại.

- Chị ấy muốn mời Venise đến nhà nghỉ ở Deauville.

- Ôi giời, có chuyện hay đây - Bart nhăn nhó.

- Anh không thể cố gắng thính thoảng nói cái gì đó mạch lạc một chút à? - Siméon la lên.

- Được, thừa đại ca. Josiane đã từng xin ông già Noel ban cho một người chồng, một tivi plasma, một biệt thự ở Deauville cùng một bé gái tóc vàng xinh xắn. Và ông già Noel đã không đọc hết danh sách xin quà tặng đó.

Josiane không ưa em trai mình chừng nào thì Bart cũng ghét cô đủ chừng đó.

- Chị ta sẽ bắt cóc Venise đây - Bart dự báo, tỏ ra không hoàn toàn ngu ngốc.

- “Bắt cóc” nghĩa là gì? - Venise hỏi.

Morgane rời mắt khỏi cuốn vở bài tập.

- Nghĩa là nhốt bọn trẻ con lại.

Venise rú lên:

- Em không đi Deauville nữa đâu!

Siméon thấy cần phải kiểm soát lại tình hình.

- Hội *pow-wow* nào - cậu quyết định.

Ngay tức khắc, ba đứa trẻ đã ngồi xếp bằng trên sàn, quàng chăn quanh người.

- Các em làm gì thế? - Bart hỏi.

Morgane giải thích:

- Chúng em thường làm thế này khi phải quyết định điều gì đó.

- Hay quá - Bart tán dương - Cho anh tham gia nhé?

- Được - Siméon nói - Nhưng những người ngu ngốc chỉ được nói sau cùng.

- Cảm ơn đã nhắc nhở - Bart vừa nói vừa trườn nhanh từ giường xuống sàn nhà.

Siméon điềm lại tình hình:

- Bố chúng ta đã nhận Josiane Morlevent là con.

- Nhận ở đâu? - Venise đại dốt hỏi.

- Đã giải thích với em một lần rồi còn gì? - hai anh chị lớn hơn trừng mắt nhìn bé út.

Cô bé chụm hai tay che miệng để thu lại phát ngôn sai lầm.

- Xì! Người đâu mà ngốc thế không biết - Bart than thở.

- Lại được cả anh nữa hả? - Venise vặc lại và ra dấu cho anh ngậm miệng lại.

- Vậy Josiane là con nuôi của bố chúng ta - Siméon nói tiếp - Chị ấy vì vậy sẽ không bắt cóc Venise. Như thế là phi lý.

- Nghĩa là ngu ngốc - Morgane giải thích.

- Nhưng cá nhân anh thấy chị ấy thật là không hay khi chỉ mời mỗi Venise mà không mời chúng ta.

Barthélemy giơ tay như xin phát biểu trong lớp học.

- Josiane đưa đòi làm sang lắm. Chị ta sẽ không chịu đi dạo khắp Deauville với hai người có cái tai voi Dumbo và mũi dài ngoằng như cán chảo đầu.

- Nếu anh không thấy ngượng vì sự có mặt của chúng tôi thì hẳn anh cũng đã không bắt chúng tôi đóng vai con của cô hàng xóm - Siméon vặn lại - Anh mới là đưa đòi làm sang đó.

Hai anh em lại nhìn nhau mắt đấu mắt.

- Siméon, anh đừng nói tệ thế về Bart - Venise nói dối - nếu không em sẽ vẽ cho anh hình con quỷ đây.

- Đúng rồi, vẽ cho nó một con quỷ đi - Bart hưởng ứng giọng trẻ con.

Venise đứng dậy, chực làm theo lời anh cả ngay. Siméon cảm thấy muốn khóc òa lên. Cậu phải vịn mạnh cổ tay để kìm lại.

- Không, anh đùa đấy! - Bart cứu vớt tình thế.

Anh vỗ vai Siméon:

- Đừng làm mặt thế... Thịnh thoảng cũng phải đùa chút chứ, phải không?

Thay vì câu trả lời, Siméon giáng một cú đấm vào giữa ngực Bart. Siméon tự làm đau mình nhiều hơn là có thể làm đau Bart nhưng Bart giả vờ gập người lại vì đau đớn. Venise chợt chạy đến cứu Bart và đánh Siméon. Còn Morgane thì khóc văng lên.

- Xin lỗi, xin lỗi - một giọng nói vang lên.

Cô thẩm phán đang đứng đó. Siméon đứng dậy dựa lưng vào tường. Barthélemy thì túm lấy bé út để bé khỏi đá vào Siméon nữa. Nhưng Morgane thì vẫn đang khóc rống lên.

- Cháu đau ở đâu à? - cô thẩm phán hỏi.

- Là vì cháu có đôi tai, đôi tai... - Morgane khóc nức lên.

- Em nín đi - Siméon nói nhỏ với em gái.

- Cháu có đôi tai voi Dumbo! - cô bé vỗ òa.

- Anh Siméon đã đánh Bart - Venise tố cáo.

- Bởi vì Bart thật... Bart thật... thật độc ác - cô em thứ thốn thức.

Cô thẩm phán quay sang phía người anh cả.

- Anh giải thích chuyện này thế nào, anh Morlevent?

Barthélemy đứng nghiêm trang, hai tay chấp lại phía sau như thể một đứa trẻ ngoan đang tỏ ra bối rối. Siméon muốn cứu anh ra khỏi tình huống này.

- Không có gì nghiêm trọng đâu - cậu nói và làm vẻ ân hận - Bọn cháu đã cãi nhau, Morgane và cháu. Barthélemy muốn can thiệp là cháu đã đánh anh ấy.

Bọn trẻ im lặng đồng lõa với lời nói dối của Siméon.

- Cậu thế là không được rồi - Laurence trách nhẹ và nghĩ rằng những đứa trẻ có năng khiếu đặc biệt hẳn là luôn cá tính một chút - Nhân thế anh cũng đang ở đây, anh Barthélemy, tôi muốn nói chuyện với anh, cả cậu nữa.

Cô thẩm phán đã không còn gọi là “Morlevent” nữa mà là “anh Barthélemy”. Tình hình như vậy chắc là đã ổn rồi. Bart nháy mắt với Laurence nhưng cô vờ như không nhận thấy.

- Chúng ta đi nào, Siméon - cô nói thêm.

Cả ba đi vào phòng ông giám đốc.

- Siméon - cô thẩm phán bắt đầu - tôi đến để thông báo rằng hiện có hai người có thể nhận giám hộ cậu và hai em gái. Thừa thôi chút thì càng thoải mái phải không nào.

Cô mỉm cười khi thấy hai anh em trai đang đứng cùng ở tư thế hai tay khoanh trước ngực, mày nháu lại.

- Ngón búp này là sao? - Bart sùng sộ - Người kia là ai?

- Chị gái anh.

- Thật quá đáng! - Bart kêu trời - Từ xưa đến giờ lúc nào chị ta cũng thế. Ngay khi tôi có một đồ chơi mới, chị ta cũng phải có. Nhưng tôi, tôi mới là người giám hộ. Phải không?

Siméon và cô thẩm phán nhìn nhau, ngạc nhiên đến rụng rời.

- Đợi đã - Bart đột nhiên lo lắng nói - Tôi sẽ không làm gì ngu ngốc nữa. Đây là em trai tôi và hai em gái của tôi.

- Không ai phản đối điều đó - Laurence nói - Nhưng giám hộ là một trách nhiệm nặng nề cần phải chia sẻ. Vì thế người giám hộ có thể cần đến một người trợ giúp, một người thay thế giám hộ.

- Chị muốn tôi chỉ là người thay thế thôi, phải vậy không? - Bart gào lên - Oh, boy! Lại là Josiane điều khiển mọi việc đây mà.

Cô thẩm phán cuối cùng cũng có thể trấn an Barthélemy. Không ai có thể tranh vị trí anh cả của anh. Về quyền giám hộ thì chưa có quyết định cuối cùng. Bọn trẻ sẽ tự lựa chọn. Sau đó Laurence đi gặp Morgane và giải thích cho cô bé rằng đẩy bờm tóc ra phía sau vành tai không phải là một ý hay. Rồi cô khen ngợi Venise về bức vẽ con quỷ bé vừa vẽ, mà không nấn ná ở dòng lời bình viết chữ in phía dưới “SIMÉON ĐỒ NGU NGỐC”.

Khi ra tới phố, cô nhẹ nhõm nghĩ: cũng thật may vì cô không có con cái, anh chị em gì. Ít ra thì với thanh sô cô la, cô có thể kiểm soát được tình hình của nó; trong khi các chuyện trong gia đình thì...

Josiane Morlevent đã tỏ tín hiệu ngay lập tức. Ngay vào bữa ăn tối thứ Hai, cô gọi điện đến trại trẻ Folie-Méricourt và mời Venise đến chơi nhà ở Deauville. Bé út, khá hãnh diện vì đã nhận được lời mời, trở về bàn ăn và nói với hai anh chị lớn:

- Em sẽ đi xem biển với Josiane.

- Hay lắm - Siméon nói - Nhưng nếu em tỏ ra quá dễ thương với Josiane, chị ấy sẽ muốn giữ em lại thường xuyên hơn. Thế thì anh chị sẽ không được gặp em nữa.

Đôi mắt Venise ngấn nước. Bé muốn đi xem biển nhưng bé không muốn bị bắt cóc. Cuối cùng bé cũng tìm ra giải pháp:

- Em sẽ tỏ ra dễ thương MỘT CHÚT thôi.

Nhưng Venise mới năm tuổi. Chỉ cần cung nựng, ôm hôn đã đủ làm bé vui vẻ, cũng có thể là chiếc xe ô tô đẹp, khu biệt thự, khu vườn nữa... Josiane thì lần đầu biết thế nào là hạnh phúc; được đi dạo tay trong tay trên đường phố Deauville với một bé gái. Mọi người đều phải ngoái nhìn Venise, đôi má ửng hồng trong gió biển lộng, đôi mắt ngời sáng thích thú khi đứng trước cái đu quay, bé điệu đà bắt chước dáng dấp của các ngôi sao trên sân khấu.

- Con bé thật đáng yêu quá - Josiane luôn miệng nói với chồng - Anh không thấy thế sao, François?

Lúc đầu François Tanpié có phần dè dặt với cô bé như anh ta vốn từng cảnh giác với tất cả những gì thuộc về họ Morlevent. Barthélemy đeo hoa tai, giọng ẻo lả và làm đủ trò gàn dở đã từng là một cơn ác mộng đối với anh ta. Nhưng khi Venise đưa anh ta bức vẽ với hình một trái tim và nói “bởi vì em yêu quý anh” thì François bất hạnh thực sự nhũn ra trước vẻ duyên dáng của đôi mắt xanh nước biển kia. Buổi tối, bé chạy đi chạy lại giữa hai ông bà chủ nhà và ôm hôn từng người một cách khá công bằng. Thế nên, vào tối Chủ nhật, thật là một cực hình khi phải đưa bé trở lại trại trẻ Folie-Méricourt.

- Bé yêu đáng thương! Trong cái nơi tồi tàn kinh khủng ấy - Josiane rùng mình.

Trên đường về, trong khi Venise đang thiêm thiếp ngủ, Josiane và chồng nói về chuyện quyền giám hộ, nuôi giữ và nhận con nuôi. Khi họ nói về Barthélemy, bé liền để ý lắng nghe, hai mắt vẫn nhắm như ngủ.

- Tạm biệt bé yêu, kho báu của chị - Josiane thì thầm chực khóc - Chị sẽ trở lại đón em vào cuối tuần sau. Đến lớp ngoan và ăn nhiều nhé!

François Tanpié, hẳn đã hoàn toàn rối bời, luôn miệng gọi bé là “công chúa tóc vàng xinh đẹp”.

- Hôn tạm biệt nào - bé nói vẻ buồn ngủ.

Bé thấy thật hài lòng khi lại được nằm trong cái tổ bé nhỏ của mình với chị gái.

- Thế nào? - Morgane hỏi - Biển đẹp không?

- Thì đẹp - Venise nói uể oải.

Bé bắt đầu thay quần áo. Giữa chừng, khi đang ngồi bên mép giường bé chợt hỏi.

- Thằng ái, thằng đồng cô nghĩa là gì?

Morgane không chắc là hiểu đúng từ này.

- Em hỏi anh Siméon đi.

Vào bữa sáng hôm sau, Venise báo cáo tỉ mỉ hai ngày nghỉ cuối tuần với anh trai mình.

- Em sẽ quay lại đó vào cuối tuần tới - Venise kết luận.

Siméon lắc đầu, vẻ không hài lòng.

- Em thấy không, Josiane bắt đầu chia rẽ chúng ta. Em lại tỏ ra dễ thương quá rồi chứ gì.

- Nhưng em chỉ vẽ cho chú François có MỘT trái tim thôi mà - Venise chống chế.

Siméon và Morgane nhìn nhau buồn bã. Vẻ ngây thơ của bé út không làm các em vui được nữa. Người lớn đang tìm cách chia rẽ anh em chúng.

- Có phải Barthélemy là một tên đồng cô không? - chợt vang lên giọng trong trẻo của Venise.

- Suyt! - Siméon ra hiệu và kín đáo quan sát phản ứng của mọi người ở bàn ăn xung quanh - Em nghe nói thế ở đâu?

- Trong xe ô tô. Josiane nói thế.

Có vẻ như bé chưa hiểu lắm những điều mình nghe được.

- Thế đồng cô nghĩa là gì nào? - bé thì thầm hỏi. Khác với mọi lần, Siméon đã lưỡng lự trước khi trả lời. Cuối cùng cậu khẳng định:

- Là một cậu con trai mang hoa tai.

Đầu óc thông tuệ của Venise ngay lập tức suy diễn.

- Vậy thì hẳn là Josiane không thích hoa tai rồi.

Barthélemy chia sẻ công thức nấu ăn với cô hàng xóm

Bart quen Léo khi đang đi tìm việc. Hôm đó, anh đi ngang qua cửa hàng đồ cổ và thấy treo biển: “CẦN TUYỂN NAM NHÂN VIÊN BÁN HÀNG CÓ KINH NGHIỆM”. Bart tự thấy mình có kinh nghiệm trong hàng đồng việc, ví như chơi trượt patin ở Gay Pride, chơi trò chơi điện tử bắn nổ tung bọn khủng long Lara Croft. Nghĩ thế nên anh vào gặp chủ cửa hàng. Đó là một gã da xanh tái, giọng khàn khàn, vai hẹp và đầu óc còn hẹp hơn nữa. Chính là Léo.

Căn hộ của Bart rộng hơn nên Léo chuyển đến sống cùng ở đó. Thế nên sáng tháng Hai đó, một mình Bart đứng giữa nhà với ngồn ngang hòm xiềng đồ đạc của Léo. Anh ngao ngán thở dài và mở hòm đầu tiên. Có tiếng chuông cửa. Cô thẩm phán đến. Hẳn là cô phải tha thiết lắm với việc của bọn trẻ nhà Morlevent. Khi Bart hiện ra với đôi má lúm đồng tiền tươi rói trước cửa nhà, Laurence háu ăn chỉ muốn dùng răng vẽ thêm hai lúm đồng tiền nữa cho anh.

- Tôi không làm phiền anh chứ?

Bart mời cô thẩm phán vào phòng khách và thấy là nên nói dối thì hơn nên anh chỉ đồng thùng rồi giải thích là mình đã mua đồ cũ ở một phiên bán đấu giá.

- Vậy à - cô thẩm phán vừa nói vừa cởi áo khoác - À đúng rồi, anh làm ở cửa hàng đồ cổ mà.

Cô để áo khoác lên lưng ghế và Bart đã có một phát hiện để đời. Cô thẩm phán trong chiếc áo thun chui cổ ôm sát có đường nét hấp dẫn như búp bê Barbie vậy. Từ lúc đó, anh không còn nghe thấy gì từ những điều cô nói nữa; anh chỉ ừ hừ để không làm cô phật ý. Laurence nói về Siméon, về Deauville, về kỳ nghỉ cuối tuần và Bart thì cứ nhìn cô mà ừ hừ luôn miệng. Anh lại gần cô nhất trong mức độ cho phép và trong lúc mãi ngắm những đường tròn ấm áp của cơ thể Laurence, anh cảm thấy muốn gừ gừ trong họng như một chú mèo.

- Vậy anh đồng ý chứ? - cô hỏi.

- Vâng, vâng, không có vấn đề gì.

Anh thấy nóng hai tai, anh chỉ muốn hôn cô.

- Vậy thì Bénédicte sẽ đưa Morgane và Siméon đến vào khoảng mười một giờ thứ Bảy.

Như tỉnh cơn say, Bart hỏi:

- Sao?

- Đó là cách tốt nhất - Laurence đảm bảo - Còn anh, anh sẽ đưa bọn trẻ trở lại trại trẻ vào tối Chủ nhật.

Barthélemy nhận ra là anh vừa nhận trông hai đứa lớn nhà Morlevent trong cả hai ngày cuối tuần. Léo sẽ cắt cổ anh chứ chẳng chơi. Nhưng trong lúc đưa cô thẩm phán ra đến cửa anh đã trấn tĩnh lại khi nghĩ Léo vẫn cho rằng đây là bọn trẻ nhà hàng xóm nên anh sẽ diễn tiếp màn đó, và mọi việc sẽ lại ổn cả.

Vừa hay Barthélemy nhận được tin tức về cô hàng xóm ngay tối hôm đó. Đầu tiên là những tiếng kêu thất thanh, rồi tiếng bát đĩa rơi vỡ; kết thúc là những tiếng đập khô khốc. Cửa căn hộ tầng trên đóng sập lại và có tiếng người lao xuống trong cầu thang.

- À, rồi! Thật đúng lúc - Bart thì thảo khoái chí.

Anh mở cửa và chặn cô hàng xóm lại.

- O... Aimée đấy à? Tôi có việc muốn nhờ cô.

Người phụ nữ trẻ vừa tựa sát vào tay vịn cầu thang vừa cố nén một tiếng kêu ngạc nhiên.

- Nhưng cô đang chảy máu! - Bart kêu lên và lùi lại. Sau đó anh nói thêm giọng trách móc - Tôi hãi máu lắm.

- *Anh ta* muốn giết tôi - người phụ nữ trẻ nói, trên mặt giàn giụa máu và nước mắt.

- Đó là cơn khủng hoảng ngày thứ Tư của anh ta thôi mà - Bart nhận xét - Cô chỉ cần cho Temesta [\[7\]](#) vào xúp của anh ta là xong.

Người phụ nữ vào nhà sau khi ngoái nhìn một cách sợ hãi lên tầng trên.

- Tôi làm vậy với Léo mỗi khi anh ta làm tôi phát điên. Một viên an thần nhỏ vào tách cà phê cho anh ta là sau đó tôi được yên ổn ngay.

- Anh cứ nói đùa, anh Morlevent - Aimée nói vẻ hoài nghi.

- Cô để máu nhỏ ra khắp nhà tôi kìa - Bart rên rầm - Kinh quá. Cô vào phòng tắm đi.

Aimée ghé mặt vào dưới vòi nước. Gò má phía dưới mắt trái bị một vết đứt khá sâu.

- Anh ta ném cả cái vung nồi vào mặt tôi - cô nói.

- Đáng lẽ cô phải thay vung nồi trong nhà bằng Frisbee [\[8\]](#) mới phải chứ; loại đó đỡ sắc hơn - Bart khuyên giọng thần nhiên.

Aimée rửa tay trong nước lạnh. Trên bàn tay hằn sâu những vết đâm của đĩa ăn. Barthélemy

thoảng rừng mình ghê sợ nhưng lại lấy giọng vui vẻ:

- À, nhân tiện, bọn trẻ nhà cô sẽ trở lại vào thứ Bảy tuần này đây!

- “Bọn trẻ nhà tôi”? - Aimée hỏi lại - À, thế ra anh vẫn chưa nói sự thật cho Léo biết sao?

Bart lắc đầu.

- Có gì là xấu khi nhận giám hộ bọn trẻ đâu - Aimée ngạc nhiên - Sao anh phải giấu chứ?

- Cô không biết Léo đấy thôi. Anh ta ghét tất cả những gì tôi thích. Đấy, anh ta lấy thuốc lá châm chết sạch đám cây mỗ hạc của tôi kia kìa.

Aimée thấy nét đặc thù này của Léo gần như là bình thường. Chồng cô còn xé những cuốn sách cô đang đọc dở.

- Tôi muốn nhờ cô một việc, Aimée - Bart nói giọng nịnh nọt.

Anh bắt đầu vuốt thẳng lại cổ áo sơ mi của Aimée.

- Thứ Bảy này Léo sẽ qua ăn trưa ở nhà tôi. Ý tôi muốn nói là “nhà chúng tôi” - Bart sửa lại và ngượng ngùng nhìn xuống đồng thùng các tông - Anh ta chuyển đến sống cùng tôi.

- Anh chắc chứ? - người phụ nữ trẻ hỏi lại.

- Rằng anh ta có chuyển đến không ấy hả?

- Không, rằng đó là một việc tốt ấy?

Barthélemy vẫy tay về vô lo và kiêu cách. Rồi anh lại bẻ cổ áo của Aimée.

- Vậy thì thế này... Cô sẽ thật tốt nếu giúp tôi dẫn bọn trẻ qua nhà tôi vào khoảng mười hai giờ rưỡi trưa trong tình trạng bán loạn khủng khiếp. Cố bấm chuông và làm vẻ bị đánh đập...

Barthélemy nhìn kỹ gương mặt người phụ nữ bất hạnh với vẻ tự lự.

- Chắc vết này từ giờ đến thứ Bảy cũng chưa thành sẹo đâu nhỉ? Cô sẽ làm thế này nhé...

Anh bắt đầu bắt chước điệu bộ của Aimée thật hoàn hảo, vừa chạy xuống vừa ngoái nhìn lo lắng lên tầng trên:

- *Anh ta* muốn giết tôi. *Anh ta* đang lên cơn điên. Xin hãy giúp tôi giữ bọn trẻ, anh Morlevent, chúng không nên chứng kiến cảnh này!

Nỗi kinh hoàng, vẻ sửng sốt, niềm thích thú lướt qua khuôn mặt của Aimée như những đám mây trôi nhanh đổ bóng xuống mặt đất.

- Cô thử làm như tôi vừa bảo xem nào - Bart muốn tập cảnh ngay - Nếu vịn vẹo tay một chút thế này thì sẽ tốt hơn đấy.

Thay vì làm điều đó, Aimée nắm lấy tay Bart và nói:

- Anh điên rồi.

Như có đám mây đen nặng nề phủ lên gương mặt Bart.

- Tôi vẫn biết mình điên mà - Bart nói.

Rồi bắt chước giọng điệu của bé út, anh van vãn:

- Thôi nào Aimée, tôi cầu xin cô đấy, đồng ý nhé?

Người phụ nữ trẻ run rẩy bấu môi. Bart cho thế nghĩa là cô đã đồng ý. Anh hôn lên má cô và thì thầm:

- Cảm ơn.

Từ lúc đó anh yên trí vui vẻ suốt dịp cuối tuần mà không bận tâm chút nào đến phản ứng của cậu em.

- Cho bọn tôi quay lại trại trẻ đi - Siméon nói khi anh trình bày kế hoạch màn kịch.

- Nhưng tại sao chứ? - Barthélemy ngạc nhiên hỏi - Sẽ tốt đẹp cả thôi. Anh sẽ bảo vệ bọn em khỏi ông bố điên cuồng đó trong hai ngày cuối tuần và sẽ vờ như dẫn bọn em về với mẹ lúc sáu giờ tối.

Siméon giận điên người, nhún vai. Thật đúng là hết sức vớ vẩn. Lúc nào cũng vậy, Bart luôn làm những việc vô lối. Trong lúc đó thì Josiane Morlevent đang giành Venice về mình. Morgane ngồi trên ghế trong phòng khách. Hai anh trai đều đang xì mặt với nhau, cùng nhìn về phía Morgane.

- Em làm gì với hai cái tai của em rồi thế? - Barthélemy hỏi em gái.

Cô bé đã không dùng bờm tóc nữa. Em nhấc mớ tóc lên bằng hai tay:

- Chúng được giấu ở dưới tóc này - em nói giọng hài lòng.

Barthélemy quay sang cậu em:

- Thấy không, anh cũng làm mọi việc như thế: giấu chúng đi.

- Anh đúng là bó tay - Siméon cầu nhàu - Léo sẽ nghi ngờ ngay. Nếu không thì anh ta còn ngốc hơn cả anh.

- Cũng không loại trừ điều đó - Barthélemy thừa nhận.

Sau cùng, như thường lệ, Bart có được những gì mình muốn. Anh đã lường trước tất cả. Siméon và Morgane sẽ đợi dưới sân, chỗ mấy cái xích đu, đến khoảng mười hai giờ hai mươi. Cô hàng xóm lúc đó đi chợ về sẽ dẫn bọn trẻ lên nhà Bart. Cô sẽ diễn lại màn kịch đã dàn dựng rồi nhanh chóng quay lên nhà mình vì chồng cô sẽ đi chơi bowling về lúc khoảng một giờ.

Léo đến đúng mười hai giờ trưa, về cái bản. Anh ta đã làm việc một mình cả tuần ở cửa hàng đồ cổ.

- Mà làm cái quái gì cả tuần thế hả đồ tôi? - Léo gào lên và đá vào đám hòm xiềng.

Barthélemy hầu như chưa động tay tháo dỡ chút nào.

- Trò Tomb Raider II này có một bản mãi vẫn không qua được - Bart nói về bản rợn.

- Tên khốn này làm tôi phát điên mất - Léo kêu lên the thé, viện một cử tọa vô hình vào làm chứng.

- Không hiểu tại sao anh lại không thích Lara Croft nhỉ - Bart nói và lấy tay vẽ vẽ trong không khí hình bộ ngực lớn.

Thật đúng là khinh suất. Cú đá tiếp theo của Léo làm bay bộ điều khiển trò chơi. Trước khi ăn trưa, Bart đi vào nhà tắm, mở tủ thuốc ra. Làm hiệu úm ba la xì bùa giữa hai loại thuốc ngủ cực mạnh Rohypnol và thuốc an thần Temesta. Rơi trúng lọ thuốc ngủ. Bart quay lại phòng khách thông báo:

- Quý bà sẽ được phục vụ ngay đây! Tôi đã làm món tapenade ^[9].

- Là cái của nợ gì thế hả, đồ điên? - Léo càu nhàu, không dễ dãi dành.

- Chiết xuất từ quả ô liu đen. Vị hơi đắng một chút - Bart cảnh báo khi đã nghiền vào đó nguyên một viên thuốc ngủ.

Léo thấy quả là rất đắng.

- Lúc nào cũng chỉ chê bai thôi - Barthélemy nhận xét - Ồ, xin lỗi. Có người gọi cửa.

Đó là cô hàng xóm đang cố gắng diễn tốt hết mức có thể màn kịch của người vợ bị chồng đánh. Siméon và Morgane cau có đợi cô mau mau kết thúc nó đi.

- Thôi được rồi - Barthélemy ngắt lời Aimée - Cô cứ để đó, tôi sẽ trông bọn trẻ cho cô cả cuối tuần. Ở đây chúng sẽ được an toàn.

Léo suyt chút nữa thì sặc. Nhưng Bart đã nhanh chóng kết thúc sự việc trước khi Léo kịp can thiệp.

- Được rồi, cô về đi, Aimée. Hãy cố gắng trấn tĩnh chồng cô.

Và thế là xong. Bart thấy hài lòng. Nhưng anh chưa tính đến Léo đang điên lên. Anh ta bùng nổ theo đúng nghĩa đen, gào lên chửi Bart bằng đủ thứ ngôn từ, xô bé Morgane đáng thương, vứt cái bánh tapenade đang ăn dở xuống sàn. Siméon và Morgane trốn trong bếp.

- Sẽ qua thôi - Barthélemy nói khi gặp lại hai em trong bếp - Anh ta nóng tính thế chứ không độc ác đâu. Anh sẽ pha cho anh ta một tách cà phê ngon lành.

Vị Rohypnol.

- Cà phê gì mà vị kinh thế? Không thấy thế à? - Léo càu nhàu.

- Có thấy gì đâu - Barthélemy quả quyết - Uống đi.

Léo dần dịu lại. Hình ảnh những người xung quanh anh ta trở nên mờ đi, mềm ra. Câu chuyện buồn của Aimée thậm chí còn khiến anh ta xúc động ngấn nước mắt. Nực cười ở chỗ chính Bart là người kể cho anh ta nghe chuyện đó. Trong lúc ấy, Morgane cùng Siméon ngồi trên tràng kỷ ăn bánh tapenade và đọc sách, Siméon đọc cuốn *Zarathoustra đã nói như thế*^[10], Morgane đọc cuốn *Bác sĩ Dolittle*^[11].

- Mệt quá - Léo vừa nói vừa ngáp.

Bart đã hình dung ra lúc Léo đổ vật xuống giường và thế là anh sẽ rảnh rang cả buổi chiều. Sẽ là như thế nếu như... nếu như lúc đó không có tiếng chuông gọi cửa.

- Để em ra mở! - Morgane nói.

Léo và Bart nhìn nhau ngạc nhiên. Họ không chờ đón ai vào giờ này. Đó là cô hàng xóm.

- Anh ta muốn giết tôi!

- Ôi, không, chưa đến lúc mà! - Barthélemy muốn thuyết phục cô.

- Anh ta bắt tôi phải uống nước tẩy Javel - Aimée thì thào.

Siméon đứng bật dậy, choáng váng vì nghĩ đến nước rửa chén Canard Vécé.

- Đó chỉ là cơn khủng hoảng định kỳ ngày thứ Bảy của anh ta thôi mà - Bart nhận xét - Tuần nào chả vào thứ Tư VÀ thứ Bảy.

- Anh có bị thần kinh không thế? - Siméon kêu lên - Hắn ta thật sự muốn giết cô ấy đấy. Nhìn này, có vết đánh trên cổ cô ấy.

- Anh ta đã bóp cổ tôi - Aimée hoảng loạn - Cậu không phải để ý đâu, Siméon, cậu còn nhỏ quá.

Léo nhìn họ, ngơ ngác. Dù đầu óc đang mụ mẫm vì thuốc ngủ, anh ta vẫn nhận ra điều gì đó không bình thường.

- Thế nó là ai thế? - anh ta chỉ Siméon hỏi.

Siméon quyết định qua mặt anh trai.

- Tôi là Siméon Morlevent. Đây là Morgane Morlevent. Chúng tôi là em cùng cha khác mẹ với Barthélemy.

- Sao... sao hả?

Léo khó nhọc đứng lên.

- Đừng nổi cáu thế - Bart nói - Chuyện rất đơn giản. Siméon sẽ giải thích cho anh nghe.

Barthélemy nhường lời cho em trai. Chỉ trong vài câu, Siméon tóm tắt tình hình và kết luận:

- Bart không muốn thú nhận rằng anh ấy là người giám hộ chúng tôi. Nhưng không sao, anh ấy chưa bao giờ làm thế và cũng sẽ không bao giờ làm thế...

- Nhưng tại sao lại không? - Léo hỏi.

- Bởi vì anh ấy đồng tính. Cô thẩm phán sẽ không đồng ý.

- Thế là phân biệt đối xử! - Léo hét lên - Họ đang tước bỏ quyền lợi của Bart.

Tình huống đột nhiên xoay chuyển hoàn toàn. Léo không những không phản đối mà còn đòi quyền được làm giám hộ của Bart.

- Chúng ta sẽ làm một kiến thư trên báo *Giải phóng* - Léo nói hào hứng.

- Và chúng ta sẽ xin chữ ký của cha Pierre vào kiến thư đó nữa - Bart tiếp lời - Có muốn đi nghỉ chút không?

Léo thừa nhận là đã có một tuần mệt mỏi và muốn ngủ trưa một lát. Khi trở lại phòng khách, Bart quay sang em trai nói.

- Ổn rồi. Anh ta sẽ ngủ cả buổi chiều. Chúng ta có thể đi xem phim.

- Nhưng phải làm gì đó giúp cô Aimée chứ - Siméon nói - Gọi cảnh sát tới đi.

- Không, không, không được - Aimée từ chối với vẻ khiếp đảm.

Barthélemy túm lấy cổ áo cậu em trai.

- Anh sẽ lo chuyện của Aimée.

Siméon định mở miệng nhưng, một cách đầy nam tính, Bart chặn ngang;

- Anh là người lớn ở đây, hiểu chưa nhóc con?

Anh ra hiệu cho Aimée, vẫn đang lằm bằm:

- Không được, không gọi cảnh sát được...

Anh đẩy cô hàng xóm ra phía hành lang rồi dẫn vào nhà tắm. Anh mở tủ thuốc lấy một lọ Temesta còn mới nguyên. Anh đưa cho Aimée và giờ hai ngón tay hình chữ V ra hiệu.

- Hai viên.

Sau đó anh tả chi tiết công thức món mới này:

- Trộn đều thuốc với rau. Đổ nước dùng vào. Cho thêm một thìa kem. Nêm gia vị, hạt tiêu.

Khi đã dàn xếp xong việc với Aimée, Barthélemy quay lại gặp hai em trong phòng khách. Siméon không thích đi xem phim. Em muốn đọc nốt cuốn sách.

- Thật đúng là thần đồng! - Bart thở dài, hoàn toàn không nhận ra là cậu em từ chối do cảm thấy quá mệt để có thể trở ra đường lúc trời lạnh thế này.

Chẳng có việc gì làm, Bart ngồi phịch xuống ghế cạnh hai đứa em và tìm cách đọc cuốn sách từ phía sau vai Siméon. Đột nhiên, có vết gì đó nơi cổ tay của cậu em làm anh chú ý. Nhẹ nhàng, anh vén tay áo lên.

- Oh, boy! - anh lẩm bẩm kinh hãi.

Một vết đỏ loang rộng. Hàng chục mạch máu nhỏ đã vỡ ra. Siméon đẩy anh trai ra và kéo lại ống tay áo. Hai anh em im lặng vờ đọc tiếp. Nhưng Bart nhìn thấy một vết đỏ khác trên cổ của Siméon, khuất dưới cổ áo.

- Vết gì thế? - anh hỏi nhỏ để không làm Morgane chú ý, cô bé đang mải mê đọc sách.

- Em không biết - Siméon trả lời, thờ ơ.

- Có còn ở đâu khác không?

- Còn. Ngày càng nhiều.

Đi khám. Phải đi khám bác sĩ. Bart nhẩm câu đó trong đầu mà không nói ra được. Nói ra nghĩa là nhận lấy trách nhiệm đó; nghĩa là nắm lấy tay Siméon và cư xử như một người anh thật sự. Mà không thể thế được. Bart vẫn bắt cần mọi chuyện, chẳng cần biết đến ai.

- Siméon này?

- Vâng?

Không được, vẫn không nói ra được. Lại im ắng trở lại.

- Phải, em biết, em phải đi khám bác sĩ - cuối cùng Siméon nói.

Nhưng cậu sẽ không làm thế. Tại sao ư? Vì cậu mới có mười bốn tuổi, và vì đột nhiên cậu thấy không đủ dũng cảm. Bart đứng dậy.

- Anh đi đâu thế?

- Anh gọi cho bác sĩ quen. Em không thể giữ mãi những vết bầm đó được.

Bác sĩ của Bart, ông Chalons đã theo dõi Bart từ nhỏ. Thế nên cô thư ký chuyển máy cho Bart nói chuyện trực tiếp với ông qua điện thoại.

- Tôi không biết là cậu có một người em trai cùng cha khác mẹ - ông nhận xét - Cậu ấy bị sao

thế? Cậu biết đấy, thứ Bảy tôi không đến phòng khám. Nếu cậu ấy chỉ bị viêm họng...

- Tôi nghĩ là không phải thế - Bart nói, rồi với giọng có phần ghê sợ, anh miêu tả các vết đỏ kỳ lạ xuất hiện ngày càng nhiều trên người Siméon.

- Cậu ấy có bị sốt không?

- Hình như không - Bart không chắc chắn.

- Có mệt không?

- Lúc nào cũng mệt!

Trong chớp mắt, Bart nhớ lại lúc Siméon vịn vào lan can cầu thang, ngồi tựa lưng vào tường, từ người vào bồn rửa bát...

- Dẫn cậu ấy đến chỗ tôi - bác sĩ Chalons nói.

- Thứ Hai tới?

- Ngay bây giờ.

CHƯƠNG 6

“Khi sóng gió nổi lên thì càng phải cố sống sót”

Josiane dần phát hiện ra phần còn ẩn giấu trong con người Venise. Đó mới thật là phần Morlevent. Dích thị là con gái của Georges Morlevent, người đã đi qua cuộc đời mẹ con cô, gieo bao giông bão rồi biến mất và để lại Barthélemy cho họ.

- Em có một con Ken rồi! - Venise rộn rã tung bừng thông báo khi vừa mới đến nhà Josiane hôm thứ Bảy.

- Con Ken gì? - Josiane hỏi lại không hiểu. Cô quen tiếp chuyện với mấy bà già câu kinh khó tính hơn là với một bé gái năm tuổi.

Venise lấy từ ba lô ra một con búp bê người mẫu nam.

- Bart đã cho em đây. Vì em không có một chàng Ken để ngủ với mấy cô nàng Barbie.

Josiane rùng mình như vừa bị ong châm.

- Chị cũng ngủ với anh François đúng không? - Venise hỏi giọng nhỏ nhẹ trong sáng.

- Ờ... có - Josiane bối rối thừa nhận.

Liệu đã quá muộn chưa đây? Cô bé này còn có thể giáo dục lại đúng cách không? Nếu Josiane chưa bị ám ảnh vì hành vi sai lệch của cậu em Barthélemy thì hẳn cô đã có thể thấy vui vì sự tò mò này của Venise. Đó chỉ là một đứa-bé-không-còn-bố-mẹ đang tò mò hỏi cô xem bé có mặt trên đời này bằng cách nào. Nhưng Josiane suy nghĩ trầm trọng đến mức đã điểm trong sổ bạn bè xem có ai là bác sĩ tâm lý không để đưa bé đến khám.

- Lạ quá, Ken không có chim, tại sao nhỉ? - Venise vừa cởi bỏ quần áo của búp bê vừa hỏi - Con trai là phải có chim, đúng không chị? Bart cũng có, một cái to, em nhìn thấy trong phòng anh ấy rồi. Của anh François như thế nào? Chị nhìn thấy rồi chứ?

“Chapiro, Dorothee Chapiro!” Josiane thở phào nhẹ nhõm vì đã nhớ ra tên người đồng nghiệp là bác sĩ tâm lý.

- Lại đây chơi một ván cá ngựa đi, bé yêu - Josiane đề nghị một cách hào hứng không mấy ăn nhập.

Venise đặt con búp bê xuống và nói với nó:

- Xin lỗi Ken nhé, tôi phải để cậu lại trần truồng thế này.

Nói rồi bé phủ lên Ken một búp bê Barbie và cười đầy dịu dàng với tất cả vẻ ân cần mà bé vốn vẫn dành cho phái mạnh.

- Như thế Ken sẽ cảm thấy ấm áp - bé giải thích với Josiane.

Người phụ nữ trẻ cười gượng gạo và bắt đầu tung xúc xắc.

- May quá, chị được mặt lục này!

Venise thích thú với trò chơi vì được đếm số điểm trên mỗi mặt súc sắc. Bé bắt đầu đếm trên đầu ngón tay từng người họ Morlevent mà bé biết.

- Bart, chị, Siméon, Morgane và em. Tất cả là năm. Chị nhìn này.

- Đúng rồi, năm người - Josiane hưởng ứng vui mừng vì nhận thấy bé không tính đến người bố.

Có thể bé út không còn giữ kỷ niệm nào về bố nữa. Josiane thì khác. Hình ảnh ông bố hiện ra như thật mỗi khi cô nhắm mắt lại và nghĩ về ông: cao lớn, mạnh mẽ, ồn ào và đẹp. Nhất là rất đẹp. Bart và Venise giống ông về điểm này. Nhưng ông là Đàn ông. Ông chơi piano trong quán bar, hút xì gà, thức trắng đêm và thường say lã ra vào buổi sáng. Josiane vì thế đâm ra sợ những người đàn ông như vậy. Nhất là ông còn thường xuyên tiệc tùng thâu đêm như vậy ở nhà khiến tim cô đau nhói. Thế rồi ông đột ngột bỏ đi như con thuyền đứt neo. Biến mất hoàn toàn và đột ngột để lại cô và người vợ đang mang thai. Josiane nhận ra là Venise vừa nói gì đó với mình.

- Em nói gì cơ, em yêu?

- Sao chị lại không thích hoa tai?

Trong khi Josiane vật lộn với Venise, Bart sốt ruột ngong ngóng trong phòng đợi của bác sĩ Chalons. Hay nói đúng hơn, anh bực dọc lật lật một cuốn tạp chí rồi đặt xuống, gõ gõ lên tay ghế, hết đứng lên lại ngồi xuống. Như thể bị dồn đuổi. Siméon thì thấy hoàn toàn bình thản. Cảm thấy nhẹ nhõm. Vì cuối cùng cũng có thể chia sẻ với ai đó điều mà cậu phải giấu giếm từ nhiều tuần nay. Cửa mở và ông bác sĩ lộ đầu vào gọi. Bart chực đứng lên nhưng lại thôi, để cho cậu em tự đi một mình. Mười lăm phút sau cửa lại mở.

- Bart này - bác sĩ gọi giọng nghiêm trọng.

Khi Bart đi vào, ông ấn tay lên vai anh và nói:

- Cậu ngồi xuống đây.

Siméon mặc lại quần áo. Bình thản.

- Thế là hai anh em mới biết nhau thôi phải không?

Bart nhìn tấm lưng trần của Siméon. Vẫn những vết đỏ như trên cánh tay và thêm cả mấy vết máu tụ thâm tím. Anh chợt nghĩ đến hình ảnh cô hàng xóm. Hay Siméon cũng bị đánh? Mà ai đánh nhỉ? Anh mắt dò hỏi của anh bắt gặp cái nhìn của ông bác sĩ. Bác sĩ Chalons thoáng cười gượng.

- Thế này. Tôi đã khám cho Siméon. Cần phải khám thêm nữa, đầu tiên là phải xét nghiệm máu.

- Tôi sẽ nói với cô nhân viên bảo trợ xã hội - Bart nói như thể muốn sớm được giải thoát khỏi gánh nặng này.

- Cần phải làm xét nghiệm ngay thứ Hai tới.

Siméon đã mặc xong quần áo.

- Cháu sang chờ ở phòng bên nhé - bác sĩ Chalons nói, cố làm giọng thân thiện - Bác có một vài điều trao đổi riêng với anh cháu.

Siméon nín cười. Lại một người nữa chưa biết khả năng thật sự của cậu. Ngay khi cửa vừa khép lại, bác sĩ hắng giọng và viết mấy từ lên giấy.

- Đây là địa chỉ liên hệ của một người bạn của tôi ở bệnh viện Saint-Antoine. Phải cho Siméon nhập viện càng sớm càng tốt.

- Chỉ để xét nghiệm máu sao?

- Để chọc sinh thiết. Tôi không muốn làm thằng bé hốt hoảng. Cậu từ từ lựa cách nói. Nhưng cậu thì khác, tôi không thể cũng giấu cậu sự thật; rất có thể là bệnh bạch cầu.

- Không phải.

Bart lắc đầu. Anh không chịu chấp nhận.

- Tôi chưa khẳng định hoàn toàn - bác sĩ nói tiếp - Đương nhiên, có thể là tôi nhầm nhưng cần phải làm xét nghiệm ngay.

Bart cúi đầu. Không. Đó không phải mạng sống của anh; cũng không phải việc liên quan đến anh. Cô bảo trợ xã hội phải lo việc này.

- Vậy tôi cho cậu địa chỉ liên lạc của một đồng nghiệp làm ở bệnh viện Saint-Antoine. Một tay cừ khôi đó. Giáo sư Mauvoisin. Hãy gọi cho ông ấy và nói là tôi giới thiệu đến. Bề ngoài ông ấy có vẻ lạnh lùng nhưng rất thiện tâm và thực sự chiến đấu vì người bệnh đấy. Ông ấy chỉ nhận những trường hợp bị bạch cầu ở trẻ em hoặc thiếu niên.

Bart tưởng rằng những lời nói đó rồi sẽ trôi đi. Nhưng chúng lại ngấm vào anh, ăn sâu vào tâm trí anh. Saint-Antoine. Mauvoisin. Bệnh bạch cầu. Còn cả “can đảm”, “thiện tâm” và “may mắn” nữa. Siméon đợi anh ở phòng bên và mỉm cười với anh. Anh thì chỉ muốn hét lên với cậu em: “Mày bị máu trắng rồi! Thế là tiêu rồi!”

Thân ai người ấy lo. Có gì Bart phải lo lắng vì chuyện này chứ? Bởi vì Siméon bị nhiễm loại

máu xấu, anh tự tìm câu trả lời. Anh cười mỉm và châm chọc nói với Siméon:

- Lên xe nào, Simone!

Siméon thản nhiên nhún vai và hỏi nhỏ:

- Thế bác sĩ nói gì với anh?

- Em mới là người giải thích với anh chứ - Barthélemy chống chế.

- Hình như là chứng thiếu máu thì phải. Thế bác sĩ nói gì với anh?

Siméon thừa biết rằng bác sĩ yêu cầu cậu ra ngoài là để nói sự thật cho anh cả.

- Bác sĩ không nói gì về em cả - Bart trả lời - Ông ấy chỉ bảo anh phải cẩn thận không thì bị sida. Thế thôi.

Cũng có thể đúng. Và lại Siméon cũng không có ý định muốn biết thêm nữa nên hài lòng với câu trả lời đó.

Ở nhà, Léo đã ngủ trưa dậy còn Morgane cũng đọc xong cuốn sách của em. Léo mặt mụ mị và cáu bẳn. Tinh thần chiến đấu bảo vệ quyền lợi và lẽ phải lúc trước cũng đã tan biến sạch bách. Anh ta kéo Bart ra một chỗ.

- Nay, không lẽ chúng ta phải chịu đựng bọn trẻ đến hết cuối tuần à? Sao không chuyển chúng trở lại trại trẻ bây giờ đi?

Anh ta nói như thể đó là những bực kiện vậy. Barthélemy giận dữ nhìn Léo.

- Không. Không được. Tôi hứa rồi.

Léo cười khẩy. Cứ như thể Barthélemy chưa từng biết khó nghĩ vì một lời hứa vậy.

- Thôi được. Nhưng tuần sau thì đừng nhận trông chúng nhé - Léo kỳ kèo.

- Tôi sẽ chỉ gặp chúng trong tuần tại trại trẻ thôi, thế được chưa? - Bart trả lời.

Bart dự kiến sẽ thỉnh thoảng tạt qua trại trẻ để biết tình hình của Siméon; anh cũng sẽ mua cho Venise mỗi tháng một con búp bê Barbie mới. “Rồi, thế là ổn”, anh hình dung. Tuy nhiên trong suốt buổi tối, anh cứ bị ám ảnh bởi bản án bác sĩ đưa ra. Từ “bệnh bạch cầu” len lỏi vào đủ các ngóc ngách. Khi thấy Léo nằm ườn xem ti vi, anh nghĩ “lại bật bệnh bạch cầu lên rồi”. Khi chuẩn bị món xà lát trong bếp và tìm chai dấm trộn, anh tự hỏi “Mình để bệnh bạch cầu ở đâu rồi nhỉ?”

Bên bàn ăn, Léo tỏ ra ghê sợ hai đứa em nhà Morlevent.

- Chúng ta sẽ không phải vỗ béo chúng chứ? Nhất là thằng bé này, gầy gò quá thể. Mới tí tuổi đầu mà ngón cứ như thường luồng ấy.

Barthélemy cố kiềm chế. Nhưng hai tay đã vịn vịn vì giận dữ. Léo quay sang nói trực tiếp với Siméon:

- Xấu như mày làm sao lại là em của Bart được chứ!

Barthélemy nhảy khỏi ghế.

- Để cho thằng bé yên! Nó bị bạch cầu đấy! Có hiểu không? Bạch cầu. Ung thư đó. Nó không còn bố mẹ gì cả và bây giờ còn bị ung thư nữa. Mới mười bốn tuổi đầu. Nó đã làm gì sai chứ hả? Nó đã làm gì nào? Nó là một đứa trẻ rất cừ thế mà tại sao lại rơi vào trúng nó chứ?

Bart gào lên với Léo nhưng lại như hỏi Chúa trời. Đáp lại chỉ có sự im lặng, sự im lặng nặng nề như nghiền nát cả bàn ăn. Siméon nhìn trân trân vào khoảng trống trước mặt. Thì ra đó là nguyên nhân của những vết đỏ ngày càng lan rộng. Vậy là cậu bị bệnh bạch cầu. Một dòng nước mắt chảy dài trên má. Cậu cứ nghĩ mình sẽ dũng cảm hơn thế này cơ. Cậu sụt sịt. Bart hiểu ra mình vừa làm gì. Anh đặt tay lên tay cậu em và nói lại những từ mà bác sĩ đã nói: “can đảm” và “quyết tâm”.

- Em hoàn toàn có thể khỏi bệnh mà - anh nói tiếp - Giáo sư Mauvoisin là một tay rất cừ. Ông ta đã chữa khỏi đến tám mươi phần trăm bệnh nhân bị bạch cầu của mình đấy. Nghe không, tám mươi phần trăm cơ đấy!

Chưa bao giờ việc nói dối lại trở nên nhẹ nhàng như vậy với anh.

- Anh sẽ đưa em đi thử máu, anh sẽ ở lại cùng. Rồi xem, em sẽ khỏi.

Sao thế nhỉ, những câu nói, cử chỉ này ở đâu ra thế nhỉ? Anh lay nhẹ vai của cậu em đang suy sụp; anh lau nước mắt cho cậu bằng mu bàn tay. Anh thậm chí còn nhìn sang phía Morgane xem em tiếp nhận thông tin này ra sao. Cô bé nhìn anh không chớp mắt, ánh mắt vừa tuyệt vọng vừa thán phục. Trong cuộc sống như đại dương đau khổ của mình, em như nhìn thấy một cánh buồm nhỏ căng gió phía chân trời. Em có một người anh cả thật tuyệt vời và anh sẽ cứu tất cả các em.

Niềm thương cảm của Léo không kéo dài được bao lâu. Tối đó trong phòng ngủ, anh ta bắt đầu khủng bố tinh thần Barthélemy.

- Anh không định tự chuốc lấy gánh nặng này đúng không?

Bệnh bạch cầu nghĩa là sẽ phải làm hóa trị, rồi sau đó là những bãi nôn mửa, tóc rụng. Thằng nhóc vốn còn nhom thế, sẽ chỉ còn da bọc xương, như thể mới từ trại tập trung ra vậy.

- Nó không khỏi được đâu - Léo cảnh báo - Nhưng mới mười bốn tuổi, tim nó còn khỏe, nó sẽ dằn dai chán rồi mới chết. Một năm, hai năm. Hình dung ra không? Hai năm kề cận tử thần! Rồi còn thử máu, truyền huyết thanh, móc phin nữa chứ!

Anh ta hét lên, hoảng loạn. Cửa phòng bật mở. Siméon hiện ra.

- Anh có thể nói nhỏ hơn không? Tôi biết thế nào là bệnh bạch cầu rồi. Cảm ơn.

Léo quay sang Bart.

- Nó được quyền ra lệnh ở ngay trong nhà tôi thế hả?

- Mà lấy đâu ra cái suy nghĩ đó thế? - Bart trả lời - Mà đang ở nhà tao và mà làm tao bức mình quá, mà biến đi.

Anh nói, giọng vẫn thế nhưng hoàn toàn quả quyết.

Trưa Chủ nhật, trong khi Léo đóng gói đồ đạc của mình, Bart dẫn hai em đi ăn tiệm. Cả đêm đã phải chịu nghe Léo đe dọa và kêu gào nên bây giờ Bart bước đi dò dẫm.

- Em rất tiếc - Siméon nói lúng búng và không rõ vì lẽ gì.

- Vấn đề không phải là Léo - Bart sáng giọng đáp - mà là việc làm của anh.

Anh đã bị mất việc.

- Ở cửa hàng của anh ta, anh hầu như chẳng phải làm gì mà lại được trả rất khá. Việc như thế chẳng phải đâu cũng có.

“Không”, Siméon nghĩ, “và công việc ấy mang cái tên cũng chẳng vẻ vang gì”. Cậu chột lẩm nhảm hát: *I’m juste a gigolo* ^[12]...

- Anh không đủ khả năng để nuôi mấy đứa - Bart cầu nhàu như để trả lời.

- Nếu anh nhận là người giám hộ và trông giữ bọn em, anh sẽ được nhận trợ cấp xã hội để nuôi bọn em. Thêm nữa mẹ cũng để lại ít tiền.

Siméon đã nghĩ đến điều này.

- Thật tốt - Bart trả lời - nhưng cô thẩm phán hẳn không muốn thế đâu.

- Bởi vì anh là đồng cô à? - Morgane hỏi vì tưởng đó là một cách nói chuẩn mực.

Bart làm điệu bộ như thể một người đạo đức bị xúc phạm.

- Oh, boy! Các cô cậu thì biết gì nào? Thật là mệt mỏi vì các cô cậu quá đi thôi!

Nhưng để kết thúc, anh cười to vui vẻ. Anh cũng đã suy nghĩ. Siméon nói đúng. Nếu anh nhận nuôi bọn trẻ, anh sẽ được hỗ trợ về mặt tài chính. Nhưng muốn nhận được vai này thì phải tỏ ra là một gã bình thường như bao người khác. Bằng cách tán tỉnh cô thẩm phán xinh xắn? Tại sao lại không nhỉ? Cô ấy cũng dễ thương đó chứ. Nhưng hơi mạo hiểm. Không khéo mà được ăn cả, ngã về không như chơi. Giả vờ là mình có bạn gái được không nhỉ? Đúng rồi, được quá đi chứ ỉ! Sẽ nhờ Aimée đóng vai này, thật quá đơn giản! Cô ấy suốt ngày chẳng chạy xuống trốn ở nhà mình là gì.

Và Bart ăn trưa một cách ngon lành. Vậy là mọi việc đã ổn thỏa. Anh sẽ tỏ ra là một người bình thường, trở thành người giám hộ bọn trẻ và tìm một công việc nhẹ nhàng để phụ thêm đại loại như nhận đưa chó đi dạo cho mấy bà già chẳng hạn. Chỉ còn một việc không ổn, đó là bệnh bạch cầu của Siméon. Bart đã quen hơn với từ này do bị ám ảnh và nhắc đi nhắc lại quá nhiều lần. Bệnh bạch cầu. “Bệnh quái quỷ này vẫn chữa được mà, chữa ngon mà”, anh tự nhủ. Hôm qua đã là một ngày chẳng ra gì rồi. Hôm nay là Chủ nhật, anh sẽ chơi Lara Croft và bắn tung hết bọn khủng long.

Tối Chủ nhật, bọn trẻ nhà Morlevent trở lại trại trẻ Folie-Méricourt, gặp nhau trong căn phòng nhỏ của hai bé gái. Venise mang về đầy đồ chơi, một con thú bông, một khẩu súng phun nước, một cái vòng kẹo viên.

- Và một đôi hoa tai - bé hớn hở hất mớ tóc lên khoe đôi hoa tai.

Rồi bé nằm sấp xuống sàn và vẽ một dãy hình người cầm tay nhau nhảy múa.

- Đây là nhà Morlevent - bé giải thích cho Morgane và Siméon.

Bé điểm danh: Bart, Josiane, Morgane, Siméon và Venise. Vẫn còn một hình người thứ sáu, cao hơn những người khác.

- Thế ai kia? - cả hai anh chị lớn đồng thanh hỏi.

- Bố đấy.

Cả ba đứa trẻ im lặng nắm lấy tay nhau như những hình người trong bức vẽ. Siméon nhắm mắt và thầm nghĩ một cách rần rỏi: “Can đảm và quyết tâm”.

Laurence kể cận sự hoảng loạn và Bart bên bờ vực thẳm

Chồng Aimée làm đại diện cho một hãng đồ lót. Anh ta đi từ sớm và về muộn; đôi khi vắng nhà trong nhiều ngày. Những lúc như vậy, anh ta luôn về bất chợt và Aimée cứ liệu mà túc trực ở nhà.

Sáng thứ Hai đó, từ cửa sổ, Bart rình chờ anh ta ra khỏi khu nhà. Khi xe của anh ta đã khuất sau góc phố, Bart đứng dậy đi soi gương. Anh chải lại tóc, rồi không hài lòng lại vò rối lên. Anh mở rộng vừa phải cổ áo sơ mi, để tóc lộn xộn, làm vẻ mặt hơi mệt mỏi, rồi tự ngắm nghía mình trong gương một hồi lâu.

- Quả là bom tấn! - anh bình luận.

Anh đi lên tầng trên và bấm chuông. Cô hàng xóm giọng hốt hoảng mở cửa.

- Anh quên gì... Ô, Bart đấy à!

- Thế nào, thuốc Temesta hiệu nghiệm không?

Barthélemy hỏi, dựa đầu vào khung cửa tạo dáng.

- Khẽ thôi, *anh ta* vừa mới đi khỏi.

- Tôi biết. Đây, Aimée, tôi có việc nhờ cô giúp.

- Ôi không được - người phụ nữ rên lên - Rồi lại xôi hỏng bỏng không mất thôi.

Bart bắt đầu chỉnh lại cổ áo sơ mi của Aimée. Đó là một trong những cách anh hay dùng để thôi miên người đối diện.

- Rất đơn giản thôi, Aimée. Cô sẽ đóng giả bạn gái của tôi.

- Ai mà tin được chứ - cô trả lời quả quyết.

- Cô làm tôi chạnh lòng đấy. Chỉ để qua mặt cô thẩm phán thôi mà. Họ sẽ không giao quyền trông giữ bọn trẻ cho tôi nếu tôi không có vẻ là một gã bình thường. Như chồng cô ấy. Anh ta bình thường. Còn tôi thì không.

Bart hơi nghiêng răng.

- Xin lỗi anh, Bart. Tôi phải ngồi xuống một lát - Aimée chợt nói - Buổi sáng tôi thấy khó chịu trong người.

- Oh, boy! Không phải là cô bị bệnh máu trắng đấy chứ? - Bart rên lên và nghĩ rằng các thảm kịch của cuộc sống bắt đầu lan tràn khắp nơi.

- Không, không, tôi chỉ...

Cô hạ giọng thì thầm.

- Tôi có mang. *Anh ta* không biết. *Anh ta* sẽ nổi điên lên nếu biết tôi có mang.

- Tuyệt cú, thật hoàn hảo - Bart bình luận - Bạn gái tôi có mang, vậy rõ ràng tôi là người hoàn toàn bình thường rồi. Nhưng cô phải đệm thêm một cái gối vào bụng chứ thế này nhìn không rõ.

Tóm lại, như thường lệ, Bart lại có cái mình muốn. Chiều nay cô thăm phán có hẹn đến. Aimée sẽ ra mở cửa và xử sự như là chủ nhà.

- Chúng ta phải xưng hô thân mật chứ - Bart nói trước khi ra về - Chị thử nói xem nào.

- Minh đừng lo, em sẽ thân mật với mình - Aimée nói, hai gò má vốn tái xanh giờ ửng đỏ vì ngại ngùng.

- Có lẽ cô nên gọi tôi là “anh yêu” chứ nhỉ? - Bart nói về suy nghĩ - Cô thử xem nào.

- Không cần đâu - Aimée phản đối - Hai người sống với nhau đâu cần gọi nhau như thế.

- Mà họ thường chơi trò quăng vung nôi vào mặt nhau phải không? Không thể tin tưởng vào kinh nghiệm của cô được. Tôi nghĩ là những cặp sống cùng nhau một cách bình thường họ gọi nhau là “anh yêu, em yêu” đấy.

- Không nhất thiết đâu.

- Có chứ, tôi chắc đấy.

Hai người còn ngoan cố như vậy đến khi cả hai gần nổi cáu.

- Thôi, bình tĩnh lại nào - Bart thỏa hiệp - Tôi thấy khó gọi cô kiểu thân mật, còn cô thì lại không muốn gọi tôi là “anh yêu”. Đúng thế còn gì, tôi chả biết thừa đi rồi. Vậy thì, tôi sẽ gọi cô là “cô” và “cung yêu”; còn cô xưng “em” với tôi và gọi tôi là “ông Morlevent” nhỉ? Cốt yếu là phải đóng giả như một cặp sống hài hòa cân bằng là được.

Aimée cười vang. Trên đời này chỉ có Bart là làm cô cười vui được như vậy.

Màn kịch đó sẽ không liên quan gì đến Siméon nên Bart quyết định không kể với em trai.

- Phiền quá, sáng nay em có bài kiểm tra môn Triết ở trường, em lại bị lỡ rồi - cậu thiếu niên than phiền khi Bart đang lái xe đưa cậu đến phòng khám.

- Lo gì, em mới mười bốn tuổi. Anh thi đỗ tốt nghiệp cấp ba năm hai mươi tuổi mà. Em còn

nhiều thời gian.

- Nói có thể làm anh phật ý, Bart ạ, nhưng anh không phải là mẫu người cho em hướng theo trong cuộc sống này.

Cứ mỗi lần nói như vậy xong Siméon lại thấy day dứt vì tính hờn hĩnh của mình trước Barthélemy. Cậu hoàn toàn không định nói như vậy. Sáng nay, dù đã biết về nỗi bất hạnh mới ập xuống đầu mình nhưng cậu vẫn thấy hài lòng. Ngồi trên băng ghế ô tô cạnh anh trai, cậu thấy hài lòng. Chỉ có sự bất hạnh mới bất ngờ đưa họ lại gần nhau thế. Phải chăng có một định mệnh, một thiên ý, một Chúa trời, một cái gì đó hay ai đó đang kết nối đời họ lại với nhau? Khi đang vịn vào tay cô y tá trong phòng khám, Siméon, vừa khám phá môn Triết học được ít lâu nay, đã tự đặt ra cho mình câu hỏi này. Đột nhiên một tiếng kêu thất thanh vang lên đáp lại cậu. Sau đó là tiếng ống nghiệm thủy tinh vỡ tan trên sàn gạch. Bart bị ngất đi khi nhìn thấy máu trong xi lanh.

- Ngày mai chúng ta sẽ có kết quả xét nghiệm - cô thư ký phòng khám nói - Anh thấy ổn chứ?

Câu hỏi đầy quan tâm này là dành cho Bart, tất nhiên rồi. Siméon nhận thấy với một niềm vui dửng dưng là Bart có ma lực thu hút mọi sự chú ý, dù trong bất kỳ tình huống nào. Trên đường về, Bart bật radio trong xe theo thói quen. Một điệu boogie tràn ngập khoang lái. Bart gõ gõ ngón tay trên vô lăng theo nhịp nhạc.

- Bố thường chơi một điệu giông giống thế này - Siméon nói giọng trầm trầm.

- Bố nào? - Bart cao giọng hỏi - Em muốn nói...

- Bố anh. Bố em. Anh không biết ông ấy là nhạc sĩ à?

Vậy là Bart suy nghĩ, một việc vốn không phải quen thuộc với anh, hẳn là Siméon biết rõ bố của họ và có khi còn có cả những kỷ niệm cụ thể với ông ta nữa. Điều này làm anh khó chịu như thể Siméon biết được một bí mật có liên quan đến anh vậy.

- Ông ấy bỏ đi khi anh còn bé lắm phải không? - Siméon hỏi.

- Lúc đó, anh mới được tính bằng centimét, chưa tính bằng năm.

- Thế là anh chưa sinh ra à?

Bart thấy không cần phải xác nhận điều đó. Georges Morlevent đã bỏ rơi một phụ nữ đang mang thai. Thảm kịch đổ lên vai bà mẹ nhưng những lời nguyên rủa thì lại đổ lên đứa con, Barthélemy. Người đàn ông đó không muốn có anh trên đời này, Anh căm ghét ông ta.

- Anh trông giống ông ấy - Siméon nói.

Trên nền nhạc piano, những câu nói, hình ảnh trong quá khứ như trở lại với cậu. Những buổi tối bố cậu đọc cuốn *Tuyên ngôn Đảng cộng sản* của Karl Marx cho cậu nghe trước khi đi ngủ, bố cậu dùng thìa cho một con nhím bé xiu ăn, bố chơi đàn piano vào giữa đêm, bố đi thăng bằng trên tay vịn ban công. Cứ y như một nghệ sĩ xiếc. Ngông cuồng. Siméon bắt đầu kể. Cậu kể lại khi bố cậu không về nhà và mẹ thì khóc. Còn khi bố về thì mẹ hét lên.

- Anh có mắt giống bố - Siméon nói - Nhưng khác là ông ấy mang kính cận, giống em.

Cậu nói và nhìn con đường phía trước mặt. Cậu thấy thoải mái khi có thể kể về người đàn ông bí hiểm đó trên nền nhạc jazz thế này. Nếu nhìn sang bên, cậu hẳn đã thấy Bart đang ghi chặt vô lăng xe và hai hàm răng thì nghiến lại.

- Đừng có nói nữa! - cuối cùng anh kêu lên.

- Nhưng...

- Im đi nếu không tôi sẽ giết chết hết đây! Tôi sẽ giết cái bóng ma đó, những kỷ niệm của cậu với ông ta bằng súng hơi của Lara Croft như thế này này - Bart hét lên và buông vô lăng, làm điệu bộ tì súng vào vai.

- Anh đừng nói bậy! - Siméon rú lên.

Lốp xe nghiến ken két trên mặt đường. Suýt chút nữa thì đâm phải cái thùng.

- “Hai anh em nhà Morlevent đã chết trong một tai nạn giao thông” - Bart đùa, vờ như đang đọc nhan đề trang nhất một tờ báo - Em có nghĩ là ông Morlevertt bố kia sẽ đến dự đám tang chúng ta không?

- Vậy anh tin là ông ấy vẫn còn sống à?

- Chừng nào mà chính anh chưa tiêu diệt ông ta - Bart nói rin rít qua hàm răng.

Sáng thứ Hai đó, lại có việc của bọn trẻ nhà Morlevent khiến cô thẩm phán đau đầu dù cô chưa được biết là Siméon phải nhập viện vào thứ Tư tới. Đó là cú điện thoại của Josiane Morlevent. Theo cô bác sĩ nhãn khoa, bé Venise đã bị sốc vì Barthélemy.

- Bị sốc? - Laurence hỏi lại.

- Có thể là Bart có thói quen không mang quần áo khi ở nhà. Tôi không muốn nghĩ đến lý do khác.

Josiane đã tự nghĩ ra từ “bị sốc” trong khi bé Venise chỉ kể là đã nhìn thấy “chim” của Bart với giọng tình nghịch. Quan trọng là cô thẩm phán phải quyết định làm gì đó để cấm Bart được đón bọn trẻ tới nhà anh ta.

- Vừa hay lát nữa tôi cũng phải gặp ông Morlevent. Chúng tôi sẽ nói về chuyện này - Laurence trả lời.

Josiane hài lòng nhận thấy Barthélemy đã lại trở thành “ông Morlevent” trong cách nói của cô thẩm phán. Như thế mới phải phép chứ.

Tới nhà Bart, cô ngạc nhiên thấy một phụ nữ ra đón.

- Chị đến gặp Bart về việc bọn trẻ phải không? - Aimée nói giọng như thể biết rõ sự việc - Mời chị vào. Bart đang ở trong phòng khách.

Barthélemy vội tắt trò chơi điện tử, vớ vội tờ *Figaro* ^[13] và xem mục tìm việc. Anh thậm chí còn cảm thấy cứ như sự bình thường đang thực sự trở lại vậy.

- Tôi đang tìm việc làm - anh nói và đứng dậy - Chào cô. Chắc cô biết Aimée rồi phải không? Chưa à?

Anh làm bộ ngạc nhiên.

- Em yêu, anh nói, em pha cà phê cho anh nhé?

Suýt nữa thì anh buột miệng thêm “không cho Temesta nhé” nhưng may kìm lại được. Laurence như từ trên trời rơi xuống. Cô ta làm gì ở đây chứ nhỉ? Cô ta có vẻ nhiều tuổi hơn Barthélemy và lại còn hơi tàn tạ. Nhìn gần hơn, Laurence thấy có vết rách gần thành sẹo nơi gò má còn môi dưới của cô ta hơi bị sưng.

- Tôi bị ngã trong cầu thang - Aimée giải thích và lên đưa tay che mặt.

“Phụ nữ nào bị bạo hành cũng nói như vậy”, cô thầm phán nghĩ và thấy ngày càng sững sốt.

- Tôi cần nói chuyện riêng với anh, anh Morlevent - cô nói giọng nghiêm trang.

Barthélemy quay sang Aimée.

- Xin lỗi nhé, em yêu. Em để bọn anh nói chuyện riêng một lát nhé, ờ... được không em yêu?

Aimée gật đầu thờ dài. Bart tỏ ra còn bất bình thường hơn khi anh cứ cố gắng giả làm người bình thường thế này. Khi chỉ còn lại hai người, Barthélemy lại gần cô thầm phán. Chán quá, hôm nay cô lại không mang áo sơ mi có cổ. Nhưng chiếc áo thun cổ chữ V khoét sâu như vẽ lên cả thung lũng và vực thẳm vậy.

- Anh Morlevent, tôi phải hỏi anh một câu hơi...

Hẳn nhiên, Laurence thấy bối rối khó nói.

- Là thế này... bé Venise kết tội anh là đã...

Chỉ mới nghe là bé út đáng yêu lại có thể kết tội anh, cho dù vì bất cứ điều gì, Bart đã trở mắt hoảng hốt.

- Là đã... đã... theo cách nói của cô bé, đúng không nhỉ - Laurence lúng túng tìm từ - đã cho bé thấy... Có lẽ anh là người theo chủ nghĩa tự nhiên chăng?

- Không hiểu - Bart lẩm bẩm.

- Venise nói với Josiane Morlevent là bé đã nhìn thấy chim của anh. Thế đấy.

Laurence thở hắt ra một hơi dài. Bart hơi nhún vai.

- Đúng thế - Bart nói giọng thản nhiên như thể việc gì mà phải tìm cách nói quanh về một chuyện đơn giản đến vậy.

- Đúng thế? Anh thừa nhận rằng...

Bart nhú mồm. Anh chợt hiểu ra điều người ta muốn kết tội anh.

- Oh, boy! - anh kêu lên - Chỉ là con bé đã vào phòng tôi! Lúc đó tôi đang chuẩn bị đi tắm, mà tôi không khóa phòng!

Anh cố gắng giải thích, gần như phát hoảng.

- Rốt cuộc... cô có tin tôi không? Đó chỉ là vô tình! Cô có thể hỏi Siméon, nó cũng có ở đó.

- Thế hả? Cậu ta cũng có mặt ở đó sao? - cô thẩm phán hỏi lại.

- Cả Morgane nữa! Cả ba đều đã vào phòng tôi lúc đó! Oh, boy! Vì lúc đó tôi chuẩn bị đi tắm mà.

Anh thậm chí đã phát khóc.

- Phải rồi, tôi là người có đủ các tật xấu, phải vậy không? Cô không muốn giao bọn trẻ cho tôi. Tôi thừa biết mưu này của cô, cô đừng có hòng.

- Tôi không âm mưu gì - Laurence phản đối - Đó là họ đã nói với tôi...

- Ai nói? Venise hay Josiane?

Laurence thấy đầu óc quay cuồng. Triệu chứng hạ đường huyết vào cuối ngày đây. Cô cần phải ăn một miếng sô cô la.

- Đợi chút, tôi nghĩ tôi phải ngồi xuống nghỉ một chút - cô thì thầm.

- Sao chứ - Bart càu nhàu - Cô bị bạch cầu hay đang có mang vậy?

- Anh nói gì thế? - cô thẩm phán nóng lòng muốn biết.

- Không, không có gì - Bart nói - Là vì Aimée đang có mang còn Siméon đang bị bệnh bạch cầu.

- Sao cơ!? Siméon...

- À, thế là cô chưa biết à? - Bart nói về hờ hững - Tôi mới biết hôm thứ Bảy.

- Không thể thế được - Laurence phẫn nộ - Anh đúng là toàn huyền thuyên!

- Cô cứ hỏi bác sĩ của tôi đi. Bác sĩ Chalons. Chắc chắn như việc tôi đã muốn đi tắm vậy. Đúng thế đấy. Tôi chỉ nói sự thật.

Cảm thấy ăn năn, Bart sửa lại:

- Trừ việc với Aimée. Cô ấy có mang, nhưng không phải với tôi.
- Xin lỗi - Laurence nói.

Cô mở túi xách, lấy ra thanh sô cô la và lần đầu tiên trong đời, cô dành để lộ tật này của mình. Barthélemy nhìn cô một cách thích thú.

- Tôi cũng vậy, tôi chỉ thích sô cô la đen - anh nói, khá thèm thuồng.
- Anh ăn một miếng nhé?

Cô bẻ hai vuông sô cô la và đưa anh.

- Loại ngon đấy nhỉ - Bart chỉ vỏ bọc tán thưởng.
- Chúng ta tiếp tục nào - Laurence nói sau khi trấn tĩnh lại - Vậy là Venise đã...
- ... vào phòng tôi mà không gõ cửa.
- Aimée là...
- ... vợ của ông hàng xóm tầng trên.
- Thế tại sao anh lại gọi cô ta là “em yêu”? - Laurence cảnh giác hỏi.
- Để cho mọi việc có vẻ bình thường.

Laurence nhìn phần còn lại của thanh sô cô la và quyết định hỏi câu kết.

- Còn Siméon thì?
- ... bị bệnh bạch cầu.
- Ôi lạy chúa!

Thật là khó xử vì phải viện đến Chúa trời khi miệng ngậm đầy sô cô la như vậy.

- Cho đến giờ, phương thuốc này của tôi tỏ ra có hiệu quả - Bart tìm cách trấn an cô - Cô cứ nhắc lại từ đó nhiều lần vào. Bệnh bạch cầu. Bệnh bạch cầu. Bệnh bạch cầu. Rồi cô sẽ quen.

Laurence thấy rõ là đầu óc cô đang quay cuồng. Để trấn an cô, Bart đưa đầu ngón tay vuốt dọc thung lũng và vực thẳm.

- Là như thế đấy - anh nói giọng nhẹ nhàng - Đời là vậy mà, em yêu.

Anh nhận một cái đập vào bàn tay. Chứng tỏ làm người bình thường bằng cách này xem chừng cũng không ăn thua gì rồi.

CHƯƠNG 8

Cầu viện đến bác sĩ

Venise hỏi ngay Dorothee Chapiro.

- Sao cháu lại ở đây?

- Để nói chuyện nếu cháu muốn - cô bác sĩ tâm lý trả lời - Nhưng nếu cháu thích thì có thể vẽ, chơi đất nặn hoặc chơi búp bê.

- Cháu thích vẽ.

Cô bác sĩ đẩy về phía Venise tập giấy trắng và bút dạ màu.

- Cháu vẽ gì bây giờ? - Venise hỏi vì hơi lẫn lộn nơi này với trường học.

- Bất cứ thứ gì cháu muốn.

- Cháu vẽ quỷ hay lắm - bé đề nghị.

- Quỷ à?

Dorothee Chapiro thường tránh bình luận những gì các bệnh nhân nhí của cô nói. Cô hài lòng với việc nhắc lại câu nói cuối của chúng đồng thời lên giọng ở cuối câu để chuyển thành câu hỏi.

- Cháu thường vẽ cho Siméon một con quỷ mỗi khi anh ấy phá bĩnh cháu - Venise vừa kể vừa bắt đầu vẽ hình người có sừng kỳ cục - Có những lúc, cháu còn viết “Siméon ngu ngốc!”.

- Siméon ngu ngốc à?

Venise cười tinh nghịch như bao bé gái khác khi biết là mình vừa nói được một câu đùa ra trò như người lớn. Bé kết thúc hình vẽ và ghi phía dưới: “Siméon PD”.

- Siméon... pê... dê? - Dorothee đọc.

- Cũng giống như ngu ngốc ấy mà.

- Thế à?

Cứ như thể bằng trực giác của một cô bé lên năm, Venise đã đi thẳng vào vấn đề mà Dorothee đang quan tâm. Trước đó, Josiane Morlevent đã gặp riêng bác sĩ tâm lý và có nói rất lâu về người anh cùng cha khác mẹ mà cô cho là bị đồng tính và có thể được chấp nhận, làm người giám hộ của Venise.

- Thế với Barthélemy, cháu cũng vẽ quỳ cho anh ấy à? - Dorothee giả bộ vô tình hỏi.

- Khôông ạ - Venise gào lên - toàn trái tim là trái tim thôi!

- Trái tim à?

- Ba trái tim. Bởi vì cháu yêu quý anh vô cùng. Zorro cũng được cháu vẽ cho ba trái tim.

- Với Zorro cũng vậy à?

- Đúng vậy. Khi nào lớn, cháu sẽ cưới Zorro hoặc Bart.

- Cháu sẽ lấy Bart ư?

Venise làm bộ nản.

- Cháu biết. Bình thường không được lấy anh trai mình hoặc gì gì đó đại loại thế. Nhưng Bart đẹp trai QUÁ cơ!

- Quá đẹp trai à? - Dorothee ra vẻ ngạc nhiên.

- Cô muốn cháu vẽ anh ấy cho cô xem không?

- Cháu thích vẽ gì cũng được - cô bác sĩ tâm lý nhắc lại câu nói quen thuộc.

- Nhưng cháu vẽ anh ấy có mặc quần áo hay là không mặc?

Dorothee không giấu được nụ cười. Như thế cô bé hiểu rõ tại sao Josiane Morlevent lại phát hoảng lên như thế và vì sao bé lại được đưa đến phòng khám tâm lý này.

- Cứ vẽ như cháu muốn - Dorothee lại nhắc lại.

Bé hơi lưỡng lự. Sau đó bé bấu môi như thể từ chối.

- Cháu không vẽ anh ấy không mặc quần áo nữa vì hôm đó cháu nhìn không rõ lắm. Anh ấy cứ suýt suýt với cháu.

- Suýt suýt à?

- Để bảo cháu ra khỏi phòng. Anh ấy cúi vì cháu vào mà không gõ cửa.

- Ra là thế - Dorothee kết luận, kinh ngạc trước những hiểu biết vô thức của cô bé.

Bé Venise đã loại bỏ hoàn toàn tính thảm kịch của tình huống. Bart không phải là người mắc chứng phô dâm. Nhưng Venise thì đúng là một bé gái năm tuổi tò mò. Cô bé vẽ hình Barthélemy rất đẹp với một vương miện trên đầu.

- Là hoàng tử bạch mã đã cứu công chúa ngủ trong rừng đúng không? - cô bác sĩ tâm lý buột miệng hỏi.

Venise lắc đầu.

- Là vua Mage, người mang tới một món quà.

- Quà gì?

Bé đưa mắt nhìn cô bác sĩ, cười lém lỉnh đầy bí hiểm:

- Những đôi hoa tai.

Để kết thúc buổi khám, Venise điểm danh lại những người họ Morlevent bằng một bức vẽ. Lần này bé tìm thấy bảy người. Bart, Josiane, Siméon, Morgane, Venise, bố và mẹ ở trên trời cuối cùng cũng xuống cùng cả nhà.

“Bé gái phát triển sớm”, cô bác sĩ ghi lại, “đang chịu tang mẹ theo cách của mình. Tò mò giới tính bình thường ở lứa tuổi này”.

Josiane hỏi tới tập Dorothee về buổi khám. Cô muốn có bản tường trình, và nếu có thể (dù không thừa nhận) những lời buộc tội cụ thể chống lại Barthélemy. Cô bác sĩ tâm lý tìm cách thoái thác. Cô không phản bội những bệnh nhân nhỏ tuổi của mình.

- Bé Venise hoàn toàn có thể tiếp tục gặp người anh cả một cách bình thường - cô nói giản dị - Không có vấn đề gì cả.

- Thế còn quyền giám hộ thì sao? - Josiane la lên - Thẩm phán không thể giao cho Barthélemy quyền đó! Cho một tên đồng tính!

Cô bác sĩ tâm lý đoán chừng nếu quả là có vấn đề trong gia đình nhà Morlevent này thì chỉ là giữa Josiane và Barthélemy. Họ sẽ tranh giành nhau lũ trẻ. Cô không muốn công khai chống lại Josiane. Nói cho cùng, cô cũng chẳng biết Barthélemy là ai.

- Có thể Venise phải theo một khóa điều trị tâm lý bởi vì, chỉ bởi vì bé mới phải chịu một chấn động lớn. Nhưng cũng phải tính đến một đợt điều trị cho gia đình vì dù sao cũng phải làm sáng tỏ tình hình giữa em trai chị, chị và mọi người.

- Điều trị cho cả gia đình ấy à! - Josiane nhắc lại như thể đó là việc ngu ngốc nhất trên đời này - Tôi thì vẫn là người hoàn toàn bình thường. Cảm ơn chị.

Tối đó, chồng Josiane phải nghe một thôi một hồi những lời đả kích từ miệng cô. Nào là, thật không thể chấp nhận nổi mấy vị bác sĩ tâm lý! Nào là, họ chỉ giỏi can thiệp vào những việc đầu đầu trong khi được chỉ cho thấy một gã đồng bóng đeo khuyên tai, đáng đi ồng ẹo lả lướt, tặng búp bê nam cho các bé gái và không mặc gì mà đi khắp nhà thì họ lại cho là bình thường!

Bart không hay gì về việc mình đã trở thành đối tượng cho cuộc chẩn đoán hành vi ứng xử thú vị đó. Nhưng sáng thứ Tư này, khi bước qua cổng bệnh viện Saint-Antoine, anh biết mình sắp phải trải

qua một thời điểm khó khăn.

- Chúng ta sẽ hỏi lễ tân xem khu... khu gì gì đó...

Anh luôn thấy khó nói từ “bệnh bạch cầu” khi có mặt Siméon.

- Không cần đâu - cậu em trai trả lời và chỉ tấm biển: “Khu vực làm việc của giáo sư Mauvoisin” - Ở kia kia.

Bart bồn chồn nhìn đồng hồ.

- Chúng ta đến hơi sớm. Hay là ra ngoài vườn dạo loanh quanh chút đã.

- Chúng ta vào phòng đợi đi - Siméon trả lời giọng mệt mỏi.

Barth đưa cậu kẹo cao su.

- Anh bình tĩnh đi - Siméon nói và đẩy vỉ kẹo từ chối.

Khi họ đến trước khu nhà nhỏ xây bằng gạch đỏ, Barthélemy nhai kẹo kền kệt còn Siméon toát mồ hôi do căng thẳng hoặc do mệt, bước đi một cách khó nhọc. Một cô y tá trẻ đón hai anh em ở đầu hành lang.

- Siméon Morlevent phải không? Mời ngồi. Giáo sư sẽ tới ngay bây giờ.

Đó không hẳn là một phòng đợi. Chỉ có mấy cái ghế tựa xếp thành một vòng cung và ba cuốn tạp chí của năm ngoái cài trên một cái giá báo.

- Thật kinh quá! Sao mùi ghê thế chứ - Bart rên lên như người hấp hối.

Đó là mùi bệnh viện. Mùi ê te, chất tẩy trùng xộc lên đủ làm cho ta choáng váng cả ngày.

- Anh bình tĩnh đi - Siméon lại nhắc.

Giáo sư đến đúng giờ hẹn, không chệch một phút. Nicolas Mauvoisin khoảng ngoài bốn mươi tuổi. Khi nghỉ ngơi thì ông có vẻ trẻ ra mười tuổi. Lúc ở một số phòng bệnh ra thì lại như già đi mười tuổi. Ông tự nhận lấy một công việc mà thành công thì vốn hiếm hoi còn thất bại thì lại vô cùng khốc liệt. Bệnh nhân của ông đều còn nhỏ tuổi.

- Siméon phải không? - ông nói khi đứng trước mặt cậu.

Ông đã nắm rất rõ hồ sơ của cậu Morlevent. Qua bác sĩ Chalons, ông biết Siméon mồ côi và đang học lớp cuối cấp ba khi mới mười bốn tuổi. Hai anh em đứng lên. Mauvoisin liếc sang người anh lớn và thoáng gật đầu với cậu.

- Tôi là Nicolas Mauvoisin - bác sĩ bắt tay Siméon và nói - Tôi sẽ gặp cậu sau mười phút nữa vì phải gọi điện bây giờ. Cậu cho phép chứ?

- Vâng, thưa bác, à, ơ thưa bác sĩ...

Siméon vốn không bị kẹt từ thế này khi nói chuyện. Nhưng lúc đó cậu bị ấn tượng mạnh quá.

- Bệnh nhân vẫn gọi tôi là Nicolas - bác sĩ nói ý cho phép cậu gọi thân mật như vậy.

Siméon hiểu ẩn ý của bác sĩ trong câu nói vừa rồi. Cậu đã là một bệnh nhân của ông ở khoa này. Cậu mỉm cười cam chịu. Đúng mười phút sau, cô y tá quay lại tìm hai anh em.

Văn phòng của giáo sư Mauvoisin như lạc lõng giữa thế giới bệnh viện. Nó thật xa xỉ. Bart và Siméon ngồi vào hai chiếc ghế bành bọc da màu đen. Ông bác sĩ đưa tay gạt sang bên một bình hoa mùa đông rực rỡ để nhìn rõ cùng lúc cả hai anh em. Nhưng ngay sau đó, ông tập trung vào Siméon.

- Tôi đã nhận được kết quả thử máu. Nó khẳng định chẩn đoán của bác sĩ Chalons. Bệnh bạch cầu.

- Vậy là cháu như bị kết án rồi? - Siméon hỏi, cố giữ vẻ bình thản.

Bác sĩ lại dịch chuyển bình hoa như muốn gạt đi câu hỏi đó.

- Tôi cũng vậy - ông trả lời - Chúng ta đều thế cả. Nhưng ngay lúc này, cậu vẫn còn sống.

Ông nói dứt khoát như để chặn đứng con đường dẫn tới nỗi tuyệt vọng.

- Siméon, trong máu của cậu có những tiểu cầu bạch huyết non đang chiếm chỗ của các nguyên tố bình thường khác trong thành phần máu và chúng đang lan nhanh như lửa cháy rừng. Chúng tôi có các biện pháp để chống lại chúng. Nhưng cậu phải giúp chúng tôi.

Ông nhìn cậu như có ý hỏi. Siméon chậm rãi cúi nhìn tỏ vẻ đồng ý.

- Tôi và cậu sẽ cùng đặt ra một mục tiêu và chúng ta sẽ đạt được nó.

Mauvoisin luôn làm theo cách này. Bệnh nhân trẻ tuổi của ông đưa ra một mục tiêu, như đón Noel cùng gia đình chẳng hạn. Nếu ông thấy mục tiêu vừa tầm thì cả khoa của ông sẽ cam kết cùng bệnh nhân đạt được nó.

- Cậu đang mong muốn có được điều gì trên hết thầy? - giáo sư Mauvoisin đổi giọng hỏi.

- Cháu muốn thi đỗ tú tài - Siméon trả lời ngay lập tức.

- Tốt. Bây giờ là tháng Hai. Kỳ thi vào cuối tháng Sáu đúng không? Được lắm. Vậy là chúng ta có... gần năm tháng.

Bác sĩ mím môi. Ông đang đoán định tình hình. Ông chưa có đủ các yếu tố để có thể biết chính xác cơ may thực tế của Siméon. Ông quyết định nhìn sang anh chàng trẻ tuổi đang làm phiền ông quá thể vì cứ nhai kẹo cao su liên hồi. Cái nhìn này làm Bart đông cứng tại chỗ, vội vã kín đáo dánh bả kẹo lên vòm miệng trên.

- Anh là anh trai cùng cha khác mẹ với Siméon?

- Ummm - Bart lúng búng vì lưỡi đang dính bả kẹo.

- Anh có thể giúp cậu ấy không? Như mang bài tập ở trường đến bệnh viện, kèm cậu ấy học.

Barthélemy tròn tròn mắt.

- Nó mới là thần đồng - cuối cùng anh cũng nói được câu đó và chỉ vào Siméon.

Giáo sư Mauvoisin thả mình sâu vào trong ghế bành, vẻ không hài lòng. Ông với lấy cặp kính để trên bàn, đeo vào và bắt đầu nhìn tận mắt Bart. Cậu thanh niên đỏ ửng cả mặt và vị bác sĩ gỡ cặp kính ra. Cuộc kiểm tra chỉ diễn ra trong hai hoặc ba giây. Bart thấy mình bị hắt hủi không khác gì cặp kính kia.

- Được - Mauvoisin nói và chỉ còn quan tâm đến Siméon - Chúng tôi sẽ cho cậu nhập viện bây giờ và sẽ lấy sinh thiết tủy ở đốt sống tầm ngang ngực. Ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu điều trị. Lúc đó tôi sẽ cho cậu biết các dạng thức cụ thể. Rồi chúng tôi sẽ họp nhanh trong phòng của cậu và xem xem việc thi tú tài vào tháng Sáu có thể thực hiện được hay không.

Siméon mỉm cười vẻ hoàn toàn bị thuyết phục. Giáo sư Mauvoisin cũng tổ chức họp *pow-wow* cả ở bệnh viện.

- Thế ra không phải cháu sẽ chết ngay à? - cậu nói đùa.

- Cậu muốn sống không? - Mauvoisin hỏi lại.

- Có ạ.

- Đến bao nhiêu tuổi?

- Tám mươi chín tuổi.

- Thế thôi ư? Thế mà tôi cứ tưởng cậu tham vọng hơn cơ đấy.

Và cả hai cùng cười. Khi cô y tá quay lại để đưa Siméon lên tầng hai, phòng 117 của cậu, cậu gần như hoàn toàn bình tâm. Cậu thay quần áo và nằm xuống giường đợi người đến lấy sinh thiết tủy.

- Anh thấy bác sĩ thế nào? - cậu hỏi anh trai.

- Quả là bom tấn! - Bart càu nhàu.

- Anh đúng là chỉ linh tinh - Siméon nói và nhắm mắt lại.

Nhưng cậu mở mắt ngay.

- Ngày mai anh mang sách đến cho em nhé. Trong va li của em ở trại trẻ. Cả vở nữa, cả hộp bút nữa. Cả tập bài kiểm tra nữa nhé. Anh nhớ báo cho nhà trường. Phải đến gặp ông hiệu trưởng, ông Philippe í. OK?

- Vâng, thưa đại ca - Bart nói như đã thấy mệt mỏi về việc đó.

Khi bác sĩ đến đưa Siméon đi kiểm tra, Barthélemy tự hỏi chọc sinh thiết tủy nghĩa là gì. Nhưng rồi cảm thấy mình sắp bất tỉnh nhân sự nên không hỏi vội. Siméon cũng không rảnh để giải thích việc này. Nhưng đội ngũ bác sĩ trẻ của giáo sư Mauvoisin đôi khi có những lo lắng mô phạm thái quá. Một bác sĩ trẻ, một gã hơi hói, hào hứng giải thích cho Siméon rằng họ sẽ lấy một chút tủy của cậu bằng cách đâm một mũi nhọn vào (“như kiểu dùi chọc”, anh ta còn tả chi tiết), sau đó sẽ hút tủy ra qua một cái xi lanh.

- Họ có gây mê cho tôi không? - Siméon hỏi.

- Không hề - anh bác sĩ trẻ trả lời như thể đó là một tin vui vậy - Chúng ta sẽ bôi một chút kem vào chỗ cần chọc, nó sẽ giúp giảm đau phần nào. Nếu vẫn còn đau, cậu có thể hít hỗn hợp khí ôxy nitơ và oxy qua mặt nạ thở. Cái này rất hiệu quả đấy.

Thực tế là kem bôi và hỗn hợp khí quý quái đó đều chẳng có chút hiệu nghiệm nào. Nhưng các bác sĩ cần phải nói vậy để tự trấn an mình về số phận của bệnh nhân.

- Ôi mẹ ơi! - Siméon rú lên khi dùi chích hình chữ T xuyên qua xương.

Cậu cắn vào tay mình khi bác sĩ lắp mũi xi lanh vào đầu còn lại của dùi chích và bắt đầu hút tủy.

- Thế nào? - Bart hỏi khi cô y tá giúp Siméon nằm xuống giường.

- Đúng là bom tấn! - cậu trả lời - Em nghĩ là em sẽ ngủ một chút đây, Bart.

Barthélemy khuyu gối để cúi gần cậu em trai.

- Vậy hẹn ngày mai nhé - anh thì thầm vào tai cậu - Mai anh mang sách tới cho.

- Anh cẩn thận không gây nhiễm khuẩn đấy - cô y tá nhắc.

- Sao? Nó lây cho tôi à?

Bart lùi hẳn ra xa. Siméon cười khó nhọc.

- Không phải em, đồ quý. Là anh đó!

Khả năng miễn dịch của Siméon đã giảm sút rõ rệt do bệnh bạch cầu.

- Oh, boy! - Bart rên lên nhẹ nhõm.

Hội *pow-wow* diễn ra vào sáng hôm sau trong phòng 117. Giáo sư Mauvoisin, cô y tá, bác sĩ và cô hộ lý sẽ là những người theo sát việc điều trị cho Siméon. Họ nói chuyện một lúc với cậu.

- Nào - giáo sư vừa bắt đầu vừa kín đáo liếc nhanh đồng hồ - chúng ta sẽ cùng điểm lại tình hình của cậu. Cậu bị nguyên bào bạch huyết cấp. Cậu đừng sợ. Đó là dạng bạch cầu mà chúng tôi điều trị thường xuyên nhất ở đây và tỷ lệ phục hồi cũng rất cao. Tuy nhiên, có một trở ngại ban đầu là thể trạng

của cậu.

- Giáo sư muốn nói đến việc cháu gầy quá phải không ạ? Đó là do ảnh hưởng của bệnh bạch cầu hay vốn cháu đã như vậy ạ? - Siméon hỏi lại một cách rõ ràng đến mức gây ngạc nhiên cho cả ê kíp bác sĩ, hộ lý ở đó.

- Cậu gầy là do thể trạng vốn như vậy. Nhưng cậu cũng đừng nản. Có rất nhiều người gầy nhưng lại có sức chống đỡ rất tốt.

- Đúng đây - cô hộ lý tốt bụng nói - như bé Vincent của tôi đó, gầy nhom mà có bao giờ ốm đau gì đâu. Hắt hơi, sổ mũi cũng không.

- Cảm ơn Maria - Mauvoisin nói với nụ cười hơi rúm ró - Chúng tôi đã nói về tất cả những điều này với Joffrey...

Anh bác sĩ trẻ đầu hơi hói đã lấy sinh thiết tủy khế gặt đầu với Siméon.

- ... và chúng tôi thực sự nghĩ rằng cậu có thể tham gia được kỳ thi tốt nghiệp vào tháng Sáu. Dù thế nào, Joffrey, Évelyne, Maria và tôi cũng sẽ làm hết sức để cậu có thể bình phục vào khoảng giữa tháng Sáu.

Siméon mắt ngấn nước. Tuy thế, cậu vẫn đoán được rằng bài diễn văn lạc quan này không dự kiến việc chữa khỏi hoàn toàn. Giáo sư Mauvoisin đã tránh dùng từ “chữa khỏi bệnh”.

- Lát nữa Bart sẽ mang sách vở vào đây cho cháu - Siméon nói - Cháu có thể làm bài tập ở đây không?

Mauvoisin và Joffrey nhìn nhau dò hỏi? Liệu đây có phải là lúc họ cần nói cho cậu biết về các phản ứng phụ khi điều trị?

- Tất nhiên là giữa hai trận nôn mửa - Siméon mỉm cười nói thêm.

Bác sĩ gặt đầu ra hiệu đồng ý.

- Thật đáng tiếc nếu cậu không sống đến tám mươi chín tuổi.

Nói đến đó, Mauvoisin đưa tay cho cậu.

- Tôi phải đi khám tiếp đây.

Ông quay sang Joffrey.

- Tôi sang gặp bố mẹ của Philippe bên phòng tôi nhé.

- À, là cậu bé mới tái phát phải không? - Maria xen vào cuộc nói chuyện với vẻ thông thạo - Tôi mang cà phê cho họ nhé?

Giáo sư đưa tay che hai mắt và nghĩ là tính đoàn thể đôi khi cũng hại cho thần kinh.

- Không cần đâu, Maria. Cảm ơn cô. Joffrey, anh giải thích cho Siméon chi tiết việc điều trị nhé?

- Tất nhiên rồi - Joffrey nói, giọng vẫn hào hứng.

Điều trị tấn công khởi đầu sẽ kéo dài trong sáu tuần, Joffrey luôn thích thú với tên các loại thuốc khác nhau mà theo anh đều rất tuyệt vời. Loại *Vinca rosea* được chiết xuất từ cây dừa cạn hẳn là loại anh ưa thích nhất.

- Đó là một loại dịch truyền phải không? - Siméon hỏi.

- Đúng vậy. Sẽ truyền cả ngày và đêm. Hai giờ chiều nay sẽ bắt đầu truyền và sẽ dừng khi em khỏi bệnh.

Cậu mỉm cười. Phát âm từ đó. Cậu còn trẻ. Cậu tin.

Hai giờ chiều, giáo sư Mauvoisin đích thân đến đặt kim truyền dịch. Bình thường ông vẫn giao việc này cho y tá. Siméon nhìn ông cắm kim vào mạch máu nơi mặt trong khuỷu tay, rồi cố định bằng một miếng băng dính. Kim truyền được nối với một ống dài. Ống này được nối với một túi nhựa trong suốt chứa đầy dịch lỏng, treo cao phía trên một cái giá có gắn bánh xe mà lúc đầu Siméon cứ tưởng là giá treo áo khoác cách điệu.

- Cậu vẫn có thể đi lại khi truyền dịch. Chỉ cần đẩy cái giá về phía trước - Mauvoisin chỉ dẫn - Cậu vẫn hoàn toàn chủ động.

Siméon nhìn với vẻ thân tình túi thuốc chứa dung dịch có thể tiêu diệt bọn bạch cầu quỷ quyết.

- Các bác sĩ đang truyền cho cháu dịch *Vinca rosea* phải không ạ? - cậu hỏi.

- Cây dừa cạn nhỏ bé của chúng ta hả? Đúng nó đấy, cậu biết hả? - Nicolas vừa trả lời vừa nhìn túi dịch truyền màu xanh trong vắt.

- Mắt em gái cháu cũng xanh như vậy.

- Mắt anh trai cậu cũng thế - giáo sư Mauvoisin nhận xét - Chẳng phải cậu ấy phải mang sách vở đến cho cậu hôm nay sao?

- Có chứ. Anh ấy sắp tới ngay thôi.

Nhưng Bart không tới ngay, thậm chí còn tới rất muộn. Mãi tới năm giờ chiều, anh vẫn còn chưa đến. Siméon nghĩ và thấy chuyện này còn mệt hơn cả cơn đau nửa đầu đang nện thình thịch nơi thái dương. Nếu mới ngày đầu mà Bart đã lè mề thế này thì sau này khi đã thực sự vào cuộc chiến còn đến thế nào? Sáu giờ chiều, anh chàng Bart trẻ tuổi mới đẩy cửa căn phòng 117.

- Anh có nhìn giờ không đấy? - Siméon hỏi đầy oán trách.

- Thế còn em có nhìn thấy đồng hàng ngựa thồ này không? - Bart rên lên và thả xuống hai bọc

sách to tướng.

Anh đã qua gặp ông hiệu trưởng trường Sainte-Clotilde, ông Philippe. Ông này đã nói như tát nước đủ loại yêu cầu và lời khuyên.

- Ông ta mặc xác cái bệnh bạch cầu của em. Điều ông ta quan tâm là em phải tốt nghiệp loại xuất sắc.

- Ông ấy có lý đấy - Siméon bình thản nói - Thế hai em gái của em thế nào? Anh có tin tức gì không?

- À có đấy! - Bart kêu lên, mặt nhàu - Tin cực tốt. Morgane ở một mình trong cái ổ chuột của nó ở trại trẻ. Nó không muốn ăn uống gì. Anh gọi điện cho cô bảo trợ xã hội. Cô ta đã khiến anh có bộ dạng này đây!

Bénédicte đã trách anh quên cô bé Morgane.

- Còn Venise thì đúng như anh dự đoán - Barthélemy nói tiếp - Josiane đã bắt cóc nó và không muốn trả lại nữa. Anh gọi cho cô thẩm phán. Cô ta nói, theo những gì Josiane kể thì Venise hiện đang bị chấn động và cần phải điều trị tâm lý. Nhất định là do lỗi của anh. Tất cả đều là lỗi do anh. Đó là nguyên tắc cơ bản mà.

Bart như sắp nổ tung. Anh cảm thấy như mình bị công kích, bị hiểu lầm, bị lợi dụng.

- Bảo anh phải chăm sóc cậu và hai đứa kia, tốt thôi. Nhưng anh có được trả đồng tiền công nào đâu. Anh mất việc rồi. Làm gì bây giờ? Đứng đường chắc?

- Đừng hét lên nữa, Bart - Siméon vừa năn nỉ vừa nhắm mắt vì đau.

- OK, anh biến vậy.

- Em có nói thế đâu - cậu em trai thì thảo tuyệt vọng.

Bart đứng đó, sững lại và bối rối. Anh đưa mắt nhìn cái giá.

- Mớ linh kinh này là gì thế?

- Để treo dịch truyền.

Siméon gạt tấm chắn và cho Bart xem phía trong cánh tay. Bart nhìn miếng băng dính trên cánh tay và ống nhựa chạy từ đó ra, mặt tái mét.

- Đẩy lại đi. Kinh quá!

Anh thả phịch người xuống ghế.

- Thật là khổ ải, khổ ải! - anh rên lên.

Cúi xuống một trong hai bọc sách, anh lấy ra cuốn tạp chí vừa mới mua cho mình.

- Anh vẫn còn đọc tờ *Spirou* à? - Siméon ngạc nhiên vì lựa chọn của ông anh cả.

- Họ không còn *Fripounet* nữa - Bart trả lời - Nhưng đúng mà, anh là đồ ngu ngốc! Cậu chẳng nói ra anh cũng nghe thấy.

Anh bắt đầu vừa đọc cuốn tạp chí tranh của mình vừa nhai kẹo cao su, vẽ đầy tập trung như đang đọc Descartes^[14] vậy.

- Anh lấy cho em cuốn *Phương pháp luận*^[15] được không? - Siméon thì thào.

Bart thở ra phần nộ như thể bị cắt ngang lúc đang làm một việc thú vị nhất trên đời này. Anh bới tìm trong túi sách, lộn lung tung cả vở bài tập và tập bài kiểm tra. Siméon nằm nghiêng nhìn anh một cách tuyệt vọng.

- *Phương pháp*... đây rồi. Đây. Có vẻ mỏng nhỉ? - Bart nhận xét - Nói về gì thế?

- Về văn luận và phương pháp - Siméon vừa nói đùa vừa tìm cách nằm thẳng lại.

Giá treo dịch truyền đung đưa và cậu chỉ sợ làm nó lật nhào.

- Bart, anh... anh giúp em nằm thẳng lại được không?

- Thật không chịu nổi! - Bart rên lên - Thế này thì bao giờ mới đọc hết *Spirou* của tôi chứ.

Anh lại gần giường, tỳ một đầu gối vào đệm, vụng về xốc nách cậu em, rồi kéo. Siméon rướn thẳng người rồi để đầu trượt vào gối, kiệt sức vì cố gắng đơn giản đó. Và Bart đối diện với điều mà anh vẫn né tránh. Một cậu bé mười bốn tuổi đang cố bám lấy cuộc sống bằng tất cả sức lực còn lại của mình. Anh ngồi xuống mép giường, đặt trán mình lên trán cậu em.

- Anh thật tồi tệ - anh nói - Anh bị suy sụp, anh suy sụp quá nên đến muộn. Em không giận quá chứ?

Siméon không thể cất giọng trả lời. Có quá nhiều cảm xúc choán lấy cậu. Một lát sau, cả hai đọc sách của mình trong không khí tĩnh lặng của buổi chiều muộn ở bệnh viện. Maria mang khay đồ ăn đến lúc sáu giờ rưỡi chiều. Bữa ăn có canh rau, thịt gà, bánh flan vị caramel. Siméon cố gắng ăn nhưng sau đó thấy nôn nao nên buông bát.

- Không ngon à? - Bart dò hỏi.

Siméon cười méo mó.

- Bart này.

- Ủ?

- Em thấy đau bụng.

Người anh đứng sững không phản ứng. Siméon trở nên tái mét.

- Đau quá - cậu rên lên.

Bart nhảy thoát ra hành lang. Không có ai cả.

- Có ai đó không? - anh gọi

Không có ai. Các cánh cửa đều đóng. Phòng 115, cả 116 cũng thế. Bart gào lên.

- Cấp cứu!

Một cánh cửa mở ra. Đó là giáo sư Mauvoisin.

- Gì thế... À, là anh đây à?

- Không, là Siméon - Bart lắp bắp - Nó chết mất.

Anh nói thế, để phòng xa. Bác sĩ vội sang phòng 117. Siméon đang nôn. Khi đã xong, Mauvoisin ra hiệu cho Barthélemy.

- Anh vừa khiến tôi làm việc của hộ lý đây, anh Morlevent - bác sĩ nói và cố kiềm chế một cử chỉ bức bối - Khi Siméon có điều gì không ổn, anh phải ấn cái nút trên hình quả lê phía trên đầu giường. Trong khi chờ hộ lý đến, anh có thể hứng cái khay này cho em trai mình và đỡ cậu ấy khi cậu ấy bị nôn.

Bart bất đắc dĩ từ chối yêu cầu này:

- Không, việc đó tôi không làm được đâu.

Hai cánh mũi Nicolas rúm lại vì giận.

- Anh không thể làm được hả? - ông nói giọng lạnh băng nhưng vẫn còn bình tĩnh.

- Không, tôi không thể. Nào, cứ chửi bới tôi đi - tuyệt vọng, Bart nói.

CHƯƠNG 9

Anh có thích món tapenade không?

Không có Siméon bên cạnh, Morgane chỉ còn là một cái bóng. Cô bé thậm chí còn bị một điểm không vào sáng hôm đó. Về đến trại trẻ, chỉ có một mình trong phòng và đang lấy sách vở ra khỏi cặp, em lại thấy bài bị điểm không với yêu cầu của cô giáo: “Về lấy chữ ký của mẹ”. Cô giáo không biết rằng mẹ em đã mất. Em không nói và cô bảo trợ xã hội cũng quên báo với nhà trường. Dù sao đi nữa, mọi người vẫn luôn quên mất sự có mặt của em.

- Nói đi, vậy là có chuyện gì nào? - cô giáo bức bối mắng, thật ra, cô không ưa gì lắm cô học trò đứng đầu lớp nhưng xấu xí này - Em không học bài phải không? Lexane còn được mười điểm đây này!

Thế là bây giờ phải ký nhận cho điểm không đó. Nhưng ai ký bây giờ? Morgane không biết số điện thoại của cô Bénédicte. Em không biết Josiane, người đã đưa em gái em đi, đang sống ở đâu. Siméon thì đang ở bệnh viện Saint-Antoine, nhưng chỗ đó là ở đâu chứ? Còn Barthélemy nữa? Mà những ngọn gió thoảng thì có nơi ở không nhỉ?

Vì vậy, Morgane quyết định sẽ tự ký bằng cách bắt chước chữ ký của mẹ. Thế rõ là phạm tội rồi nhưng em nào có cách gì khác? Em có mẫu chữ ký nào của mẹ không nhỉ? Em bắt đầu lục trong cặp sách và tìm thấy thư xin phép mẹ đã viết cho cô giáo rồi được cô trả lại sau khi đọc. Bức thư viết:

“Xin phép cô cho cháu Morgane Morlevent được nghỉ giờ học bơi vào thứ Ba ngày mười chín tháng Mười. Cháu bị viêm mũi và ho rất nhiều. Xin cảm ơn cô”.

Cuối thư có ký tên: Catherine Dufour. Khi đọc bức thư xin phép hoàn toàn không có chút gì đặc biệt đó, chỉ là một mẫu thư xin phép nghỉ học cho con gái của một bà mẹ mà tim em thất lại. Như vừa mới hôm qua. Những chữ viết như vẫn còn sống động. Morgane nhìn quanh như mới thoát ra từ một cơn mơ. Ánh mắt em dừng lại ở bài tập bị điểm không. Không điểm. “Về lấy chữ ký của mẹ”. Thế là, nửa tỉnh nửa mơ, Morgane cầm bút, tập trung và hầu như không run rẩy gì ký nhại chữ ký của mẹ vào bài tập đó.

- Cúc cu!

Bart đến. Cuống quýt, Morgane lật vội tờ giấy như để che đi nỗi xấu hổ và tội ác của mình. Em đứng dậy, hai tay đan vào nhau như đang van xin điều gì.

- Ô, làm sao thế hả? - Bart hỏi bằng giọng độc đoán mà chính anh cũng không biết.

- Em đã làm điều xấu - cô bé thú nhận.

Và em òa lên khóc thôn thức.

- Thế em đã làm gì? Nhưng đừng có mà khóc lóc nữa đi!

Morgane nấc lên: “Em... em đã...”, rồi em không thể nói hết câu. Bart chực cầm cặp táng cho một cái để cô em nói nốt.

- Em bị một điểm kh... kh... không!

- Thế thì toi rồi! - Bart nói làm vẻ như bị sốc lắm - Em đã xấu thế rồi, bây giờ lại còn ngu ngốc nữa thì thật là...

Rồi anh ngồi xuống mép giường.

- Thôi nào - anh nói dịu giọng - Điểm không thì anh có đẩy ra ý chứ! Nhưng em thấy không, chuyện đó không ngăn cản anh trở thành một chàng cao lớn đẹp trai hoàn toàn rỗng tuếch.

- Còn nữa. Tệ... tệ hơn nữa là... - Morgane lại nấc lên.

- Gì nữa nào? Em đã hoạn bạn trai của mình vì cậu ta dám tán tỉnh bạn gái thân nhất của em hả?

Morgane lắc đầu. Không, không chính xác là thế. Bart chọt nắm lấy cánh tay em khá thô bạo và kéo về phía mình.

- Nào, lên đây nào cô bọ muỗim.

Anh đặt cô bé ngồi trên đầu gối mình.

- Bây giờ nói đi nào. Anh thích mấy trò tình quái đó lắm.

- Em đã ký.

- Ký à?

- Bài bị điểm không.

Bart không hiểu ngay nhưng sau đó mặt anh sáng lên.

- Oh, boy! Anh cũng toàn làm thế mà. Anh tự ký tất: bài điểm không, bản kiểm điểm, phiếu điểm, giấy xin phép. Anh giấu nhà trường, nói dối cô giáo và làm cho những đứa khác phải chịu phạt thay anh.

Morgane thôi khóc. Lý lịch tội phạm của em quả là chẳng ăn thua gì so với Bart.

- Nhưng mình sẽ không nói cho anh Siméon biết về việc chữ ký nhé? - em xin xỏ.

- Đương nhiên là anh không điên đến thế. Thế ngoài việc đó ra, dạo này em thế nào?

- Thì anh thấy đấy - Morgane nói và chỉ vào bốn bức tường phòng giam của mình - Có những lúc em chỉ muốn chết cùng mẹ cho xong.

Bart biết rằng cô bảo trợ xã hội đang tìm người nhận Morgane. Josiane có thể cũng sẽ đón con bé. Như thế, hẳn chị ta sẽ có nhiều cơ hội được làm giám hộ rồi.

- Thôi nào, đi với anh - Bart quyết định và đặt Morgane xuống đất.

- Đi đâu?

- Về nhà anh.

- Thật không?

Morgane không tin được. Vậy là em không mơ. Cánh buồm nhỏ lấp lánh phía chân trời, người anh lớn tuyệt vời, tất cả đều là thực sao?

- Bình tĩnh, đừng có hờn hờ thể - Bart cảnh báo - Anh ghê gớm lắm đó. Hơn nữa, không biết hôm qua anh nổi cơn gì mà làm món tapenade cả núi luôn, đủ ăn trong mười lăm ngày liền đó. Em thích ô liu chứ hả?

Anh gom đồ của Morgane lại thành đồng hồ độn, lùa cả vào hai túi xách rồi dẫn Morgane đi cùng mà hoàn toàn không ý thức được đó như là hành vi bắt cóc trẻ em.

Khoảng bảy rưỡi tối, cô thẩm phán vẫn làm thêm giờ ở văn phòng. Cô bảo trợ xã hội gọi đến báo tin tày đình.

- Bé Morgane bỏ trốn rồi?

- Thế đấy - cô thẩm phán kêu lên giận dữ với chính mình - Chúng ta quên bằng con bé!

- Sự việc xảy ra nhanh quá - Bénédicte thanh minh - Tôi đã báo cho Josiane rồi nhưng còn Barthélemy thì không sao liên lạc được.

Tìm sao được họ chứ vì Bart với Morgane lúc đó đang ở một quán cà phê và cùng ăn bánh chuối rán.

- Tôi sẽ qua nhà anh ta - cô thẩm phán quyết định - Nếu cô bé tìm một chỗ ẩn nấp qua đêm, đó là địa chỉ duy nhất nó biết.

Thậm chí Morgane biết rõ điều này đến mức chính em ra mở cửa cho Laurence.

- Thế cháu ở đây à? - cô thẩm phán kêu lên.

- Cháu đang chơi điện tử với Bart - cô bé hờn hờ khoe - Anh ấy chơi Lara Croft cừ lắm.

Cô thẩm phán bắt đầu nghi ngờ ý định ngông cuồng mới của anh chàng trẻ tuổi này.

- Ô, ô, cô Laurence đó à - Bart chào đón nhưng vẫn không rời bộ điều khiển trò chơi - nhìn xem tôi lặn siêu chưa này.

Laurence ngồi xuống đi vắng.

- Anh LẠI làm gì nữa thế? - cô kiên nhẫn hỏi - Sao anh không gọi báo cho trại trẻ là Morgane trốn đến nhà anh chứ?

- Ô hay, nó có trốn đâu - Bart trấn an cô - Là tôi đã dẫn nó đi đấy. Cái chỗ đó thật bẩn thỉu, xấu xí.

Laurence nhìn anh, rùng rời.

- Anh có biết là ông giám đốc đã gọi cảnh sát rồi không?

- Để làm gì? - Bart nói, đã chịu rồi mất khỏi trò chơi.

- Nay anh Barthélemy, khi một bé gái biến mất, mọi người đều hoảng lên, bất cứ ai trong hoàn cảnh đó cũng đều phải báo cảnh sát!

Cô thẩm phán lúc đầu còn cố bình tĩnh, nhưng càng nói lại càng hăng hơn.

- A, ra thế cơ đấy! - Bart nổi quạu - Tôi LẠI bị chửi rửa. Tôi bị rửa vì không quan tâm đến Morgane, rồi cũng lại vì tôi quan tâm đến nó.

- Thật đúng là không tài nào nói cho anh hiểu được! - cô thẩm phán bực tức.

- Có đấy. Tôi hiểu quá rõ đi chứ. Cô chỉ muốn giao quyền giám hộ cho Josiane thôi.

- Anh đúng là đóng sống suy nghĩ của mình cho người khác! Tất nhiên là tôi giao cho Josiane rồi! Anh thật vô trách nhiệm.

- Cô nói hệt như Josiane! Đúng là âm mưu của bọn đàn bà! - Bart hét lên.

Morgane bỗng khóc rống lên như còi báo động.

- Cháu... cháu... muốn ở lại với Bart!

Cô thẩm phán vội tới trấn an em.

- Tất nhiên rồi cháu yêu, đừng khóc nữa. Chúng ta sẽ tìm ra giải pháp tốt nhất cho cháu và Venice.

- Cháu chỉ thích Baaaaart thôi!

- Rồi, OK. Em yêu quý anh nhất nhất - Bart vừa nói vừa cầm hai cánh tay em mà lay - Nhưng nếu em không tắt ngay cái còi báo động đi thì anh quăng ra cửa sổ đấy!

Morgane vẫn còn nấc lên một hoặc hai cái nữa.

- Cô thấy không? Tôi đã tìm ra cách làm nó dừng lại đấy - Bart nói giọng tự đắc - Phải lay nó như thế.

- Thế còn anh, phải làm gì để anh dừng lại? - cô thẩm phán hỏi.

Bart có vẻ thấy thú vị với câu hỏi đó. Laurence tranh thủ gọi điện thoại cho Bénédict.

- Tôi đang ở nhà Barthélemy. Morgane đã trốn đến nhà anh ta...

Cô nói dối để bảo vệ Bart. Cậu chàng được thể tiến lại gần cô nhẹ nhàng như một con sói trong khi cô đang nói chuyện với cô bảo trợ xã hội. Anh ghé tai cô thì thầm lời cảm ơn và hôn lên cổ cô. Nhưng anh phải trả giá ngay lập tức cho hành động đó. Ngay hôm sau, Bénédict đến đón Morgane để gửi sang nhà Josiane Morlevent. Cô bác sĩ nhãn khoa chấp nhận cho hai bé gái sống cùng ở nhà mình. Cô biết điều đó sẽ giúp cô có cơ hội được nhận quyền giám hộ.

Bart không buồn bã lâu về việc Morgane rời đi. Bây giờ anh rảnh rang để tìm bạn. Từ ngày Léo đi, anh vẫn một mình. Anh đặt ra một số tiêu chí chọn lựa mà tiêu chí đầu tiên là: “Anh có thích món tapenade không?”.

- Có lẽ tốt hơn là anh nên dành thời gian tìm việc làm. Anh không thấy thế à? - Aimée gợi ý khi xuống chơi nhà Bart hôm người đại diện hãng đồ lót đi bán hàng.

- Nhưng vấn đề là nếu tìm thì có nguy cơ sẽ thấy việc - Barthélemy nhận xét.

- Anh thực sự không muốn làm gì mãi sao? - cô hàng xóm lo ngại hỏi.

- Không phải là không làm gì - Bart nhượng bộ - Chỉ là không làm gì to tát thôi, như làm người thử nghiệm trò chơi điện tử chẳng hạn.

Anh nghĩ rồi thận trọng thêm:

- Và làm bán thời gian thôi.

Aimée có vẻ rầu rĩ. Cô lo lắng cho Barthélemy.

- Rồi anh sẽ xoay xở thế nào chứ Bart!

Anh chàng nở nụ cười châm chọc. Anh búng nhẹ vào bụng Aimée.

- Thế còn cô, cô đang xoay thành cái chum rồi kìa. Thế anh đại diện hãng đồ lót đã đồng ý chưa?

- Anh ta vẫn chưa biết.

Aimée thoáng rùng mình và co người lại.

- Đứa này tôi muốn giữ lại cho được.

Bart làm bộ phản đối và sệt một trận đòn như đang hiện ra trước mắt.

- Cô vẫn cho chồng cô ăn món xúp đó chứ?

- Suyt...

Có chuông điện thoại. Bart giải thích:

- Chắc là gọi điện cho buổi hẹn hò tối nay của tôi đấy.

Nhưng đó là Josiane gọi đến.

- Oh, boy! - Barthélemy hốt hoảng - Bọn trẻ bị thủy đậu và chị muốn quẳng chúng nó cho tôi hả?

- Chúng khỏe cả. Chúng hỏi tôi xem có đến thăm cậu được không. Tôi nói tôi sẽ gọi.

- Thăm tôi à?

- Đúng, thăm cậu - Josiane căng thẳng nhắc lại - Có vẻ như cậu rất giỏi cái gì đó như là Sarah hay Clara Soft gì gì đó...

Bart bật cười:

- Lara Croft!

Josiane không nói là Morgane đã khóc như còi báo động còn Venise thì vẽ cho cô cả một bầy quỷ báo thù để cuối cùng cô phải nhượng bộ.

- Tôi sẽ đưa chúng qua lúc sáu giờ tối và đón chúng về sau bữa tối - Josiane nói với giọng hách dịch tự nhiên vốn có của một bà chị - Hẹn cậu lát nữa!

- Nhưng... nhưng...

Điện thoại cúp cái rụp, còn Bart vẫn thỏa thuê hét một mình vào ống nói:

- Nhưng tối nay tôi có hẹn hò rồi! Bà này đúng là điên rồi!

- Anh phải hủy cuộc hẹn đi thôi - Aimée khuyên nhủ.

- Đó là tình yêu của đời tôi - Bart trả lời tuyệt vọng - Một gã cao to, tóc vàng. Người Thụy Điển. Hay người Mỹ thì phải. Kể ra, tôi vẫn chưa biết gặp anh ta ở đâu. Anh ta nói gì đó mà tôi chả hiểu gì sất.

Đúng sáu giờ tối không sai một phút, chính xác như quân lệnh, Josiane đổ bộ với hai đứa trẻ. Venise chạy ào về phía Bart kêu to “Anh Bart, thơm kêu nào!” trong lúc đó thì cô em Morgane đứng khoanh tay nhìn anh đầy thán phục trong im lặng. Hơn bao giờ hết Josiane lại thấy thật là bất công cho mình.

- Chào cô Aimée! - hai cô bé kêu to khi nhìn thấy cô hàng xóm trong phòng khách.

Josiane không muốn tìm hiểu cô là ai và lặng lẽ biến mất nhanh nhất có thể được.

- Chúng ta cùng chơi đi! Chơi đi! - Venise đòi.

Morgane kéo tay áo Bart:

- Hôm nay anh có gặp anh Siméon không?

- Có chứ. Nó khỏe lắm! - Bart bắt chước cách nói đầy hứng khởi của bác sĩ Joffrey - Bữa nào ăn cũng nôn ra hết, nhưng đó là tín hiệu tốt. Thế nghĩa là thuốc đã có tác dụng. Khi nào chết thì nó mới thoát khỏi chứng đó.

- Bart - Aimée thì thảo nhấc.

Hai cô bé lặng nhìn anh, sưng sờ vì đau đớn.

- Nhưng bác sĩ Joffrey đã dặn anh ra hiệu thuốc mua một loại si rô cho Siméon - Barthélemy chọt tỉnh và cố cứu chữa - uống vào sẽ làm ta trở nên siêu khỏe. Loại mà các vận động viên vẫn lên uống trước khi thi đấu, như trong cuộc đua xe đạp vòng quanh nước Pháp ấy.

Venise không hình dung nổi hình ảnh anh Siméon của mình đang leo đỉnh Ventoux nhưng em cũng mỉm cười yên lòng. Morgane thì vẫn cúi gằm đầu xuống.

- Em là một nửa của anh Siméon - em nói và ngẩng đầu lên.

Em xòe bàn tay trái của mình ra khi tuyên bố một cách kỳ khôi như vậy.

- Em muốn gặp anh Siméon - em nói thêm.

Mọi người đã không cho em gặp mẹ khi mẹ mất. Em muốn gặp anh Siméon của mình khi anh còn sống.

- Em sẽ được gặp - Bart hứa - Anh sẽ hỏi bác sĩ Joffrey.

Joffrey có vẻ dễ tính hơn giáo sư Mauvoisin. Nhưng thế không có nghĩa là anh sẽ đồng ý. Trẻ em bị cấm vào khu vực điều trị bệnh bạch cầu để đề phòng nguy cơ lây nhiễm.

Đúng bảy giờ tối cũng chuẩn xác như quân lệnh, bạn hẹn hò mới của Bart có mặt trước cửa. Đó là một người cao lớn, tóc vàng, dáng người cứng đờ và trên mặt vẫn còn những vết sẹo của một thời bị trúng cá hãn rất ác liệt.

- Hello, Jack! - Barthélemy chào anh ta - Các em, đây là Jack, một người bạn.

- *God bless you!* - cậu chàng nói mặt thoáng cười - *My name is Mike.*

- Tên anh ấy là Mike chứ - Morgane sửa lại nhờ biết một chút tiếng Anh.

- *Yes, Mike* - cậu chàng tán đồng - Tiếng Pháp nói tôi không nhiều.

- Cái đó thì rõ - Bart nói.

Anh thanh niên có một túi đeo bằng da nhàu nhĩ. Anh ta lấy ra những tờ rơi màu sắc sặc sỡ và

nói:

- Chúa yêu thương mọi mỗi người.
- Cái đó thì có gì khó - Bart nói và nghĩ về bản thân mình. Nhưng anh ta làm quái gì thế nhỉ?

Mike đang phát tờ rơi cho từng người. Aimée đọc lướt.

- Anh ta theo giáo phái Mormon, Bart. Anh ta đến để cải đạo cho mọi người.
- Oh, boy! Nói với anh ta là việc đó xong từ lâu rồi.

Nói rồi anh đập đập vào nơi trái tim và nói về sùng kính:

- *I am mormon*, anh bạn thân mến. Không cần anh phải nhọc công đâu.
- Mọi mỗi người đều là anh em - Mike lại nói bằng tiếng Pháp và nhìn hai cô bé - Chúa yêu thương mọi mỗi người.
- Được rồi - Bart nói - Thế còn anh, anh có thích món tapenade không?
- *Do you like the tapenade?* - Morgane dịch.

Ý nghĩa của từ dâng hiến

Ở trường, Siméon vốn không được yêu quý trong khối mười hai. Ở đâu cũng vậy, trí tuệ phát triển trước tuổi gây rắc rối cho cậu. Nhưng từ khi cậu phải nhập viện, bạn bè trong lớp đồng lòng giúp đỡ cậu theo được bài học từ bệnh viện. Thế là Bart làm con thoi đi lại giữa trường trung học Sainte-Clotilde và bệnh viện Saint-Antoine với ý thức rõ ràng về công việc từ thiện hẳn sẽ đáng được Chúa trời hậu thưởng này. Anh mang đến nộp cho giáo viên bài tập mà Siméon đã làm trong bệnh viện rồi lại mang bài phô tô và vở ghi của các bạn về bệnh viện cho Siméon. Hôm đó, đích thân ông hiệu trưởng Philippe mang bài tập đã chữa đến cho anh.

Anh cũng đã trở nên quen mặt trong các hành lang của bệnh viện Saint-Antoine. Khi anh đến khoa của giáo sư Mauvoisin, y tá và hộ lý chào anh thân mật: “Khỏe không Bart?” một cách vui vẻ. Ban đầu mọi người thầm cười nhạo dáng đi uốn éo và cách ứng xử đồng bóng của anh. Nhưng khi Bart thừa nhận bản thân mình như vậy thì mọi người đều cười vui với anh.

Trong phòng 117, Siméon đang đợi anh cả. Cậu ngóng đợi anh ban đêm khi chỉ có ánh đèn ngủ lơ mờ chia sẻ cơn đau với cậu. Cậu ngóng đợi anh mỗi sáng khi những trận nôn làm cậu kiệt sức. Cậu ngóng đợi anh buổi trưa khi khay thức ăn khiến cậu thấy buồn nôn. Bart đến lúc hai giờ chiều. Và cả buổi chiều, Siméon có đủ dũng cảm để đọc và làm bài tập trong khi Bart lướt các kênh ti vi.

- Anh mang bài tập của em đến đây - Bart vừa bước vào vừa nói - Tin xấu. Em được có mười bảy điểm bài triết. Toán và vật lý thì khá khảm hơn chút, được hai mươi điểm.

Anh tự hào về cậu em mình lắm. Anh trải hết chỗ bài tập đó lên bàn phòng bệnh để cho tất cả y tá, hộ lý ghé qua có thể chiêm ngưỡng.

- Biết gì không? - Bart vừa ngồi xuống vừa bắt đầu - Anh vừa tìm được một bạn trai người Mỹ. Anh ta theo phái Mormon. Anh nghĩ là bọn anh sẽ cưới nhau và sinh ra một bầy Mormon xinh xắn. Đó chả phải là mục đích của họ trên đời này sao: sinh sôi, nảy nở. Lại nói chuyện sinh sôi, cô hàng xóm tầng trên cũng đang thế đấy.

Bart là người duy nhất trên thế gian này hoàn toàn không bị bi lụy bởi tình hình của Siméon. Anh cứ kể cho cậu tràng giang đại hải những chuyện ngu ngốc hàng giờ liền. Như thế kể cũng điên điên nhưng lại có tác dụng phục hồi rất tích cực.

- Kể em nghe về hai đứa nhỏ đi - Siméon yêu cầu.

- À phải rồi, về việc đó thì có vấn đề đây - Bart thừa nhận - Anh đã hứa sẽ đưa chúng đến thăm

em.

- Tuyệt đối cấm đấy - Siméon nói đầy duyên tiếc.

Bart hơi bĩu môi. Chuyện cấm đoán, anh biết thừa.

- Anh sẽ bàn với Joffrey.

Ngay khi có cơ hội, Bart túm lấy cổ áo choàng trắng của Joffrey. Anh bác sĩ trẻ dù đã gắng coi Bart là kẻ kỳ cục khác người nhưng vẫn thấy bức mình.

- Không được, không được - anh ta phản đối - Nếu bọn trẻ mới năm tuổi và tám tuổi thì không thể được.

- Thôi nào, hãy tỏ ra đáng yêu chút đi - Bart vượt thẳng cổ áo khoác của anh bác sĩ - Chỉ năm phút thôi mà. Bọn nhỏ muốn nhìn Siméon, chỉ NHÌN thôi. Không gì khác. Chúng ta sẽ không cho Mauvoisin biết. Maria đã nhận canh gác ngoài hành lang. Nếu Mauvoisin xuất hiện, cô ấy sẽ huýt sáo bài “Jacques bé nhỏ ngủ đi nào”. Cô ấy đã dạy tôi rồi. Cô ấy huýt sáo tuyệt cú. Nhưng dù sao tôi cũng thích bài “Bố đã tìm cho tôi một tấm chồng” hơn, nhưng chán là chị chàng lại không biết bài đó.

Joffrey đẩy Bart ra và kêu lên: “Không, không”. Anh ta hoàn toàn bị rối loạn.

- Năm phút thôi. Chỉ năm phút thôi mà, chắc là được chứ? Tốt nhất là vào sáu giờ tối, lúc đó đã hết giờ giáo sư đi thăm bệnh nhân. Cảm ơn Joffrey.

- Không, nhưng tôi...

- Tôi sẽ nhớ ơn anh. Và nhất là nếu anh thích món tapenade thì cứ nói với tôi. Ở nhà tôi còn đầy trong tủ lạnh.

Trước khi rời bệnh viện, Bart ló đầu qua cửa phòng 117.

- Ổn thỏa rồi - anh thông báo với cậu em trai.

Đến bệnh viện Saint-Antoine, hai cô bé rất hào hứng. Cứ như thể hai em được mời đến một bữa tiệc sinh nhật vậy. Venise mặc bộ váy màu hồng kiểu búp bê Barbie. Bé còn vẽ một bức tranh với ba trái tim cho anh Siméon. Morgane mua dâu Tagada, loại mà anh trai em rất thích. Bart đã giải thích với hai cô bé rằng trong bệnh viện có một ông bác sĩ là giáo sư Mauvoisin rất dị ứng với các bé gái. Thấy ông ta là phải trốn ngay. Thế nên cứ đi được vài bước, khi thoáng thấy một bóng áo trắng, hai cô bé lại thì thào trong lúc cười rúc rích:

- Phải ông ấy không? Phải không?

Thực ra Bart cũng không nói quá vì anh sợ giáo sư Mauvoisin thật. Anh có cảm giác kỳ lạ là số phận nhà Morlevent như nằm trong tay ông bác sĩ này. Cũng có thể do ông là người trực tiếp điều trị chính cho Siméon.

Cô hộ lý Maria và y tá Évelyne đang đợi hai cô bé trong hành lang.

- Ô, cô bé xinh xắn quá! - Maria trầm trồ khi đón Venise - Thật giống anh như hệt đó, Bart.

- Vâng, xinh xắn - Bart hào hứng trả lời - Được rồi, Maria, chị canh ở đây. Évelyne ở đầu kia hành lang nhé. Évelyne, chị biết huyết sáo bài “Bố đã tìm cho tôi một tấm chồng” không? Không à? Thôi không sao. Đi thôi, hai cô!

Anh đẩy hai cô bé về phía phòng 117 rồi hơi hồi hộp, anh vội vã vào theo. Venise và Morgane đã muốn ôm choàng lấy anh trai thứ hai nhưng không phải do lời dặn của Bart mà do nhìn thấy tình cảnh Siméon, hai em đã không thể làm thế.

- Sao anh lại bị trói thế này? - Venise kêu lên hốt hoảng.

Siméon nhìn Bart.

- Anh... anh không giải thích trước cho chúng à?

- Giải thích gì?

Bart không lường trước là hình ảnh anh trai nhợt nhạt và bị truyền dịch sẽ làm hai cô bé thất kinh. Siméon nhanh chóng kiểm soát tình hình:

- Đó là ống dẫn thuốc. Nó sẽ giúp truyền thuốc vào máu của anh vì máu của anh bị ốm.

- Cái đó dọn sạch bệnh trong máu phải không? - Morgane muốn giải thích cụ thể lời của anh trai.

- Đúng rồi - Siméon mỉm cười - Và việc dọn dẹp thì bao giờ cũng gây mệt mỏi.

- Thế nên anh phải nằm im thế này - Venise kết luận.

Dù sao thì hai cô bé cũng vẫn còn bị kích động. Mùi phòng bệnh, tình trạng gầy gò của anh trai, một nỗi buồn xâm chiếm hai em... Bart đang canh chừng ở sau cánh cửa mở hé.

- Anh không ngồi xuống hả Bart? - cậu em thứ hai hỏi vì tưởng anh lớn đã muốn dẫn bọn trẻ về.

- Không, không. Anh phải nghe xem Maria có huyết sáo bài “Jacques bé nhỏ ngủ đi nào” không.

Siméon nhìn Bart chăm chăm. Cậu đang cố hiểu.

- Đó là mật khẩu báo hiệu khi có người ở phòng bên cạnh vốn dĩ ứng với các bé gái đang đi đến - Venise giải thích - Maria không biết bài “Bố đã tìm cho tôi một tấm chồng”. Nhưng em thì em biết đấy. Em sẽ dạy cho chị ấy nhé, anh Bart?

- Để lúc khác.

Siméon đã rành rẽ mọi mảnh khóc của anh trai mình.

- Anh đã nói dối phải không? Anh không xin phép đã đưa bọn nhỏ vào đúng không?

- Không hẳn. Nhưng dù sao chúng cũng ở đây rồi, Siméon. Chúng ta chỉ có vài phút thôi. Nào các cô, có gì quan trọng cần nói với anh Siméon không?

- Em yêu anh nhiều, nhiều, nhiều! - Venise reo lên.

Rồi bé chìa cho anh bức vẽ Zorro với ba hình trái tim. Siméon nhắm mắt. Được yêu cũng có thể gây đau đớn.

- Anh Siméon - một giọng đầy bất hạnh khẽ cất lên - Em bị một điểm không.

- Ôi không, Morgane - Bart phản đối - chúng ta sẽ không nói lại chuyện đó nữa!

- Có chứ, có chứ - Morgane ương ngạnh tiếp - Em bị một điểm không.

- Môn gì? - Siméon hỏi.

- Lịch sử các pháo đài - Morgane trả lời.

- Đó là một môn khó chết đi được - Barthélemy an ủi - Anh toàn bị điểm không bài về các pháo đài thôi.

Nhưng cô bé vẫn chờ lời tuyên án của Siméon.

- Em phải luôn luôn là người đứng đầu - Siméon gợi nhắc.

- Vâng - Morgane nói, ánh mắt như hút dính vào mắt anh trai.

- Không bao giờ bị dưới điểm chín. Hiểu không?

- Em hiểu rồi.

Cô bé cảm thấy như trút được một gánh nặng khủng khiếp. Bart thì không vậy, anh lúc nào cũng như nghe thoảng bên tai tiếng huýt sáo những câu đầu của bài “Jacques bé nhỏ ngủ đi nào”. Mỗi lúc nổi sợ hãi một lớn dần.

- Thôi nào, các cô, đi thôi!

- Nhanh thế! - cả hai em kêu lên.

Với bản tính dễ xúc động thường phải kìm nén, Morgane quỳ xuống và hôn lên bàn tay phải của Siméon. Nửa còn lại của em. Nhưng lần này thì Bart nghe rõ rệt tiếng huýt sáo mấy câu đầu của bài “Jacques bé nhỏ ngủ đi nào”. Giáo sư Mauvoisin thỉnh thoảng lại đi thăm các phòng bệnh lần cuối trước khi đem xuống. Khổ nỗi, Bart không phân biệt được tiếng huýt sáo là từ đâu phía bên phải hay bên trái hành lang. Biết trốn ra theo hướng nào bây giờ? Anh hé cửa. Oh, boy! Giáo sư Mauvoisin vừa tới nơi. Ông có vẻ mệt mỏi và bức bối. Ông đặt tay lên nắm cửa phòng đối diện như thể ông sẽ vào phòng 118. Rồi ông đổi ý, băng qua hành lang và vào phòng 117. Bart bước lùi lại, hai cô bé trốn dính sau lưng anh. Venise thậm chí còn giấu mặt vào áo khoác của anh trai hết như một chú đà điểu tránh bão vậy.

- Thế này là sao? - giáo sư hỏi, hơi ngạc nhiên.

- Đó là hai em gái cháu - Siméon trả lời, sẵn sàng nhận mọi trách nhiệm.

- Thế là hơi vô lý đấy - Nicolas phản đối.

Ông đang lo lắng đến mức quên cả nỗi đau. Ông nhìn băng quơ sang Morgane. Khuôn mặt không có gì nổi bật nhưng bừng sáng hai ánh mắt đen láy thông minh làm ông mỉm cười. Ông kéo nhẹ bé út vẫn trốn sau lưng anh lớn và nhìn bé. Ông cố nén một tiếng thở dài thương cảm. Tội nghiệp cô bé xinh xắn đáng yêu.

- Thôi nào, mọi người ra ngoài đi - ông nói nhẹ nhàng.

Bart không đợi phải đề nói thêm. Mauvoisin ngày càng tỏ ra có uy lực đối với anh. Ông cứ như một người cha hà khắc, đầy uy quyền mà anh phải cố gắng làm hài lòng và nhất là phải một mực nghe theo. Khi đã đi tới cuối hành lang, Bart nghe tiếng gọi trầm với theo:

- Barthélemy!

Mauvoisin khép cửa phòng 117 và đi về phía Bart.

- Tôi phải nói chuyện với anh. Với riêng anh. Gửi bọn nhỏ cho Maria đi rồi đến văn phòng gặp tôi.

Miễn bàn cãi. Bart phục tùng răm rắp. Một lần nữa anh lại có mặt trong văn phòng sang trọng của giáo sư. Hoa đã được thay mới nhưng Mauvoisin vẫn giữ nguyên cách gạt bình hoa như trước.

- Tôi rất lo về tình hình của Siméon - ông vào thẳng vấn đề - Đã điều trị được ba tuần rồi nhưng không có tiến triển. Joffrey và tôi đã quyết định thay đổi phương pháp điều trị.

- Thế sao? - Bart nói mà tim thót lại vì lo lắng.

- Đúng vậy. Nhưng vấn đề là Siméon bị giảm tiểu cầu một cách trầm trọng và có nguy cơ xuất huyết cao - Mauvoisin tiếp tục giải thích bằng những biệt ngữ vốn khá quát hóa nỗi đau đớn của người bệnh - Trong điều kiện đó, chúng tôi không thể thực hiện phương pháp điều trị mới được.

- Không à?

- Không.

Mauvoisin lại tháo phăng cặp kính như lần trước, ông có vẻ đang đoán định điều gì đó ở Bart. Ông lộ rõ vẻ lúng túng.

- Anh chắc thường thay đổi người yêu phải không?

- Thay người yêu à? - Bart hỏi lại mà không hiểu có phải mình đang mơ không.

- Anh không hiểu câu hỏi của tôi à?

- Có, có. Mà không, không. Có, tôi hiểu. Tôi không thường thay đổi... không thường...

Bart tìm kiếm sự thấu hiểu từ phía Mauvoisin nhưng giáo sư chỉ cười nhếch mép không hề chú tâm, đúng ra là để lộ vẻ bức tức.

- Đôi hoa tai này, anh đeo nó bao lâu rồi? Chắc là chưa đến sáu tháng đúng không?

- Ô, là thứ đồ trẻ con í mà. Tôi mang nó từ năm mười sáu tuổi cơ.

- Tôi không yêu cầu anh tự bào chữa - Mauvoisin trả lời và bắt đầu thấy thú vị - Anh có từng bị bệnh lây nhiễm qua đường tình dục không? Không bị viêm gan đấy chứ? Anh có thường xuyên làm xét nghiệm HIV không? Có dùng ma túy không?

Bart phát hoảng, hết lắc lại gật theo từng câu hỏi. Mauvoisin thậm chí đánh dấu những ô nhỏ trong bản câu hỏi điều tra của mình.

- Có vết xăm nào mới không? Không à? Đi du lịch vùng nhiệt đới không? Không à? Anh có vấn đề về tim không?

- Ôi, nhiều lắm! - Bart kêu lên.

- Không, tôi muốn nói đến bệnh tim mạch...

- Thế thì không. Tôi không hiểu ý ông - Barthélemy chữa lại.

- Anh biết tại sao tôi lại hỏi như thế này không?

- Vì có điều gì đó cần phải biết đúng không?

- Tôi hỏi anh những điều đó là vì Siméon cần được truyền thêm tiểu cầu. Vì vậy chúng tôi tìm một người hiến tiểu cầu cho cậu ấy. Một người có nguồn máu không mang bệnh gì.

- Thế à?

- Đúng thế.

Ngay khi cuộc nói chuyện chuyển sang mức quá nghiêm túc, đầu óc Bart cứ xoắn xuýt hết cả. Hơi có vẻ như nó đã quyết định không hiểu gì hết. Không nghi ngờ gì, về đặc tính này của cậu thanh niên, giáo sư Mauvoisin quyết định giải thích một cách thật mô phạm.

- Để tránh một vài sự tạo miễn dịch, chúng tôi phải chọn người hiến máu phù hợp với bệnh nhân. Nếu tôi gọi đến viện dự trữ máu quốc gia, tôi chỉ có một phần sáu mươi nghìn cơ hội tìm được người cho máu phù hợp, và nếu tìm được thì cũng chưa chắc đã có ngay. Cơ hội tìm được người hiến máu tương thích sẽ tăng lên nếu tìm kiếm ở những người trong gia đình. Anh hiểu vì sao tôi hỏi tới anh trước rồi chứ?

- Vâng, vâng - Bart lắp bắp, hoàn toàn mất phương hướng.

- Nếu anh có nhóm máu phù hợp với Siméon, tôi nghĩ chắc anh đồng ý làm người hiến máu phải không?

Barthélemy ra dấu như muốn nói: “Không thành vấn đề”.

- Tốt lắm. Cảm ơn anh - Mauvoisin kết luận và đứng dậy - Tôi sẽ gửi anh qua phòng của Évelyne để lấy mẫu máu.

- Lấy gì?

Nhưng Nicolas đã ra khỏi văn phòng đi tìm cô y tá.

Những xét nghiệm trong vòng hai mươi tư tiếng cho thấy máu của Bart chưa bao giờ bị nhiễm khuẩn ngứa hay viêm gan hay sida. Hơn nữa, cứ như một dấu hiệu của định mệnh, máu của anh hoàn toàn phù hợp với máu của Siméon. Hai tay đút trong túi áo blouse trắng không cài cúc, giáo sư Mauvoisin vội đi gặp Joffrey.

- Chúng ta lại có thể hy vọng hồi phục cho Siméon rồi! - ông hào hứng thông báo.

- Vẫn có một chút vấn đề - Joffrey nói như kìm niềm hào hứng của ông lại dù bản chất vốn luôn lạc quan - Cái anh chàng Bart này đã bị ngất khi lấy máu. Có vẻ như anh ta không chịu nổi khi nhìn thấy máu.

Joffrey không giấu được vẻ khinh bỉ khi nói về Barthélemy.

Mauvoisin sầm mặt.

- Thật ngu ngốc quá - ông lầm bầm - Cậu ta đến lúc hai giờ chiều phải không?

- Gã đồng tính? Đúng vậy.

Nicolas suýt buột nói điều gì nhưng lại kìm lại và hít một hơi thật sâu.

Lúc hai giờ chiều, Bart lên nhanh vào phòng 117 do sợ gặp phải Mauvoisin. Mọi ngày, Siméon vẫn cố ngồi dựa vào đồng gối chờ anh vào giờ đó. Nhưng hôm nay cậu nằm thượt ra và ngủ, đôi mắt nhắm hờ. Khuôn mặt hốc hác như thể mang một mặt nạ tang tóc. Bart chột nhìn ra cửa, hoảng hốt.

- À, anh đây rồi!

Mauvoisin vừa bước vào phòng ngay sau anh.

- Tôi sẽ đưa anh đến phòng truyền máu, ở ngay cạnh đây thôi.

Bart bắt đầu lắp bắp: “Không, không, tôi không thể”. Nhưng giáo sư tóm lấy anh và đẩy anh về phía cuối giường bệnh.

- Hãy nhìn em trai anh đi - ông nói.

Ông xô Bart và buông anh ra.

- Thế nào? Anh không thể hả?

Mauvoisin biết là mình đã hơi thúc ép quá. Nhưng trong tờ bướm của Văn phòng dự trữ máu quốc gia cũng nói rồi: “Chỉ những người hiến máu có động lực đặc biệt mới tham gia cho tiểu cầu”.

Barthélemy để Mauvoisin dẫn đi. Anh vốn là người vẫn thấy kệ việc người khác nghĩ gì về mình nay lại không chịu để Mauvoisin cho mình là một tên hung thần máu lạnh.

- Nhưng tôi sẽ lại bị ngất đấy - anh cảnh báo - Cái đó thì tôi chịu không làm thế nào được.

- Tôi sẽ làm anh tỉnh lại - Mauvoisin đáp với giọng lãnh đạm.

Họ vào một căn phòng có hai người hiến máu đang ngồi trong ghế bành, tay buông thõng trên tay vịn. Bart hơi lùi lại nhưng lại va ngay vào Mauvoisin.

- Chú ý, có tôi ở ngay đây mà - Nicolas nhẹ nhàng nói.

Ông khẽ đặt tay lên vai anh và dẫn anh ngồi vào một trong những chiếc ghế có giá đỡ chân phía dưới.

- Tôi để cậu ấy ngồi đây - ông nói với cô y tá đang mỉm cười đi về phía Bart.

Bart thấy tai ù đi. Một lớp màn mỏng bắt đầu phủ mờ hai mắt. Thế nào anh cũng lại ngất đi trước lúc chích kim. Nửa tỉnh nửa mê, anh nằm dài trên ghế, đầu và ngực dựng thẳng. Mauvoisin giúp anh bỏ áo khoác. Ông vén cao hai tay áo lên phía trên khuỷu tay mà không nói anh rõ là cả hai cánh tay sẽ bị chích kim truyền.

- Anh ổn chứ? - ông nói và nhẹ ấn mũi kim to tướng đầu tiên.

Một tiếng rên như đáp lời. Ngay lập tức, máu màu đỏ sậm chảy ra trong ống dẫn. Nicolas ngược nhìn, lên, nhìn cậu thanh niên mà cả khoa ông cười vui và thân mật gọi là “Bart” mỗi khi nói đến. Nhưng bản thân anh ta lúc này thì không thể cười được chút nào. Một nét hà khắc không chủ tâm chột xam chiếm ông bác sĩ và ông ấn nhẹ mũi kim thứ hai rồi vui vẻ thông báo:

- Vậy là được rồi. Hai tiếng nữa là xong!

Một cơn rung mạnh chạy khắp người Bart như thể bị điện giật.

- Anh đừng lo - Nicolas ân hận giải thích - Chúng tôi sẽ không lấy hết máu của anh trong suốt thời gian đó. Nhờ vào phương pháp phân tách tế bào, chúng tôi chỉ lấy ra tiểu cầu thôi và hoàn lại cho anh các thành phần khác trong máu. Anh thấy không, máu ra bằng lối này rồi trở lại ở ống bên này và trên đường đi thì chúng tôi tách bọn tiểu cầu ra để dùng cho Siméon.

- Thật kinh quá - Bart rên lên.

- Tôi tháo dây buộc ga rô ra đây. Bây giờ thì nó sẽ tự chảy thể này thôi. Anh muốn nghe nhạc không? Tôi cho anh mượn Walkman của tôi này. Tôi đắp chăn cho anh nhé?

Hai cánh tay bắt động, như bị nuốt chửng trong tiếng ro ro của máy quay ly tâm, Bart cảm thấy nỗi sợ hãi dâng lên trong mình. Thu nốt chút sức lực còn lại, anh muốn vùng thoát khỏi cái ghế.

- Nào, nào, đừng động đậy thế - Nicolas ra lệnh và ấn vai anh xuống.

Bart nhìn ông van vãn.

- Mọi việc sẽ tốt thôi mà - Mauvoisin trấn an - Việc lấy tiểu cầu này đỡ mệt hơn cho máu trộn vện rất nhiều. Anh cầm lấy quả bóng nhỏ này bên tay phải. Thế, đúng rồi. Nếu cái máy này reo chuông, anh bóp vào quả bóng, OK? Để tăng áp lực ấy mà...

- Anh ấy xanh quá - cô y tá đứng phía sau lưng Nicolas nhận xét.

- Do xúc động - Mauvoisin bình luận và vỗ nhẹ vào hai má chàng thanh niên - Cậu ấy sẽ ổn thôi. Cậu ấy làm điều này vì em trai mình mà.

- Ra là vậy, thật tốt quá - cô y tá nói về khâm phục.

Và vì Mauvoisin vốn vẫn trấn áp anh cả về vóc dáng và uy quyền nên Bart bất đắc dĩ phải đóng vai người anh trai anh hùng.

Tìm kiếm giải pháp

- Đó chỉ là do cách điều trị chưa phù hợp thôi - Mauvoisin nói, giọng gãy gọn.

Ông đang cùng Joffrey điểm lại tình hình của Siméon trong văn phòng mình. Lúc đầu họ đã thống nhất chọn cách tấn công bệnh không quá mạnh tay. Một phần do tình hình sức khỏe chung của Siméon, mặt khác do những chẩn đoán về bạch cầu cũng chưa đến mức quá tồi tệ. Vì vậy nên Mauvoisin và Joffrey tin tưởng là sẽ có thể có dấu hiệu hồi phục sau vài tuần mà không cần phải lấy đi quá nhiều sức lực của Siméon; rồi sau đó họ sẽ củng cố thêm bằng điều trị duy dưỡng. Nhưng mọi việc diễn ra không như dự kiến. Tế bào bạch cầu kháng lại liệu pháp hóa trị. Thêm nữa, tiểu cầu cũng bị phá hủy nhiều. Vậy là thất bại.

- Cậu ấy có vẻ khá lên từ hai hôm nay - Joffrey nhận xét.

Việc truyền tiểu cầu đã có tác dụng tích cực và việc Bart chính là người cho máu đã tiếp thêm nghị lực cho cậu em. Mauvoisin đã nhận thấy tình cảm gắn bó sâu sắc mà cậu em dành cho người anh lớn nhà Morlevent. Ông hy vọng một cử chỉ dù gượng ép của Bart cũng sẽ là nguồn động viên tinh thần cho cậu em. Hai bác sĩ đang điểm lại những thiếu sót trong quá trình điều trị, Joffrey nhận xét:

- Kể ra cũng mạo hiểm khi gọi đến một người đồng tính.

Tất nhiên là họ đã kiểm tra mẫu máu của Barthélemy. Nhưng người mới bị nhiễm HIV hoặc viêm gan thì có thể phải một thời gian sau mới xét nghiệm ra bệnh được nên họ không thể chắc chắn hoàn toàn vào kết quả xét nghiệm.

- Nhưng chúng ta đang gấp lắm rồi - Mauvoisin phản ứng.

Thực tế là ông đang bất bình. Bất bình hay đúng hơn là bất hạnh.

- Và “đồng tính” không có nghĩa là “vô ý thức”! - ông lại nói thêm về bức bối.

Joffrey nhúm mày, ngạc nhiên trước phản ứng bất thường này của giáo sư.

- Đúng thế, đương nhiên rồi - anh đáp ứng.

Sau đó anh trình bày phác đồ điều trị mới của mình cho trường hợp của Siméon. Theo cách nói của anh thì lần này sẽ thực sự dùng đến súng phun lửa. Toàn bộ vấn đề là biết ai phải quy hàng đầu tiên, Siméon hay bọn bạch cầu. Trình bày xong, Joffrey chờ đợi phán quyết từ ông chủ của mình.

Chưa bao giờ Mauvoisin lại bị xáo trộn nhiều như lần này. Ông biết rằng việc ông có tình cảm

gắn bó hơn với bệnh nhân có thể làm mất đi phần nào sự sáng suốt trong công việc. Ông sợ phải nhìn thấy họ đau đớn quá. Cho đến thời điểm này, Siméon vẫn còn trụ được. Cậu vẫn còn có thể lo chuyện bài vở và giữ vững mục tiêu chữa bệnh. Chuyển sang mức điều trị cao hơn có thể khiến cậu Siméon quá đổi thông minh xán lạn này nằm liệt giường vì đau đớn. Mauvoisin rùng mình:

- Tiến hành thôi - ông chấp nhận.

Khi Joffrey đã đi khỏi, Nicolas thả người trong ghế bành. Ông muốn nghĩ về gia đình Morlevent, về tình đoàn kết anh em thật đặc biệt trong một hoàn cảnh cũng đặc biệt không kém. Siméon. Cậu ta phải qua được kỳ thi tú tài. Đối với Mauvoisin điều đó đã trở nên quan trọng. Phải dẫn được cậu ta đến chiến thắng ấy. Còn sau đó thì sao? Sau đó... Nicolas đã từng biết tới những chiến thắng rất ngắn ngủi. Rồi ông lại hình dung đến hình ảnh hai cô em gái núp sau lưng Barthélemy và thấy trào dâng cảm giác muốn bảo vệ hai bé. Morgane, tám tuổi, học lớp bốn. Siméon đã nói về cô em gái này, người luôn muốn noi gương anh trai mình. Bé Venise, năm tuổi, mắt xanh phớt hồng. Người đi đường hắt phải thường xuyên ngoái lại để ngắm nhìn bé. Với Barthélemy hẳn cũng vậy... Nghĩ đến Bart, Mauvoisin đưa tay gạt lọ hoa sang bên và chuyển sang việc khác.

Bart vẫn khỏe. Anh không cần đến bốn mươi tám tiếng để hồi phục sau khi cho máu. Nhưng anh vẫn còn ác mộng về nó. Tuy thế, anh không căm tức Mauvoisin. Nếu điều đó giúp được Siméon, anh thậm chí còn vui vì đã bị ép buộc như vậy. Hôm nay anh còn vui hơn nữa vì buổi tối anh sẽ gặp một người bạn mới.

- Anh thôi anh chàng Mormon rồi à? - Aimée hỏi vì ngày càng tò mò về cuộc sống tình cảm của Bart.

- Tôi không cải đạo anh ta được - Bart trả lời - Nhưng thế lại hay. Tôi đang hẹn hò với một chàng người Nhật, người đã phát minh ra trò chơi gà ảo Tamagoshi đấy!

- Anh chắc không? - Aimée cảnh giác hỏi - Anh biết nói tiếng Nhật à?

- Không, nhưng tôi rành tiếng Tamagoshi. Thế nào chả có ích. Aimée này - Bart nói vẻ suy ngẫm, vì kể ra không nên nói chuyện này với phụ nữ đã có chồng.

Anh nhìn cô hàng xóm một cách dịu dàng.

- Cô làm gì với đứa bé rồi? - anh hỏi, giọng trầm xuống.

- Thì... tôi vẫn giữ nó mà! À, tôi hiểu rồi, trông không rõ bụng lắm phải không? Tôi phải cố gắng ăn ít đi đấy.

- Cô định nhịn ăn trong bảy tháng liền à?

Người phụ nữ trẻ nhìn xuống. Nếu cô thú nhận, *anh ta* sẽ đánh cô. Nếu cô giấu, *anh ta* sẽ giết cô. Nếu cô bỏ trốn, *anh ta* sẽ tìm ra.

- Tôi biết làm thế nào bây giờ.

- Hay là cho bốn viên? - Bart đề nghị.

- Suyt.

Hai ngày sau đó, Bart lại cảm thấy thật tồi tệ. Không phải lỗi tại anh chàng phát minh ra Tamagoshi. Là vì Siméon. Họ đã bắt đầu cách điều trị mới. Trên đường rời khỏi bệnh viện, Bart vẫn còn nghe văng vẳng bên tai tiếng van vỉ của Siméon. Bart, em không chịu được nữa đâu. Em không thể. Đau lắm. Anh làm ơn, nói với họ dừng lại đi. Em muốn chết. Họ đang đốt em hay sao thế. Lửa đốt khắp nơi thế này. Bart, họ đang hủy diệt em. Nhìn tóc em này, cứ rụng lả tả. Giờ em chả khác gì một con quỷ. Làm ơn đi mà, Bart, hãy nói với họ đi. Bart trở về nhà, đổ vật xuống giường, hai tay bịt chặt tai. Anh như vẫn còn nghe thấy lời van xin đó. Làm ơn đi mà, Bart...

- Làm ơn đi mà! Không, đừng!

Bart ngồi bật dậy. Đó là tiếng Aimée. Từ tầng trên. Lại cơn điên ngày thứ Tư hàng tuần. *Hắn ta* hẳn đã biết về đứa trẻ. Thế nào *hắn* cũng đánh vào bụng cô ấy. Bart chắc chắn thế. Anh vùng dậy khỏi giường, ra khỏi phòng ngủ. Phía trên đầu anh, tiếng chạy đuổi nhau huỳnh huých. Cô ấy chạy trốn *hắn* quanh bàn, trong phòng ăn. Tiếng đồ kim loại va vào nhau rồi đồ thủy tinh rơi vỡ. Hẳn là *hắn* đang quăng vào đầu cô bất cứ thứ gì vớ được trên bàn ăn đã dọn sẵn.

- Không thể chịu đựng được nữa - Bart lầm bầm.

Anh không thể núp sau sự hài hước vô liêm sỉ và ích kỷ nữa rồi. Cứ như thể *hắn* đang ném vào chính anh vậy. Nỗi bất hạnh của những người xung quanh đã ùa vào tìm anh qua lối mà bọn nhỏ Morlevent tạo ra. *Hắn* sẽ tóm được cô ấy, xô ngã xuống đất và giết đứa bé mất.

- Làm ơn! Cứu với!

Chưa bao giờ cô ấy hét to như vậy. Cô thường cố nhịn vì xấu hổ.

- Bart! Bart!

Có phải là mơ không? Không, Aimée đang gọi anh. Anh mở hộp đồ nghề, cái hộp mới tinh anh chưa dùng bao giờ. Anh vớ lấy một cái tuốc nơ vít to tướng và lao lên tầng trên. Đầu tiên, anh bấm chuông. Cố kiên nhẫn bấm tiếp. Không ăn thua gì. Vì vậy, anh vừa đá vừa lấy hết sức xô người vào cánh cửa. Bart chỉ nữ tính trong cử chỉ chứ thực ra anh khá lực lưỡng và khỏe mạnh. Anh tỳ vào tay vịn cầu thang và co hai chân đạp mạnh vào cửa. Anh đang định dùng tuốc nơ vít để nạy khóa ra thì có tiếng vặn khóa từ bên trong. *Hắn* ra mở cửa. Bart chưa bao giờ nhìn thấy *hắn* gần như vậy. Đó là một gã tầm bốn mươi tuổi, bụng hơi chảy phệ. Chỉ riêng hai con mắt lồi ra điên dại đã khiến *hắn* trông thật khác thường. Da mặt vốn đỏ mọng từng mảng nay đã tím tía lên vì nộ khí.

- Cẩn thận đấy, Bart! - có tiếng kêu lên từ cuối phòng - Anh ta có vũ khí đấy.

Người đàn ông quay sang Aimée.

- Là người tình của cô đây hả? Ra thế, phải không? - hấn ta gào lên.

Hấn ta tiến một bước về phía Aimée và lúc ấy Bart nhìn thấy vật gì đó trong tay hấn. Một con dao làm bếp to tướng, là đồ nghề của hàng thịt cũng nên? Bart vào hấn nhà, tranh thủ lúc hấn đang lưỡng lự chọn lựa giữa hai con mồi. Nhưng hấn quay ngoắt lại và gí dao đe dọa Bart.

- Xử mày trước đã - hấn nói - Còn nó, tao sẽ rạch bụng nó ra sau.

Hấn ta chắc mẫm mình đã bị cầm sừng. Hấn càng trở nên cuồng dại. Bart tóm lấy cái ghế và giora phía trước như một cái khiên. Hấn vung dao về phía Barthélemy. Một lần. Hai lần. Bart tránh được nhưng anh đang ở trong tư thế phòng vệ mà chưa thấy được lối thoát. Aimée đã bị thương đang tựa sát vào tường, một tay ôm bụng, tê liệt. Người đàn ông vơ một cái ghế khác và ném vào chiếc khiên tạm bợ trước mặt Bart. Bị bất ngờ, Bart buông rơi chiếc ghế đang dùng để phòng vệ. Người đàn ông cười nắc nẻ một cách hoang dại. Bart chỉ còn mỗi một vật mà anh chưa biết dùng vào việc đánh nhau như thế nào: cái tuốc nơ vít. Anh thu hết sức bình sinh quăng nó vào mặt đối phương. Hấn lão đảo. Bart tận dụng giây đó. Với sự nhanh trí hiếm có anh chộp lấy âu xúp trên bàn và quăng thẳng vào đầu tên độc ác như cách hấn vẫn thường hành xử với Aimée. Đột nhiên hấn buông lời chú ý một cách khó hiểu và đưa hai tay ôm ngực. Mắt hấn lồi ra hơn bao giờ hết. Hấn như bị tắc thở. Âu xúp bay thẳng vào mặt hấn và hấn ngã gục xuống.

- Oh, boy! - Bart thất thần kêu lên, vịn vào chiếc ghế cuối cùng còn nguyên vẹn trong nhà.

Hấn nằm bất động giữa đồng ngổn ngang của trận chiến. Máu từ trán chảy loang ra hòa vào xúp vẫn còn nóng. Loạng choạng, Bart lại gần hấn, lấy chân gạt con dao hấn vừa buông rơi ra phía xa. Ghê tởm, anh quỳ xuống xem xét. Hấn nằm bất động, mắt và miệng mở thao láo.

- Chắc hấn bị ngất rồi - Bart áp ứng như cố tự thuyết phục mình.

Nhón đầu ngón tay, anh nâng cổ tay hấn lên rồi thả xuống. Nó rơi xuống mềm nhũn.

- Gọi cấp cứu ngay - anh nói với Aimée.

Người phụ nữ trẻ vẫn còn đứng tựa sát vào tường kính hải, hai tay ôm bụng. Cô tránh nhìn người chồng đang nằm sòng soài trên sàn, vịn theo đồ đạc trong nhà lần đến chỗ đặt điện thoại. Bart cố ý lùi xa hấn. Bản thân hấn cũng hồn lìa khỏi xác rồi. Anh cầm hai đĩa xúp để trên bàn, không rõ Aimée đã cho Temesta vào hay chưa, anh tổng tất cả vào bồn rửa và xả nước.

Khi cấp cứu đến, bác sĩ chỉ có thể xác nhận hấn đã chết.

- Tôi đã ném cả một âu xúp đầy vào mặt hấn - Bart vội vàng thú tội.

Tuy nhiên anh biết rằng tim hấn đã ngừng đập trước khi nhận cú đó. Ông bác sĩ cấp cứu đành lẩm nhẩm:

- Điều đó đúng là không hay gì.

Sau đó ông ta khám cho Aimée. Bart đã đặt cô nằm co chân lại từ lúc trước.

- Cô ấy có mang - Bart nói mà không rõ phải chia động từ ở thời hiện tại hay quá khứ.

Ông bác sĩ gật đầu, không có vẻ gì là khích lệ.

- Cần cho cô ấy nhập viện.

Hai y tá tới giúp Aimée đứng dậy và dìu xuống tận xe cấp cứu. Trước khi rời khỏi đó, ông bác sĩ nhìn lại bãi chiến trường và cậu thanh niên hăn đã đóng vai người hùng Rambo.

- Phải báo cho cảnh sát - ông ta nói và chỉ xác người chồng.

- Không vấn đề gì - Bart nói về thân nhiên không hợp lắm với tình huống này.

Barthélemy bị thâm vấn. Lời anh kể hoàn toàn khớp với những gì Aimée thuật lại từ giường bệnh. Ông bác sĩ ký nhận cho phép an táng và người đại diện hãng đồ lót rời khỏi thế gian này trong khi để lại nhiều đồ lót hơn là những niềm tiếc thương.

Bart trở lại căn hộ của cô hàng xóm để dọn dẹp qua. Anh vứt bỏ mấy cái ghế gãy, thu dọn những mảnh thủy tinh và âu xúp vỡ văng dưới gầm đồ đạc. Anh thậm chí còn đen đủi bị đứt tay vì một trong những mảnh vỡ đó.

- Ôi chao, thật kinh quá - anh nổi cáu khi thấy máu nhỏ ra.

Anh vào phòng tắm, mở tủ thuốc để lấy băng gạc. Anh chợt nhìn thấy một hộp thuốc rơi trong bồn rửa. Đó là hộp thuốc Temesta anh đã đưa cho Aimée. Một cơn rung mình chạy dọc sống lưng anh. Anh cầm hộp thuốc lên mở ra, phác một cử chỉ ngạc nhiên khi nhìn thấy ba vỉ thuốc vẫn còn nguyên vẹn, không thiếu một viên.

- Aimée, Aimée - anh thâm thì nhẹ nhõm.

Cuộc sống đã mở hai gọng kìm vốn luôn siết chặt. Nhưng mở không nhiều lắm. Chỉ một chút thôi. Ở bệnh viện, Siméon đã khỏe hơn. Chiều hôm đó cậu đã có thể ngồi dậy, dựa lưng vào đồng gối và uống hết nửa chai dinh dưỡng cô đặc có bổ sung vitamin. Ánh mặt trời tháng Ba chiếu qua cửa sổ phòng bệnh. Bart mang hoa đến, cả một tập tranh mà Venise đã vẽ cho Siméon và sổ điểm của Morgane. Chỉ toàn điểm mười và một điểm chín. Cô giáo của em, sau khi được Bart thông báo về cái chết của người mẹ, đã xí xóa cho em điểm không bài lịch sử các pháo đài hôm trước.

- Đây, thế là em gái em luôn đứng nhất lớp đó nhé, trước cả Lexane nữa - Bart nói - Thế nào nhỉ? Thật là niềm tự hào của gia đình!

Bart lại bắt đầu kể chuyện. Kể về Aimée đã giữ lại được đứa con của mình như thế nào; về anh bạn trai người Nhật thực tế lại là một người Việt Nam và đang làm việc trong một xưởng may như mười bảy người anh em họ khác của anh ta ra sao. Siméon ngồi nghe, vẻ hau háu và có phần ngây ngất. Thỉnh thoảng cậu lại thả lỏng toàn thân, khẽ buông một tiếng rên dài, gần như dễ chịu.

- Họ đã tìm được phương pháp điều trị phù hợp rồi phải không? - Bart dò dẫm hỏi.

Gần đây anh hầu như không nói về bệnh tình của Siméon nữa. Anh sợ không giấu được thái độ tuyệt vọng. Anh thậm chí còn không dám nhìn Siméon thường xuyên. Anh nhớ lại điều Léo đã cảnh báo: trại tập trung. Đúng thế thật. Cái sọ trọc hều này, cái cổ ngắc như cổ gà kia, nước da vàng ửng bọc sát xương, hai vai hóp lại như một ông cụ. Và giữa hoang mạc khô cằn đó là hai con mắt ngày càng to ra nơi đang cháy lên trí thông minh không chịu lùi tắt.

- Em phải học đuôi bài mới được - Siméon nói - Bắt đầu từ ngày mai.

Ngày mai, chứ không phải hôm nay. Ngày hôm nay bấp bênh khi người ta đang hầu như khỏe khoắn. Dọc hành lang khu bệnh nhân, đôi chỗ lại có cửa sổ mở ra sân. Hai anh em đang ngồi chống khuỷu tay vào một bậu cửa sổ, tận hưởng khoảnh khắc đó và ngắm nhìn trời đất.

- Cốc, cốc, xin lỗi, xin lỗi, tôi làm phiền hai anh em rồi! - cô y tá tiến tới nói.

Thái độ vui vẻ chuyên nghiệp của cô làm hai anh em nhăn nhó.

- Tôi tới tìm cậu để lấy sinh thiết, Siméon.

- Ôi không - cậu chán nản nói.

- Nhưng chúng ta đã định trước rồi mà, lúc ba giờ chiều. Chỉ là lấy sinh thiết định kỳ thôi mà.

- Các cô thật rõ là thích cái lũ kim tiêm chích hút đó! - Barthélemy kêu lên.

- Đừng cáu kỉnh thế anh Bart - Siméon thì thào, đột nhiên mất hết cả sinh lực.

Một ý nghĩ ập đến với người anh cả:

- Anh sẽ ở lại cùng em.

- Tôi rất tiếc - Évelyne nói - không được đâu.

- Được chứ. Tôi đi hỏi Joffrey. Em đồng ý không, Siméon?

Trước mặt Bart, với ánh mắt đang đeo dính anh không còn là một cậu thiếu niên mười bốn tuổi nữa mà chỉ là một đứa trẻ không thể chịu đựng nổi những cơn đau. Siméon không cần phải trả lời. Bart đi ra tìm Joffrey. Anh chặn anh bác sĩ lại trong hành lang.

- Joffrey, xin hãy tỏ ra dễ thương...

Anh lại nắm lấy cổ áo blouse trắng của anh bác sĩ.

- Lại gì nữa đây? - anh bác sĩ trẻ khó chịu hỏi.

- Tôi muốn ở cùng với Siméon trong lúc lấy sinh thiết. Nó chán quá rồi, đằng ấy hiểu không? Nếu tôi ở đó nó sẽ thấy đỡ hơn.

Joffrey lắc đầu phản đối và gạt mạnh tay Bart ra. Anh có cảm giác gã này chả đếm xỉa gì đến anh.

- Thôi nào, đừng lạnh lùng thế - Bart van vể, giọng có phần thất vọng.

- Có chuyện gì thế? - một giọng nói vang lên từ phía khúc quanh của hành lang.

Giáo sư Mauvoisin tiến lại phía hai thanh niên.

- Không, không, có gì đâu - Barthélemy hoảng hốt.

Nicolas nhìn cấp dưới vẻ dò hỏi.

- Anh ta muốn ở cùng em trai lúc lấy sinh thiết - Joffrey nói và hất đầu ra hiệu về phía Bart.

- Thì sao chứ? Có vấn đề gì à? - Mauvoisin hỏi. Joffrey hiểu rằng anh ta nên đi chỗ khác thì hơn. Bart đã chiếm được cả cái khoa này rồi.

- Được thôi, OK - anh ta nói vẻ bất bình - Đến nước này rồi thì cả Bart cũng có thể lấy sinh thiết!

Thế là Barthélemy ở lại với cậu em trai. Anh pha trò trong khi y tá chuẩn bị dụng cụ rồi đặt tay lên cái đầu trọc lóc của cậu em trai trong lúc người ta chích kim vào tận xương cậu. Siméon không thét lên. Bart cũng không ngất đi. Như thế đó là một chiến thắng của cả hai anh em vậy.

Ngày hôm sau, Bart đến bệnh viện Saint-Antonie với tâm trạng lâng lâng hơn. Trước đó anh đã ghé qua trường lấy bài vở, các bài giảng cuối cùng của năm học. Anh đã nói với ông hiệu trưởng: “Vâng, nó khá hơn rồi”. Bây giờ anh đang vội vã đi về phía phòng 117. Siméon đang nôn, có Maria đỡ. Bình thường thì anh đã đi ra ngoài hành lang chờ. Nhưng bây giờ anh muốn cho cậu em thấy là mình có thể làm tốt thế nào.

- Đồ ăn của bệnh viện rõ là chả ra gì nhưng chắc cũng không đến thế này chứ hả? - anh cố đùa với Siméon.

Không ăn thua. Thân hình gầy gò của Siméon cứ giật lên từng hồi. Cậu nôn ra cả mật xanh. Bart quay mặt đi dù không muốn.

- Sẽ ổn thôi, sẽ qua thôi mà - Maria lặp đi lặp lại.

- Đau quá, đau quá - đứa trẻ rên lên.

Bart không thể chịu đựng hơn được nữa. Một sự sụp đổ. Chạy khỏi phòng, anh đóng cửa lại, gục đầu vào tường. Anh bật khóc.

- Thật nặng nề, tôi biết - một giọng nói cất lên ngay gần anh.

- Tôi không thể chịu hơn được nữa - Bart khóc nức lên như Morgane đã từng khóc trước đây.

- Phải giữ vững niềm tin - Mauvoisin lại tiếp tục - Những xét nghiệm gần đây rất khả quan. Chính vì thế mà Joffrey và tôi quyết định sẽ làm mạnh hơn. Giờ là lúc phải chiến thắng.

Bart vẫn lắc đầu. Anh không tin vào điều đó. Nhưng anh cũng vừa mới nhận thấy Nicolas đặt tay lên vai trái anh còn tay kia lên vai phải. Và vừa nói với anh, ông vừa bóp bóp khoảng giữa hai bả vai anh.

- Sẽ vẫn còn rất khủng khiếp trong vài ngày nữa. Siméon sẽ thực sự nằm bẹp. Nhưng chúng ta lại truyền tiểu cầu cho cậu ấy. Không, lần này chúng tôi sẽ để bọn tiểu cầu của anh được yên.

Ông bật cười trầm đục. Bart cảm thấy yên tâm hơn.

- Siméon đang suy sụp. Bây giờ anh phải lấy lại niềm tin cho cậu ấy. Phải tin tưởng vào thành công. Phải tin. Đó là giải pháp DUY NHẤT.

Ông còn vỗ vỗ vào lưng Bart để trấn an anh.

- Thế nhé - ông nói như nói với một bệnh nhân mà ông vừa chăm sóc - Anh hãy đi dạo một vòng trong vườn và trở lại đây khi đã khá hơn.

Ông lưỡng lự muốn gọi Bart như cách mà tất cả mọi người ở khoa này đã thân mật gọi anh.

- Dừng cảm lên... Bart.

Chàng thanh niên tỏ ý tán đồng bằng một tiếng rên nhẹ rồi đi khỏi. Tới đầu hành lang, anh dừng lại, suy nghĩ mơ màng trong hai giây và quay lại nhìn. Mauvoisin không còn ở đó nữa.

CHƯƠNG 12

Bart muốn chuyện này dừng lại

- Theo cô thì không còn cách nào khác sao? - Laurence hỏi.

Bénédicte, cô nhân viên bảo trợ xã hội đang ở trong phòng cô thẩm phán. Cả hai lại một lần nữa đầu đầu vào hồ sơ bọn trẻ nhà Morlevent.

- Tôi cho đó là giải pháp tốt nhất - Bénédicte nói - Cũng vì Josiane đã đón hai cô bé về ở cùng.

Josiane đã xin quyền giám hộ và trông giữ hai bé gái. Cả chị ta và cô bảo trợ xã hội đều có vẻ như không tính đến Siméon, như thể cậu không thể có kết cục nào khác ngoài cái chết.

- Như thế thì không được công bằng lắm - Laurence nhận xét.

- Sao cơ?

- Barthélemy cũng yêu cầu được nhận quyền giám hộ bọn trẻ Morlevent. Anh ta có quyền lớn hơn chị gái mình trong việc này. Và thái độ của anh ta với cậu em trai, theo như lời giáo sư Mauvoisin, rất đáng được nêu gương.

Đúng là khá kỳ lạ, nhưng đúng là như vậy đó.

- Vâng, đương nhiên rồi - Bénédicte nói mà không tin tưởng lắm - Nhưng vấn đề ở chỗ đây là hai bé gái và hoàn cảnh của Barthélemy thì...

Laurence hiểu lầm hoặc làm bộ như vậy:

- Hoàn cảnh không ổn định. Nhưng anh ta mới tìm được việc ở quán cà phê... Làm bán thời gian.

- Tôi không có ý nói về chuyện đó - Bénédicte nói.

Hai phụ nữ trẻ chưa ai dám đề cập đến vấn đề của Barthélemy. Không phải do thẹn mà do thận trọng, vì hai bên chưa ai biết quan điểm của người kia thế nào.

- Chắc cô cũng nhận thấy anh Morlevent là, e hèm, là người đồng tính? - Bénédicte bắt đầu.

- Có lẽ, đúng vậy...

Hai người cùng cười vẻ tinh nghịch.

- Tất nhiên, với cam kết PACS - Bénédicte nói như muốn cho thấy suy nghĩ cởi mở hiện đại của mình - một ngày nào đó một cặp đồng tính sẽ có mọi quyền lợi như một cặp bình thường... Nhưng Bart, à, anh Morlevent thì có vẻ hay thay đổi. Hai cô bé nói hôm thì có một anh theo phái Mormon, hôm khác là một anh người Trung Quốc...

- Đương nhiên, quả thật đó không phải một môi trường....

Laurence không nói tiếp. Cô không muốn đưa ra một xét đoán. Nhưng cô cũng phải tính đến quyền lợi của bọn trẻ. Josiane và chồng cô là những người có thể cho bọn trẻ một cuộc sống gia đình.

- Thôi được - cô nói - Tôi sẽ tìm gặp Barthélemy và thuyết phục anh ta nhường quyền giám hộ và nuôi giữ hai cô bé cho Josiane. Với Siméon thì chúng ta sẽ xem xét sau.

Nhưng hai đương sự chính cũng có ý muốn của mình. Morgane và Venise còn có hai người anh và mỗi ngày hai bé cứ năm lần bảy lượt đòi đi thăm hai anh. Để bọn trẻ yên tâm, Josiane hứa sẽ dẫn bọn trẻ đến nhà Bart chơi vào thứ Tư tới. Cô sẽ đưa bọn trẻ đến chân cầu thang vào tám giờ sáng, trước khi đi làm và về đón chúng vào bảy giờ tối, cũng ở chân cầu thang; như thế sẽ tránh gặp mặt Bart. Cho đến thứ Ba tuần đó, Josiane vẫn hy vọng bọn trẻ sẽ quên chuyện này hoặc sẽ đổi ý. Nhưng tối thứ Ba, Morgane hỏi Josiane:

- Thế nào, chị đã báo với anh Bart rồi chứ?

- Chị làm bây giờ đây - người phụ nữ trẻ trả lời vẻ khó chịu - Nhưng ngày mai hai đứa có thể đi chơi vườn thú chẳng hạn, đúng không? Chứ đến nhà Bart thì làm gì? Cứ đi quanh quanh trong nhà rồi mụ mị đầu óc vào mấy trò chơi điện tử đó à?

Morgane, mặt lạnh te, không nói gì.

- Với lại Bart không biết trông trẻ con đâu - Josiane nhấn giọng.

Venise lúc đó đang vẽ tranh, ngẩng lên và thản nhiên trả lời:

- Không vấn đề gì. Bọn em sẽ chơi trò vượt ve nhau.

Cái đó thì đúng là không phải sở trường của Josiane. Tuy nhiên cô cũng gọi cho em trai và áp đặt thẳng thừng chương trình của ngày hôm sau bằng giọng cương quyết.

- Sao chứ? Nhưng chiều mai thì tôi không giữ bọn trẻ được đâu!

- Còn tôi thì được chắc? Tôi sẽ qua đón chúng vào bảy giờ tối. Nên nhớ là tôi còn phải đi làm đấy!

Bart hiểu câu nói của bà chị ám chỉ thâm thúy đến việc ăn không ngồi rồi của anh. Josiane đã ngang nhiên cúp máy. Bart nói với cái điện thoại:

- Rõ hay thật, cái bà này.

Hằng ngày anh vẫn đến bệnh viện vào buổi chiều và anh biết bệnh viện sẽ không chấp nhận cho anh dẫn bọn trẻ vào đó lần nữa. Chỉ còn một cách:

- Cúc cu, Aimée ơi?

- Ô, Bart đây à.

Cô ôm hôn hai má Bart. Mặt cô vẫn còn mấy vết thâm tím. Những dấu vết cuối cùng của chồng cô trên trái đất này.

- Em bé khỏe không? - Bart nói và đặt tay lên bụng cô hàng xóm.

- Mọi việc ổn cả. Nhìn trên máy siêu âm nó xinh lắm. Giá mà anh nhìn thấy nó lúc đó.

- Tôi đang đợi nó gửi giấy mời cho mình đây - Bart đưa tay lên cổ áo sơ mi của Aimée. Cô cười đoán:

- Anh có việc gì muốn tôi giúp phải không...

Hai cô gái nhà Morlevent được thả xuống đúng tám giờ sáng ở chân cầu thang. Hai cô bé trèo lên cầu thang với sự bí mật của cả một đàn voi con, thay nhau nhảy lên bấm chuông cửa với vẻ duyên dáng của hai chú chuột túi và đu lên cổ Bart tíu tít như hai chú cún.

- Chào bầy thú bé nhỏ! - Barthélemy đón hai bé.

Buổi sáng trôi qua trong yên bình và đúng như Josiane dự đoán. Hai cô bé ních đầy kẹo trong lúc chơi trò chơi điện tử. Sau đó Bart trải truyện tranh của mình ra thăm cho Morgane trong lúc Venise lấy từ ba lô ra cả kho báu của bé.

- Xem em mang đến những đồ khủng khiếp gì nào? - Barthélemy hỏi.

- Barbie, Barbie và lại Barbie - Venise đếm lần lượt bọn búp bê của mình - Cả Ken nữa. Anh muốn chơi không?

Bart ngồi thẳng lưng bên cạnh cô em út.

- Bố cũng hay chơi với em đấy - cô bé nói.

Bart lầm bầm ừ hử.

- Bố của em cũng là bố của anh phải không?

- Ờ - Bart trả lời không chút hào hứng.

- Chính vì thế nên chúng ta mới giống nhau.

Bart cho rằng Venise muốn nói đến màu mắt xanh của hai anh em, di sản không thể chối cãi của Georges Morlevent. Nhưng lúc đó Venise hất mái tóc vàng của mình lên nói:

- Anh thấy không, thế nên em cũng đồng tính giống anh.

Bart nhảy dựng lên.

- Sao cơ?

- Anh không thấy à? Em cũng có hoa tai này, giống anh còn gì.

- Oh, boy!

Anh đã sợ hết hồn. Anh phá lên cười và luôn miệng kêu to: “Hết sảy! Hết sảy!”. Đoán ra là anh trai đang chọc mình, Venise cũng bắt chước hét lên: “Hết sảy! Hết sảy!” và lấy bẹn búp bê đập tới tấp vào tay anh. Bart giả vờ lăn ra ngất. Venise nhào lên và cù khắp nơi. Morgane cũng lăn vào tiếp sức.

- Để chị giữ tay! - em kêu - Em cù đi! Cù nữa đi!

- Cứu với! Ai cứu tôi với! Aimée ơi! - Bart kêu, cười ngằn ngặt.

Anh túm chân Morgane và xô bé ngã vào Venise. Cả ba anh em đều lăn kềnh xuống sàn, rung lên vì cười.

- Có anh Siméon ở đây nữa thì thích quá - Venise nói.

Morgane nhìn anh lớn vẻ lo lắng lẫn dò hỏi.

- Để lần khác - Bart nói giọng trầm xuống.

- Chúng ta thề nhé? - Venise đề nghị.

- Là sao? - Barthélemy lo lắng hỏi.

- Bọn em sẽ chỉ cho anh - Morgane nói - Anh để nắm tay thế này đi.

Bart nắm tay lại. Morgane đặt nắm tay của mình lên trên, sau đó là Venise đặt trên cùng rồi cả hai cùng nói:

- Tất cả anh em nhà Morlevent cùng với nhau hoặc là chết.

Rồi bé buông tay.

- Anh thấy hay không?

- Thật là bom tấn! Nhưng thế nghĩa là sao?

- Là họ sẽ không thể chia rẽ chúng ta - Morgane giải thích.

Bart tự hỏi không hiểu cô thậm chí có cảm nhận được lời thề này không rồi tự kết luận theo hướng bi quan. Dù sao thì anh em nhà Morlevent cũng đã bị chia rẽ rồi và sẽ là như thế. Morgane quay lại đọc sách còn Venise cởi bỏ trang phục của Ken.

- Anh mà tặng em một món quà thì thích quá - bé nói với Bart.

- Này! Sao anh lại phải tặng em?

- Bởi vì anh yêu quý em - bé nói với nụ cười ngọt ngào và mạnh bạo của mình.

- Đúng là lý lẽ của phụ nữ - Bart đáp lại vẻ coi thường - Thế em thích quà gì?

- Một búp bê Ken.

- Ô, nhưng anh đã tặng em một chàng Ken rồi mà.

- Vâng, nhưng anh chàng đang buồn khổ lắm - Venise than vãn - Anh ta không có chồng.

Bart sững sờ đến không thể thốt lên câu cảm thán ưa thích của mình.

- Anh biết em thích chàng Ken nào không? - Venise nói tiếp vẻ hào hứng - Là hoàng tử bạch mã đấy.

Bart chăm chú nhìn em gái và thừa nhận:

- Thật ra đó cũng là điều anh muốn.

- Nhưng anh ta phải quý trẻ con nhé - Morgane khuyên vì bé vẫn còn giữ trong đầu hình ảnh anh chàng Léo tai hại.

- Thế thì để anh đăng thông tin tìm bạn thế này nhé: “Tìm một hoàng tử đẹp trai biết yêu quý các bé gái lắm chuyện” - Bart nói.

“Và anh sẽ dán nó ở văn phòng của giáo sư Mauvoisin”. Bart nghĩ tiếp nhưng không nói ra.

Thế nhưng từ mấy hôm nay Nicolas Mauvoisin có vẻ giữ khoảng cách với anh. Ông chỉ giơ tay chào anh từ xa và thay vì đi về phía anh thì ông lại lánh sang phía khác. Bart thắc mắc. Nhưng lý do thật đơn giản: Nicolas không muốn nói về tình hình Siméon với người anh trai. Ông biết phương pháp điều trị đang áp dụng chẳng khác gì đánh bạc. Vì cậu thiếu niên bị đau quá nên ông cùng với Joffrey đã thống nhất tăng lượng moócphin. Moócphin bây giờ được truyền vào liên tục. Phần lớn thời gian Siméon ngủ lơ mơ và thỉnh thoảng bị thiếp đi mê man. Cậu không thể ăn nổi bất cứ thứ gì nữa. Phải cho cậu ăn qua ống truyền. Khi bước vào sau cánh cửa phòng 117 và khép lại, không khí tĩnh lặng khiến Bart thấy mình như ở trong một nấm mồ. Chiều thứ Tư đó, vẫn còn dư vị của một buổi sáng đùa vui với hai em gái, Bart đến bệnh viện với hy vọng Siméon sẽ có một đôi lúc tỉnh táo để anh diễn lại cho cậu xem hai cô em gái nghịch thế nào. Nhưng cả buổi chiều qua đi ngọt nhạt như trong một thùng cát, mà mỗi hạt cát cứ rơi xuống đều đặn không gì lay chuyển nổi. Siméon không hề động đậy mí mắt. Évelyne vào phòng, thay thuốc, và mỗi giọt thuốc lại nhỏ đều đặn, đều đặn.

- Tất cả những thứ này chả để làm gì cả - Bart gắt lên với cô y tá.

Cô siết nhẹ vai anh mà không trả lời. Bóng tối đã trùm lên khuôn viên bệnh viện. Đã hết giờ đến

thăm. Bart biết anh cũng không còn đủ thời gian để an ủi mình bằng cách gặp lại hai em gái. Aimée hẳn đã đưa bọn trẻ xuống chân cầu thang cho Josiane rồi. Bart ngồi lại và hy vọng thêm một phút, chỉ xin một phút ân huệ thôi. Đờ đẫn, anh vùng dậy khỏi chiếc ghế tựa duy nhất trong phòng, đến ngồi bên mép giường. Siméon thở đều đặn, các nét trên mặt hơi dần ra. Bart cầm lấy tay cậu. Bàn tay lạnh toát. Hơi lạnh như xâm chiếm khắp người Bart. “Nó đang chết dần rồi”.

- Em trai của anh - anh thì thăm.

Thật trớ trêu, món quà cuộc sống đã tặng cho anh, tình anh em vừa được đặt lên khay bưng đến cho anh nay lại đang tuột khỏi tay anh. Từ trước lúc được sinh ra đời, anh đã mất tất cả.

- Thế là hết - anh nói và đặt tay em trai xuống.

Anh đứng dậy, kiệt sức vì nỗi niềm nuôi tiếc. Anh cứ thế ra khỏi bệnh viện, đi thẳng, vật vờ trong thành phố, uống, nhảy, tán tỉnh. Buổi sáng hôm sau, anh tổng ra khỏi cửa anh chàng đã dẫn về đêm qua rồi ăn vận nghiêm trang hơn thường lệ. Anh muốn đến trường Sainte-Clotilde và nói với ông hiệu trưởng rằng Siméon sẽ không bao giờ còn cần đến bài vở gì nữa.

Ông Philippe rất xúc động khi nghe tin. Chính ông là người đã nhận ra khả năng đặc biệt của cậu học trò này và đã mạnh dạn cho cậu được nhảy cóc mấy lớp. Lần đầu tiên Barthélemy đến gặp ông để báo việc em trai nhập viện, ông đã thấy chàng thanh niên này hơi bất thường. Nhưng sau ông quen dần và thậm chí còn thấy thân thiện.

- Anh có chắc không? - ông hỏi lại - Không còn chút hy vọng nào sao?

- Nó thậm chí còn không nói nổi nữa - Bart đáp ứng, khó khăn lắm mới kìm được nước mắt.

- Các bạn cùng lớp đã sắp xếp lại các bài lịch sử để cậu ấy tiện ôn tập. Chúng làm tốt lắm - ông thờ dài nói.

Hiếm khi ông được chứng kiến một tinh thần đoàn kết bền bỉ như vậy. Ông thấy thật tiếc cho Bart, cho Siméon, cho tất cả bọn trẻ này. Bart ngẩng đầu, một ý nghĩ chợt đến với anh.

- Tôi muốn cảm ơn bọn trẻ.

Người chỉ luôn quen sử dụng người khác rồi vứt bỏ họ đi, giống như anh chàng ban sáng, nay muốn nói lời cảm ơn. Ông hiệu trưởng nhìn anh về e ngại nhưng rồi ngay lập tức thấy hối tiếc về thái độ lưỡng lự của mình.

- Đi nào - ông nói - Chúng đang học giờ Triết.

Việc một anh chàng quá xinh trai xuất hiện ở lớp đã gây ấn tượng mạnh cho cả lớp cuối cấp. Ngay khi Bart cất giọng, một vài cậu trong lớp cười mỉa mai. Nhưng sau đó thì hết ngay.

- Tôi là anh trai của Siméon - Bart nói - Tôi xin thay mặt em trai mình cảm ơn các bạn về sự giúp đỡ nhiệt tình mà các bạn đã mang đến cho chúng tôi.

Bart không quen nói thứ ngôn ngữ diễn văn này. Thế nên anh kết luận sơ lược:

- Nhưng mọi việc không được suôn sẻ nữa... Rốt cuộc, ý tôi là Siméon không thể tiếp tục... học được nữa. Thế nên, chuyện thi tốt nghiệp chắc là...

Giọng anh như vỡ ra.

- Tôi chúc các bạn thi đậu. Thế đấy... Lúc đó chắc các bạn sẽ nghĩ đến cậu ấy chứ, phải không?

Nỗi xúc động đã làm tê cứng từng học sinh trung lớp.

- Chúng tôi cũng sẽ nghĩ đến cả anh nữa - thầy giáo dạy Triết nói với Bart.

Chàng thanh niên đi như chạy khỏi trường trung học và anh chạy thẳng về nhà. Nằm thượt ra giường rồi ngủ thiếp đi. Anh tỉnh dậy lúc đã quá ba giờ chiều. Mọi khi thì giờ này anh đã ở trong phòng 117 của bệnh viện rồi. Nhưng hôm nay anh còn đến đó làm gì nữa nếu Siméon đang chết dần như vậy. Anh cố uống tách cà phê, thay áo sơ mi sạch và lê bước đến bệnh viện. Trong hành lang, anh thấy một cặp vợ chồng đang khóc nức nở, đó là bố mẹ của bé Philippe. Họ nhìn nhau. Hỏi thăm tin tức cũng chẳng để làm gì, Bart đẩy cửa phòng 117.

- Sao anh đến muộn thế hả?

Bart bất ngờ đến nỗi suýt chút nữa thì hét lên. Siméon đã hồi sinh.

- Em chưa chết à? - anh lắp bắp một cách ngớ ngẩn.

- Anh chỉ mong thế hả? - Siméon đáp lại chan chát.

Hai mắt cậu sáng long lanh vì sốt. Ánh thông minh lại ngời lên trong đôi mắt đó.

- Họ đã giảm liều moócphin - Siméon giải thích - Và em nghĩ là họ đã kết thúc đợt điều trị này.

Đêm trước, sau khi Barthélemy ra về, Joffrey và Mauvoisin đã quyết định dừng thực hiện hóa trị. Chỉ tiếp tục truyền đạm và thuốc giảm đau.

- Anh mang bài tập mấy hôm nay đến cho em không? - Siméon hỏi.

Bart lắc đầu, vẫn còn chưa tỉnh trí lại.

- A không, anh đã chôn cậu rồi.

Anh thậm chí chưa thể cảm nhận niềm vui này. Anh phải lội ngược dòng những suy nghĩ đã dẫn anh đi quá xa, xa đến ngoài tầm kiểm soát của anh. Có tiếng mở cửa sau lưng anh. Đó là Maria, cô hộ lý.

- Ai muốn dùng một tách trà ngon nào? - cô hồ hởi nói - Tôi còn có cả hai chiếc bánh nữa đây.

Có một tách trà thảo mộc và hai chiếc bánh quy nhỏ. Bart nhìn khay trà đặt trên đầu gối Siméon như thể đó là điều vĩ đại nhất mà anh chưa từng nhìn thấy bao giờ.

- Nó sẽ ăn hết cả chỗ này sao? - anh hoảng hốt.

Khi Siméon đưa miếng bánh đầu tiên lên miệng, anh kêu lên:

- Từ từ! Nửa cái một thôi...

Nhưng Siméon đã ăn hết cả cái, rồi cả cái thứ hai, mắt cậu ánh lên niềm vui. Lúc đó Bart mới ngồi xuống, đã bình tâm lại.

- Em ngủ một chút đây - Siméon nói và yếu ớt gạt khay đồ ăn sang bên.

Từ lúc đó, Bart tính từng phút, rồi mỗi mười lăm phút. Anh hình dung Siméon sẽ lại rên lên, gọi anh, nôn mửa và khóc đến kiệt sức. Nhưng không, cậu vẫn ngủ. Như tối hôm trước, Bart đến ngồi ở mép giường và cầm lấy tay em. Bàn tay nóng, quá nóng. Siméon bị sốt. Cửa lại mở, lần này là Joffrey.

- Nó bị sốt rồi - Bart vừa đứng dậy vừa thông báo.

Joffrey thoáng nhăn mặt và đặt tay lên trán Siméon.

- Sốt cao quá - anh ta nói vẻ thờ ơ.

Anh ta ra khỏi phòng mà không giải thích gì. Đứng bất động, lưng dựa vào tường, Barthélemy chứng kiến cảnh y tá, bác sĩ, hộ lý đi lại. Đo nhiệt độ. 39,5 độ. Lấy máu xét nghiệm. Xét nghiệm nước tiểu. Thay túi thuốc truyền. Tiêm kháng sinh. Người ta quên khuấy Bart trong màn đêm lại buông xuống trong khuôn viên bệnh viện. Tin tưởng. Không tin tưởng. Lại tin tưởng. Không tin nữa. Quỷ tha ma bắt cái trò thao diễn này! Bart đột nhiên nổi khùng. Dừng lại hết! Dừng hết lại ngay! Họ có quyền gì mà hành hạ Siméon như vậy chứ?

- Xin anh vui lòng ra về - Évelyne nghiêm giọng yêu cầu anh.

Trong hành lang, Bart thấy bố mẹ cậu bé Philippe đang ôm nhau khóc ròng. Nỗi bấn loạn lại nổi lên trong Bart. Cầu cho một trái bom nổ tung hết chỗ này đi! Thà kết thúc luôn một lần cho xong! Phía cầu thang một người đàn ông đang bước lên, hai tay trong túi áo blouse trắng không cài cúc. Mauvoisin. Bart muốn nguyên rửa ông ta. Nicolas mỉm cười khi nhận ra anh.

- Thế nào, tình hình tốt hơn rồi phải không?

- Ông nói gì? - Bart nói như thể vừa bị thui một cú vào bụng.

- Siméon ấy... Anh không nhận ra à? - Nicolas ngạc nhiên hỏi - Không phải dùng hóa trị nữa. Cậu ấy đã phản ứng rất tốt với cách điều trị mới. Những xét nghiệm mới đây cho kết quả rất khả quan.

- Nhưng nó đang sốt trên 39 độ kia kìa! - Bart hét tướng lên - Hết cái này thì lại đến cái khác. Cái ngành y chết tiệt của các ông!

- Joffrey vừa báo cho tôi biết rồi - Mauvoisin xẵng giọng - Khả năng là bị viêm tiết niệu. Chúng ta đã thoát hiểm rồi, anh thấy đấy.

Họ đã chiến đấu cùng Siméon. Mauvoisin đã phải nhiều đêm mất ngủ. Thế mà còn bị cái anh chàng ngây độn này mắng vào mặt. Ông thọc tay sâu hơn vào trong túi áo choàng và đi khỏi, chưa bao

giờ bất bình đến thế.

CHƯƠNG 13

Chương trắng để tránh con số rủi ro này có thể mang bất hạnh tới cho nhà Morlevent

Vẫn dò dẫm đi từng bước nhưng không còn bí quan nữa

Chân trời đang hừng sáng dần.

- Lần này chúng ta đã chọn đúng cách - Joffrey hồ hởi.

Hai bác sĩ đang điểm lại quá trình điều trị. Mauvoisin không nói gì. Ông nhớ lại chuỗi ngày đêm vừa qua. Thật đúng là điên rồ. Ông không thể cứ hủy hoại cuộc sống của mình mỗi khi có một bệnh nhân lâm vào tình trạng nguy kịch như vậy.

- Hết sốt hẳn chưa? - ông hỏi.

- 37,1 độ vào sáng nay. Tình hình đã được kiểm soát.

- Việc truyền dịch thế nào?

- Không cần nữa. Số lượng bạch cầu đã bình thường. Chỉ còn chứng thiếu máu. Nhưng cậu ta bắt đầu ăn được rồi.

Siméon không còn bị nôn hay buồn nôn nữa. Thực ra không phải bệnh bạch cầu gây ra chứng đó mà là do việc hóa trị gây rối loạn tiêu hóa. Bart kinh ngạc khi nhìn cậu em đẩy giá treo túi dịch truyền đi lại trong hành lang. Anh đến sớm hơn để nhìn cậu ăn trưa; ở lại muộn hơn giờ thăm bệnh để nhìn cậu ăn tối. Anh nhìn cậu em mình ăn uống không bao giờ biết chán.

Ba ngày sau khi dừng hóa trị, Mauvoisin bước vào phòng 117. Bart bật dậy khỏi ghế tựa như thể bị chích vào mông. Anh không gặp lại Nicolas từ hôm có thái độ khó chịu với ông trong hành lang.

- Tôi... tôi rất tiếc về việc hôm đó - anh ấp úng mặt ửng đỏ.

Mauvoisin lắc đầu ra hiệu đã quên rồi. Ông lại gần cái giá treo túi dịch lỏng trong suốt. Ông lắc túi dịch gần như đã cạn hết rồi cúi xuống Siméon. Nhẹ nhàng, ông tháo miếng băng dính giữ ống truyền, và nhẹ nhàng hơn nữa, ông tháo mũi kim nơi tay Siméon.

- Xong rồi.

Người bệnh và bác sĩ nhìn sâu vào mắt nhau.

- Cậu thấy thứ Hai tới về có được không? - Nicolas hỏi.

- Rồi khỏi... bệnh viện? - Siméon thì thầm về hoài nghi.

- Thế cậu định chiếm dụng chỗ của chúng tôi lâu hơn nữa chắc? - Mauvoisin giả vờ mắng lại.

Bart tiến lại gần, hai tay khoanh trước ngực, nhú mào. Giáo sư nhìn sang anh.

- Cậu ấy sẽ về đâu? - ông hỏi anh về Siméon.

- Về cái ổ chuột của nó ở trại trẻ Folie gì đấy - Ngay lập tức Bart cười to cho biết là mình đang đùa.

- Về nhà tôi - anh nói thêm một cách ngắn gọn.

Mauvoisin gật đầu tán thưởng. Évelyne vào làm vài việc chăm sóc cần thiết nên Nicolas và Bart cùng nhau ra ngoài.

- Tôi muốn hỏi điều này...

Bart túm lấy tay áo blouse của bác sĩ. Nicolas nhìn xuống tay Bart. Anh rụt phắt tay lại như bị bỏng.

- Siméon thế là khỏi rồi phải không?

- Đã bình phục hoàn toàn.

Không chú ý, Bart lại đặt tay lên cánh tay Mauvoisin. Anh sợ ông lại đi mất.

- Ông đừng dùng thuật ngữ chuyên ngành như thế. “Bình phục” nghĩa là sao?

Anh lại nhú mào. Anh cũng như muốn giữ mình đừng trốn tránh đi. Anh muốn nghe, nghe để hiểu cho rõ.

- Có tình trạng “bình phục” và “bình phục hoàn toàn” như tôi vừa nói khi mà xét nghiệm máu và tủy không cho thấy một dấu hiệu dị thường nào. Siméon và anh giờ hoàn toàn giống nhau.

Bart nhả mặt.

- Tất nhiên tóc cậu ấy sẽ mọc lại - Nicolas trấn an - Cậu ấy đang ăn uống ngon miệng trở lại và sẽ lại tăng cân.

Còn điều gì đó vẫn làm Bart không thoải mái.

- Thế tại sao ông không nói “khỏi bệnh” mà lại nói “bình phục”?

- Bởi vì chúng tôi không biết đã khỏi hẳn chưa - Nicolas thú nhận - Theo xét nghiệm thì tất cả tế bào gây bệnh đã bị tiêu diệt.

Trong chớp mắt, Bart nhớ lại hình ảnh bố mẹ bé Philippe vật vờ trong hành lang.

- Có nguy cơ bệnh tái phát đúng không?

- Thế đấy - Mauvoisin thừa nhận - Đến nay điều đó vẫn chưa được giải thích. Người ta cho rằng một số tế bào gây ung thư có thể đã biến đổi và đang trú ngụ tại một nơi nào đó trong cơ thể. Chúng như đang ngủ. Nhưng chúng có thể bị đánh thức do điều gì đó. Chính vì thế chúng tôi sẽ thực hiện điều trị duy dưỡng cho Siméon. Đầu tiên là hàng tháng, rồi hai tháng một lần và sau đó là ba tháng một lần.

Ông cười và vỗ vào tay Bart kết luận:

- Chúng ta sẽ tạm đình chiến từ nay cho đến trước kỳ thi tốt nghiệp cấp ba. Cậu ấy muốn thi đỗ và chúng ta cũng đều mong cậu ấy được như vậy. Tôi phải đi bây giờ, xin lỗi anh.

Mauvoisin sai từng bước dài đi khỏi. Ông như cảm thấy ánh nhìn của Barthélemy sau lưng mình.

Thứ Hai đó là một ngày trọng đại. Ngoài Joffrey, Évelyne và Maria, cả khoa của giáo sư Mauvoisin đều gắn bó với hai anh em và câu chuyện của họ. Ở nơi mà hàng ngày diễn ra cuộc chiến đấu khốc liệt chống lại bệnh tật này, hôm đó giống như một buổi ngơi nghỉ của mọi người. Siméon bắt đến mười bàn tay trong khi chờ xe cứu thương tới. Joffrey chuyển lời xin lỗi của giáo sư Mauvoisin, ông không đến được vì đang bận với bố mẹ của bé Philippe, bé mới mất đêm hôm qua. Bart làm động tác tỏ vẻ bức mình nhưng ngay lập tức anh thấy xấu hổ.

- Tội nghiệp họ - anh nói chân thành.

Nhưng Joffrey vẫn còn phải làm một việc mà anh ta không mấy hứng thú. Anh ta lấy từ túi áo blouse ra một phong bì dán kín.

- Đây là của giáo sư chuyển cho anh - anh ta đưa cho Bart - Một vài lời khuyên, tôi nghĩ vậy...

Ít khả năng thế lắm.

- Vâng, đúng vậy - Bart nói như thể đã có thỏa thuận trước với Mauvoisin.

Anh lơ đãng gấp nó lại và bỏ vào túi quần hộp của mình. Rồi anh nhìn cậu em trai đã bị tàn úa vì bệnh tật. Có một nhúm tóc tơ đã mọc ra nơi đỉnh đầu cậu.

- Chúng ta đi chứ, gà con?

Xe cứu thương đang đỗ dưới mấy bậc cầu thang. Dựa trên vai anh y tá, Siméon thấy thích vai của anh trai mình hơn và anh đưa cậu rời xa khỏi những cơn ác mộng.

Chỉ có một phòng ngủ trong nhà Bart. Anh nhường nó cho cậu em nhưng Siméon từ chối. Đi vắng trong phòng khách và một góc để sách vở cho cậu là đủ. Còn quần áo thì cậu vẫn để trong va li.

- Khỏi cần lấy ra làm gì - Siméon nói - Ba tuần nữa em lại vào viện rồi.

Bart ngồi xuống ghế và hai anh em nhìn nhau. Họ cùng cười dịu dàng, pha chút châm chọc.

- Cảm ơn anh về tất cả - Siméon nói.

- Cảm ơn em về những điều còn lại.

Cảm ơn vì đã bắt ngờ bước vào cuộc sống của anh. Cảm ơn vì đã thay đổi nó và đã thay đổi con người anh. Nhưng ai lại nói như vậy giữa anh em với nhau nên Bart không nói thêm gì nữa. Siméon chộp lấy một cuốn sách.

- Anh đi đây - Bart nói vì có một cuộc hẹn.

Khi đã ở một mình trong phòng, anh lấy ra bì thư dán kín. Anh cầm và khẽ phẩy phẩy lá thư. Anh muốn đoán xem trong đó viết gì. Một cuộc hẹn hò? Một lời tỏ tình? Anh mở nó ra.

Anh Morlevent thân mến,

Tôi lấy làm tiếc không đến tiễn Siméon được. Cho phép tôi viết thế này để nói với anh điều tôi muốn nói. Khi gặp anh lần đầu tiên trong văn phòng, tôi thậm chí không dám cá cược đến một xu cho tình cảm anh em nơi anh. Tôi hy vọng anh không giận tôi vì bây giờ mới thú nhận điều đó với anh. Những hành động trong thời gian qua của anh đã cho thấy nhận định lúc đó của tôi thật sai lầm. Tôi sẽ gặp lại Siméon sau ba tuần nữa và sẽ vui được gặp lại anh lúc đó.

Xin hãy nhận lấy từ tôi, anh Morlevent, những tình cảm chân thành nhất.

Nicolas Mauvoisin

- Quả là bom tấn! - Bart thích chí và nằm dài ra giường.

Nhưng anh nên nghi ngờ việc một người có vị trí như Mauvoisin sao có thể bị đồn ngã dễ dàng như vậy vì một anh chàng như anh. Nicolas đã cảnh giác và ông không phải không có lý. Vì Bart vốn tính hay thay đổi. Bay bướm. Ngay tối hôm đó, anh đã mời đến ăn tối và khiến Siméon phải chịu đựng cả buổi tối anh chàng người Việt Nam, đó thậm chí không phải anh chàng Tamagoshi bữa trước mà là một trong số mười bảy người anh em họ của anh ta.

Trong mười lăm ngày kế tiếp, hai anh em đều cố gắng để không xảy ra va chạm. Khi đọc Nietzsche^[17], Siméon thấy anh mình đang đọc lại tờ *Spirou*, cậu chỉ cho phép mình hỏi một cách nhẹ nhàng:

- Đọc một lần anh vẫn chưa hiểu à?

Bart trả lời cũng nhẹ nhàng không kém:

- Anh làm phiền em rồi.

Nhưng anh cũng nhận ra là các “cuộc chinh phục” của mình không làm Siméon thích thú gì nên

anh tránh dẫn bạn về nhà, ít ra là vào ban ngày. Cuộc sống hàng ngày của hai anh em vì vậy khá dễ chịu, nhất là Bart đã tìm thấy một việc bán thời gian tạm thời ở một quán cà phê. Và nhất là có một ngày thứ Tư tuyệt vời, ngày thứ Tư mà Josiane luyến tiếc thả hai cô em gái ở chân cầu thang nhà Bart.

- Nhìn này anh Bart, em mang cho anh hoàng tử bạch mã đây!

Venise giờ ra một con búp bê Ken rõ gớm ghiếc có mang vương miện mà Josiane đã mua cho bé.

- Thế nào, anh thấy đáng yêu không? Ôm hôn chàng ta đi! Hôn đi!

- Ôi, anh ấy ngượng đỏ mặt kìa! - Morgane kêu toáng lên, khoái chí hệt như em gái - Anh ấy đang yêu kìa!

Siméon cười không úp mở, tuy trong bụng thấy ngại ngùng hơn hai cô em gái.

- Đúng là bọn ngốc, lũ nhóc Morlevent này! - Bart cũng cười vang.

Ngày thứ Tư đó như ngừng trôi trong bốn bức tường phòng khách, một ngày thứ Tư thật chóng vánh nhưng cũng như vô tận, một buổi mà cả bốn anh em Morlevent tận hưởng niềm vui được ở cùng nhau.

- Hai anh, hai chị - Venise xòe ngón tay đếm.

Đó là một ngày thứ Tư không có hội thề *pow-wow*. Với Morgane và Siméon, những trò đùa tuổi thơ đã lùi xa. Các em đã lớn nhanh kinh khủng. Nhưng vì các em vẫn cần ôn lại ký ức, nên thích ngồi tựa vào nhau trên đi văng thế này thật lâu để nhìn Venise và Barthélemy chơi đùa.

Đó là ngày thứ Tư duy nhất vì Josiane sẽ làm tất cả để ngăn chặn những buổi sum họp khác.

Ba ngày trước khi Siméon nhập viện trở lại, Bart đưa cậu em đi thử máu. Mọi người trong khoa nhận ngay ra họ, cười chào đón và đưa ghế mời... Barthélemy ngồi. Kết quả xét nghiệm lần này nhằm hai mục đích, Một mặt khẳng định lại tình trạng bình phục và mặt khác cho biết xem tình trạng của Siméon, nhất là số lượng bạch cầu trong máu, có cho phép thực hiện một đợt điều trị một tuần nữa không. Trên đường về, Siméon có biểu hiện mệt mỏi và khó thở. Cậu thậm chí còn bị loạng choạng. Cậu dừng lại giữa lối đi.

- Đợi em chút - cậu nói với Bart.

Người anh lớn đã có thể đưa tay cho cậu vịn. Nhưng ngay giữa phổ thế này, Siméon hẫng sẽ từ chối và Bart hoàn toàn hiểu tại sao. Vì vậy anh đợi cho cậu em khỏe lại rồi bước đi cùng nhịp với cậu.

Trước hôm nhập viện, hai anh em xoay ra chuẩn bị những việc vụn vặt, một cuốn sách biên đầu không thấy, cái áo sơ mi quên chưa giặt. Họ cứ loanh quanh hệt như chó tìm ổ đẻ. Bart kêu thét lên khi có tiếng chuông điện thoại.

- Xin chào. Giáo sư Mauvoisin đây. Là... Bart đây phải không?

- Vâng, tôi... đúng rồi.

- Tôi đợi hai anh em vào sáng mai, lúc chín giờ. Kết quả xét nghiệm máu tốt. Chúng ta có thể tiến hành đợt điều trị duy dưỡng.

- A ha! Vậy là bình phục...

- Bình phục hoàn toàn - Nicolas nói với giọng của người dẫn đầu tập săn.

Nhưng theo như cách nói của Joffrey thì sẽ còn phải dùng đến “pháo hạng nặng”. Quân thù đã bị đẩy lùi nhưng chưa bị quét sạch. Nếu bệnh bạch cầu phản công, loại thuốc đã đặc dụng lần vừa rồi sẽ bị vô hiệu hóa. Đợt điều trị duy dưỡng, đúng như tên gọi của nó, sẽ không có mấy tác dụng. Siméon được truyền thuốc lúc mười giờ và ngay từ bữa trưa hôm đó, cậu đã bị nôn. Bart chỉ muốn giật bỏ cái túi thuốc truyền đã cướp sạch mọi cố gắng cho Siméon ăn uống của anh. Nhưng anh nén lại và vờ như phải về đi chợ.

Ngày hôm sau xảy đến một chuyện khá là lạ. Ngay trước bữa trưa, ông hiệu trưởng Philippe đích thân đến thăm cậu học sinh non tuổi của mình. Ông ở lại trong suốt bữa ăn. Cậu học trò hơi cảm thấy khó ở nhưng đã không bị nôn. Ngay sau bữa ăn trưa, thầy giáo dạy môn Triết bước vào phòng 117. Ông mang tới cho Siméon một cuốn tuyệt hay của Comte-Sponville^[18]: “Đúng là cả một kho trích dẫn cho bài thi tốt nghiệp!”. Chiều hôm đó, cô thẩm phán và ban đại diện lớp của cậu cũng tới thăm. Ngày hôm sau, Aimée tới cho cậu xem cái bụng đã căng tròn của chị.

- Em bé là con gái - chị thông báo với Siméon - Anh trai cậu thích lắm. Anh ấy đã nói với tôi: “Miễn sao nó vừa ngu ngốc vừa xinh đẹp để thực sự may mắn là được!”

Siméon bật cười. Đúng là Bart! Ngay khi Aimée vừa đi khỏi thì Bénédicte tới, dắt theo Morgane và Venise. Joffrey đã phải đồng ý cho họ vào vì Bart đã làm mưa làm gió trong cả khoa.

- Thật tuyệt, có bao nhiêu là người vào thăm em - tối đó Siméon nói với Bart - Anh không thấy thế sao Bart?

- Có, có. Em rõ là người cuốn hút còn gì.

Nhưng Bart là người đã tổ chức tất cả những điều đó nên không thấy ngạc nhiên là mấy. Nhờ thế, tuần đó trôi qua nhanh chóng với Siméon, nói như thầy giáo dạy Triết là tinh thần đã chiến thắng vật chất. Còn như Bart nói thì là Siméon thậm chí chẳng có thời gian mà nghĩ đến chuyện nôn mưa nữa.

CHƯƠNG 15

Siméon kiên định đến cùng

- Em muốn gặp bác sĩ tâm lý - một buổi sáng Morgane nói với Josiane khi chị đang chuẩn bị cho bọn nhỏ tới trường. Chị thoáng giật mình ngạc nhiên.

- Bác sĩ tâm lý à? Cô bác sĩ của Venise phải không? Nhưng để làm gì? Em có vấn đề gì ở trường à? Bị các bạn bắt nạt phải không? Hay em nghĩ đến mẹ?

Morgane nhìn Josiane mặt kín bưng. Chị chưa bao giờ hiểu được nét mặt đó.

Nản đến không buồn hỏi thêm, chị cho rằng Morgane hằn ghen tị với em gái vì bé được đến đó thứ Bảy hàng tuần.

- Chị sẽ xem bác sĩ Chapiro có gặp em được không - Josiane hứa.

- Cảm ơn chị - Morgane nói một cách nghiêm cẩn.

Cô bé đang đau khổ. Bé út đã nói với em rằng bác sĩ tâm lý chăm sóc những người mắc những chuyện khổ sở. Thế nên, em muốn được chăm sóc.

Dorothee Chapiro đồng ý gặp em vào một buổi chiều thứ Tư. Cô bảo em có thể nói, vẽ, chơi đất nặn hoặc chơi búp bê. Em hơi ngạc nhiên.

- Cháu đến để nói chuyện. Cô sẽ giữ kín mọi bí mật chứ?

- Không bao giờ hé lộ!

- Vậy thì cháu sẽ kể bí mật của mình.

Morgane nói rất nhỏ, đầu cúi thấp.

- Khi mẹ mất, bọn cháu đã cùng thề, giữa cháu, Venise và Siméon.

- Một lời thề à? - cô bác sĩ tâm lý nhắc lại.

- Vâng. Rằng không ai có thể chia rẽ bọn cháu.

Rồi Morgane ngẩng lên và tả chi tiết:

- Lời thề, đó là: “Tất cả anh em nhà Morlevent cùng với nhau hoặc là chết”.

- Tất cả anh em nhà Morlevent cùng với nhau hoặc là chết à? - cô bác sĩ nhắc lại như tiếng vọng.

- Vâng. Và bây giờ bọn cháu đã bị chia rẽ.

- Các cháu bị chia rẽ à?

- Cháu và Venise thì ở chỗ Josiane. Anh Siméon thì ở chỗ anh Bart hoặc ở bệnh viện. Chúng cháu đã phản bội lời thề.

- Các cháu đã phản bội lời thề?

- Vâng, đúng thế.

Thì ra vì điều này mà cô bé kỳ lạ này muốn gặp cô. Em có cảm giác phản bội ai? Mẹ em, bản thân em hay tình anh em? Mỗi thứ một chút. Có vẻ như em không muốn nói gì nữa nên cô bác sĩ buộc phải khơi tiếp chuyện.

- Cháu muốn ở với ai?

- Với Siméon và Venise.

- Chỉ ba người với nhau thôi à?

Morgane mỉm cười.

- Không. Với cả anh Bart nữa.

Em lưỡng lự một chút rồi nói thêm:

- Và chị Josiane nữa.

Em đã loại bỏ François Tanpié, chồng Josiane. Cô bác sĩ mừng rỡ tưởng rằng Morgane đang cố xây dựng lại hình ảnh một gia đình lý tưởng gồm bố, mẹ, ba đứa con. Và nhất là gia đình đó đều là Morlevent.

- Cháu biết đấy, Morgane, cuộc sống vốn phức tạp. Trẻ em không thể giải quyết tất cả được vì, thật ra, người lớn mới có quyền quyết định.

Cô bác sĩ không lường trước được chuyện diễn ra ngay sau đó. Cô bé có vẻ chín chắn và ôn tồn đó bỗng khóc rống lên.

- Nhưng cháu đã... cháu đã... thề... thề rôôôô!

Dorothee không phản bội bí mật này của Morgane, nhưng cô yêu cầu được nói chuyện với Josiane.

- Tôi biết là chị sẽ không đồng ý - cô nói - Nhưng tôi tin là cần có một buổi tư vấn cả gia đình... thật ra là một buổi mọi người cùng gặp nhau để nói về việc nuôi giữ và những việc khác nữa... Mỗi

người - cần nói ra suy nghĩ của mình vì, thật ra, bọn trẻ cũng có quyền nói ra ngay cả khi, thật ra, người lớn mới có quyền quyết định...

Josiane cảnh giác. Morgane sẽ đòi Siméon, Venise và Barthélemy. Nhưng mặt khác, cô thẩm phán lại có vẻ cứ chần chừ không quyết định rõ ràng. Hôm nay thì đồng ý, mai lại không. Nếu bác sĩ tâm lý nhìn thấy Bart và nếu cô ta không là người hoàn toàn ủng hộ giới đồng tính thì sẽ thấy ngay rằng chàng thanh niên Bart không thể đảm nhận vai trò dạy dỗ ba đứa trẻ. Cuộc họp này có thể chuyển hướng có lợi cho Josiane.

Cô thẩm phán cũng tán thành. Có bác sĩ tâm lý làm trung gian có thể góp phần kết thúc cuộc tranh cãi giữa Bart và Josiane. Đích thân Laurence thông báo với Bart qua điện thoại. Anh làm bộ như hiểu trong khi chẳng hiểu cô nói gì. Anh tưởng là người ta muốn mình làm kiểm tra tâm lý để xác minh tình trạng sức khỏe tâm thần của anh.

- Không phải thế - Siméon trấn an anh bằng giọng cục cằn - Ai mà chả biết là anh đã điên sẵn rồi. Họ muốn có một buổi họp gia đình với bác sĩ tâm lý để tháo cái đồng nút rối tinh giữa Josiane và anh.

Nhưng Bart không chịu từ bỏ ý kiến:

- “Họ” muốn chữa bệnh cho anh.

- Anh đúng là cuồng ám, ông anh thân mến - Siméon nói về mặc kệ.

Bart không nghe.

- Tôi đồng tính thật đấy. Nhưng sinh ra đã thế. Thế thì phiền gì đến ai chứ?

- Phiền em đấy. Anh có đề cho em ôn bài không nào?

Dù là thần đồng thì sau hai phần ba năm học vắng mặt ở trường, cậu cũng phải cố gắng nhiều mới theo kịp được. Siméon đang ở ngay trước môn thi đầu tiên, môn Triết.

Buổi họp gia đình mà không ai muốn gọi cho đúng là “buổi trị bệnh” diễn ra vào một chiều thứ Tư. Bart miễn cưỡng đi tới đó, cảm thấy bấp bênh, phức tạp, cảm thấy bị kết tội từ trước. Anh nhìn chị gái mình với vẻ ủ ê, thậm chí không chào một tiếng. Anh ôm hôn hai em gái và dò xét cô bác sĩ với thái độ thù nghịch của một người cho rằng mình ở đó là để bị mổ thùy não, Venise đếm số ghế mà Dorothee đã xếp thành vòng tròn.

- Sáu chiếc - bé kêu lên - Anh Bart, anh ngồi cạnh em chứ?

Bé hơi nhầm tưởng với trò chơi ngồi hát theo vòng và có vẻ hào hứng chờ đợi. Mọi người ngồi xuống ghế. Dorothee nhìn một vòng và nhận thấy: Morgane bên cạnh Siméon. Siméon bảo vệ Bart. Venise ngồi bên còn lại của Bart. Josiane ngồi giữa Venise và cô, bác sĩ tâm lý. Quay lại Morgane, người đưa đến ý tưởng cho buổi họp này.

- Có được vẽ không ạ? - Venise hỏi ngay do vốn quen với những buổi khám ở đây.

- Chị không giỏi vẽ quỳ đâu - Josiane thử nói tếu - Chúng ta đến đây để nói chuyện phải không?
Cô nhìn về phía cô bác sĩ tâm lý.

- Chị muốn nói ư? - Dorothée vặn lại.

Josiane tìm cách thoái lui.

- Không hẳn!

Siméon để ba giây trôi qua trước khi kiểm soát tình hình.

- Tôi nghĩ rằng chúng ta có mặt ở đây hôm nay là để nói về người giám hộ - cậu nói - Vấn đề nằm ở chỗ Josiane và Barthélemy đang cạnh tranh nhau. Cho đến thời điểm này thì cô thẩm phán mới chỉ luôn nghe ý kiến của người lớn. Tôi tin rằng hôm nay mọi người có thể nghe cả ý kiến của những người nhỏ tuổi hơn.

- Đúng là không hổ danh người khôn trước tuổi - Josiane nói phỉnh nịnh - Nhưng tôi muốn lưu ý cậu một điều. Tôi không cảm thấy mình ở thế “cạnh tranh” với Barthélemy.

- Không à? - Bart kêu lên - Chị luôn muốn nghiền nát tôi từ khi tôi sinh ra, thế mà bảo không cạnh tranh à?

Siméon nhắm mắt, đã thấy mệt mỏi về buổi họp. Bắt đầu hay hóm quá, cái buổi trị bệnh này.

- Từ khi sinh ra mày đã đóng vai nạn nhân rồi - Josiane vặc lại - Là mày tự chọn cho mình như thế chứ chả ai bắt cả.

- Tôi làm sao hả? - Barthélemy hét lên.

- Cháu thích vẽ tranh hơn - Venise nói chực khóc.

Im lặng trở lại.

- Thứ nhất, tôi không ĐÓNG VAI nạn nhân - Bart hờn dỗi - Tôi LÀ nạn nhân.

- Anh là nạn nhân à? - cô bác sĩ tâm lý nhắc lại và nghĩ đã tìm được mạch của vấn đề.

- Tôi bị bố mình bỏ rơi.

- Lại bắt đầu đấy! - Josiane rên lên - Ở đây tất cả chúng ta đều bị bố bỏ rơi còn gì!

- Với tôi thì tệ hơn - Bart cứng đầu tiếp - Ông ta thậm chí còn không muốn nhìn mặt tôi.

- Đương nhiên rồi - Josiane phản bác - Ông ta bỏ đi mà không biết là mẹ đang có mang.

- Sao cơ?

- Mẹ có mang nhưng bà không biết - Josiane giải thích - Bố đã biến mất ngày ba mốt tháng Mười hai. Tôi vẫn nhớ là vì chúng tôi đã chờ ông ta cả đêm giao thừa. Cậu sinh ngày hai mươi ba tháng Chín. Thế là mẹ có mang vào đúng trước lúc chồng bà ấy bỏ đi.

- Vậy ra là - Bart kêu lên the thé - ông ta thậm chí còn không biết có tôi trên đời này!

- Có người thật may mắn - Siméon đùa.

Tin này đã làm thay đổi cách nhìn của Bart đến nỗi anh quên không bóp chặt lại. Từ trước tới giờ anh luôn tin, và mẹ anh vẫn để anh tin như vậy, rằng Georges Morlevent chủ tâm bỏ rơi người vợ đang mang thai đứa con của mình. Và theo cách ích kỷ kiểu trẻ con, từ nhỏ anh đã kết luận rằng bố mình bỏ đi vì không muốn có mình.

- Ông ta thậm chí còn không biết có tôi trên đời này - Bart nhắc lại với chính mình.

- Dù sao đi nữa thì cũng đã sang trang rồi - Josiane nói - Đó đúng là một người đều giả đẹp mã.

- Bố tôi á? - Siméon thì thầm.

- Tôi lấy làm tiếc khi nói thế. Nhưng đó là người đàn ông đã bỏ rơi tôi sau khi nhận nuôi tôi, bỏ rơi mẹ tôi, bỏ rơi cả các em...

- Cuối cùng thì tôi không trách gì ông ta cả - Bart cười khẩy.

- Tôi cũng vậy - Siméon nói quá lên - Thứ nhất là vì tôi không biết việc gì đã xảy đến với ông ấy. Hơn nữa, như Goethe vẫn nói: “Chúng ta trưởng thành khi chúng ta hiểu được bố mẹ mình và tha thứ cho họ”.

- Đúng là kỳ thi tốt nghiệp đòi hỏi nhiều trích dẫn nhỉ - Josiane nhận xét.

Với Siméon, cô lưỡng lự giữa cách đối xử phỉnh nịnh và cười nhạo.

- Em, em muốn nói...

Morgane đã tranh thủ giây phút im lặng để lên tiếng. Em là cô bé thường hay bị mọi người lãng quên, chìm khuất giữa cậu anh thần đồng và cô em quá xinh đẹp đáng yêu.

- Em chỉ muốn nói rằng em không muốn bị tách ra khỏi anh Siméon vì Siméon là một nửa của em. Nếu nửa này bị tách ra khỏi nửa kia...

Morgane nhìn qua nhìn lại hai bàn tay mở ra trước mặt em. Em lắc lắc bàn tay trái.

- Thì nửa còn lại sẽ buồn lắm và chỉ còn sống có một nửa thôi.

Câu tuyên bố đó thống thiết đến nỗi cô bác sĩ tâm lý không thể tiếp tục gợi chuyện bằng câu hỏi muôn thuở của mình.

- Em thấy đấy, từ khi anh cho Siméon máu - Bart nói - anh cũng là nửa nọ nửa kia với nó.

- Morgane, em cũng là một nửa của anh - Siméon nói với Morgane.

- Em, em là một nửa của tất cả mọi người - Venise kêu lên vì không muốn là người thừa lại sau cuộc phân chia.

Josiane và Barthélemy thoáng nhìn nhau ẩn ý.

- Và tôi... - Bart nói.

“Chuyện này thật nuốt không trôi”, anh nghĩ trong lúc đăng hăng.

- Tôi, ờ, Josiane, là một nửa của tôi.

Im lặng, một sự im lặng như chờ đợi. Josiane cười hơi giễu cợt và nhìn Barthélemy chăm chú.

- Tôi không hiểu trò này lắm. Tôi phải nói cậu là một nửa của tôi hay tôi là một nửa của cậu đây?

- Cứ nói điều gì chị muốn - Bart cầu nhàu.

Cô bác sĩ nín thở. Trong những buổi trị bệnh gia đình thế này có những giây phút kỳ diệu mà mỗi thành viên lựa chọn con đường riêng của mình.

- Tôi là chị cùng mẹ khác cha với Bart - Josiane nói - Và từ hôm nay, ngày mười ba tháng Sáu...

Cô nhìn đồng hồ.

- ... lúc mười lăm giờ ba mươi hai phút, tôi chấp nhận điều đó.

Siméon quay sang nhìn người chị của cậu.

- Hoan hô!

Không may, Morgane đã không thể cố gắng kìm nén và em khóc toáng lên:

- Em, em muốn... muốn rằng... rằng mọi người...

- Lay nó đi - Bart khuyên - Phải lay nó mới được.

- Rằng mọi người đều thương yêu nhaaaau!

Bart nhảy khỏi ghế và lay cô em thật mạnh.

- Kinh khủng quá! - Josiane kêu lên.

Cô bác sĩ hoảng hốt đang tìm cách can thiệp thì những tiếng nấc của Morgane thừa dần. Rất hài lòng, Bart nói với cô chị lớn.

- Thấy chưa, phải lay nó mới dừng.

- Quả là bom tấn! - cô bé út của nhà Morlevent tán thưởng nồng nhiệt.

Mười ngày sau, Bart dẫn cậu em đến buổi thi đầu tiên của kỳ thi tốt nghiệp. Môn Triết. Bốn tiếng liền bò ra làm bài. Siméon người vẫn còn xanh tái, tóc mới nhú ra một chút, hơi thở vẫn gấp.

- Sẽ ổn thôi phải không? - Bart hỏi giọng phập phồng lo âu như một bà mẹ trong gia đình.

Siméon mỉm cười. Nếu cậu không ngất đi do cố gắng và hồi hộp thì thế nào cậu cũng sẽ làm được. Bốn tiếng sau, Bart đến đón em ở lối ra khu phòng thi.

- Thế nào?

- “Chúng ta có thể nói có với quyền khác biệt ở mỗi người?” - Siméon trả lời.

Đó là chủ đề cậu đã chọn phân tích trong bài thi.

- Bọn đồng tính có quyền sống bình thường hay nên đeo cho chúng hình tam giác màu hồng ^[19]?
- Bart vừa phát triển chủ đề vừa cố ý đi uốn éo trên vỉa hè.

Nhận ra là anh trai đang thu hút sự chú ý của bọn con trai trong trường, Siméon đâm vào vai anh.

- Có dừng lại không, nếu không thì em lại tiếc vì đã trả lời “có” đấy.

Tối hôm đó, Siméon gần như ngủ gật trong bữa ăn. Cậu trải qua các môn thi còn lại trong một cảm giác mù mờ mệt mỏi, không thể kể lại bài thi đã hỏi gì và cậu có hài lòng về bài làm của mình không.

- Bây giờ còn những thử thách khác nữa, thứ Sáu tuần sau - Siméon nói.

Cậu phải trở lại bệnh viện. Một tin xấu đang chờ họ trong văn phòng của giáo sư Mauvoisin.

- Tôi chưa thể thực hiện việc điều trị duy dưỡng ngay được do có sự sụt giảm lượng hồng cầu. Chúng ta sẽ xử lý tình trạng thiếu máu trước bằng cách truyền máu cho cậu, Siméon. Sau đó, hãy về nghỉ ngơi mười lăm ngày ở nhà... Bart.

Giáo sư mỉm cười khi dùng cách gọi thân mật đó. Barthélemy không nghi ngờ gì về thông tin này. Nhưng khi đã ở trong phòng 117, Siméon nói với anh cách hiểu riêng của cậu về tuyên bố vừa rồi của Mauvoisin:

- Chúng thiếu máu, anh không nhớ từ này à? Đó là từ mà bác sĩ của anh, ông Chalons đã dùng để nói về bệnh bạch cầu của em lúc đầu. Em đang bị tái phát rồi.

Bart vô cùng khâm phục trí tuệ của cậu em trai. Anh không biết nói lại thế nào. Sau khi truyền máu, Siméon về nhà và sống trong tâm trạng bất ổn với anh lớn của mình. Mọi biểu hiện đều khiến cậu lo lắng, những cơn đau bụng, đau sườn, một vết bầm. Cậu trách Bart đã không nhận thấy những biểu hiện rõ ràng của đợt tái phát đó. Cậu cũng trách vì anh không tìm lý lẽ gì phản biện nổi nghi ngờ của

cậu. Ngày đến thử máu, hai anh em hầu như không còn nói chuyện với nhau nữa. Bốn mươi tám tiếng sau, Nicolas gọi điện đến.

- Bart phải không? Ổn cả rồi. Nhấn với em cậu là chúng ta có thể bắt đầu tiến hành.

Barthélemy hài lòng hai điều về cuộc gọi: bệnh không tái phát và Nicolas đã xưng hô thân mật với anh.

Ở bệnh viện, Joffrey báo trước với Bart là họ sẽ truyền moóc phin giảm đau cho Siméon để có thể “cho cậu ta ăn đủ” trước kỳ nghỉ hè!

- Anh không phải lo như lần trước đâu. Em trai anh sẽ lại trong tình trạng ngủ mơ màng nhưng thể không có nghĩa là cậu ấy đang sợ hãi lùi bước.

Bart nhún vai. Anh bắt đầu quen với môi trường này, với ngôn ngữ của anh bác sĩ này, với nhịp độ của anh ta nữa. Anh đã dày dạn kinh nghiệm hơn. Khi Siméon bắt đầu nôn, chính anh là người đỡ cậu. Quen rồi. Đúng, chỉ là việc thường ngày.

Kết quả kỳ thi được niêm yết vào tuần Siméon ở trong viện. Barthélemy cảm thấy run chân. Anh quyết định sẽ mặc lễ phục. Thành công hay thất bại thì cũng cần phải đối mặt. Ông hiệu trưởng đã nói với anh rằng, theo thông lệ trường Sainte-Clotilde, kết quả sẽ được dán trên cánh cổng chính của trường. Khoảng mười một giờ, ông Philippe sẽ chờ đón phụ huynh và học sinh trong đại sảnh của trường để chúc mừng hoặc an ủi họ như thường lệ.

Từ xa, Bart đã thấy một đám đông tụ tập trên phố trước cánh cổng chính định mệnh đó. Anh nhận ra ông hiệu trưởng và thầy giáo dạy Triết. Anh thoáng gật đầu chào họ. Đột nhiên, anh nghe có tiếng người nói sau lưng:

- Đó là Bart, anh trai của Siméon.

Tiếng thì thầm theo anh khi anh đang đi về phía cánh cổng. Tất cả lớp Siméon đang ở đó. Khi nhìn thấy nụ cười của các bạn học, Bart hiểu rằng Siméon đã đỡ. Khi anh đến gần cổng, mọi người cùng dẫn ra như tạo một hàng rào danh dự cho anh. Anh đọc trọn vẹn dòng chữ:

MORLEVENT SIMÉON ĐỖ LOẠI GIỎI.

- Oh, boy! - Bart thì thầm, sừng sốt.

Anh đứng lặng một lúc như bị đánh một đòn chí mạng. Rồi anh quay lại, vung nắm đấm lên không trung và hét lên:

- Nó đỡ rồi!

Một tràng pháo tay xen lẫn tiếng cười vang lên. Ông Philippe tiến về phía Bart, mặt rạng rỡ.

- Thật là tuyệt vời phải không?

Và không khách sáo, ông ôm choàng lấy anh. Bart ra về, lòng đầy hãnh diện và đến đầu phố, anh

quay lại nhìn tất cả mọi người đang nhìn theo anh, vung hết tay này đến tay kia lên không trung. Cả con phố như nổ bùng vì hạnh phúc.

Đến bệnh viện, Bart mở tung cánh cửa phòng 117 và hét lên:

- Chúa trời đúng là có tồn tại, con xin cải đạo làm tín đồ Mormon!

Siméon giật nảy mình và nhìn anh sửng sò. Cậu thậm chí không còn biết đang là ngày hay đêm nữa. Bart quỳ xuống bên cậu.

- Em đỡ rồi, gà con. Loại giỏi. Tắm bằng ấy! Hiểu không hả?

Siméon nháy mắt và mỉm cười.

- Thần đồng mà - cậu áp úng nói như giải thích.

Cậu ngủ thiếp đi. Bart là người nhận tất cả lời chúc mừng trong khoa. Tất cả mọi người đến chúc mừng anh và cười với anh. Joffrey và Mauvoisin khi được tin báo vội vã cùng nhau chạy lên phòng 117. Bart lại túm lấy cổ áo blouse của Joffrey.

- Tôi biết mình đã làm anh phát ốm - anh nói trước khi ôm lấy Joffrey.

Mauvoisin nhìn họ như vậy, hai tay vẫn nguyên trong túi áo choàng trắng. Ông rút một tay gơ về phía Bart.

- Tất cả chúng tôi đều rất vui - ông nói điềm đạm.

Sau đó ông nhốt mình trong văn phòng. Niềm vui tràn ngập trong ông, mắt ông ngấn nước, ủy mị quá. Nhưng đáng lắm chứ! Chiến thắng này cũng là chiến thắng của ông. Chiến thắng tử thần. Có thể đó chỉ là chiến thắng của ngày hôm nay. Nhưng hôm nay, hôm nay... Hoàn toàn buông xuôi theo cảm xúc, Nicolas nhắm mắt và thì thầm:

- Oh, boy...

CHƯƠNG 16

Nhà Morlevent có một mái ấm và bạn đọc phải thừa nhận rằng cuộc sống là thế!

Trước khi bước vào văn phòng cô thẩm phán, Bart điếm lại lần cuối những lời dặn của cậu em trai: “Đừng đóng vai nạn nhân; không nói về đời tư của mình; không nói những câu đùa ngớ ngẩn để gây cười; kiên định với những gì chúng ta đã quyết”.

- Ok - anh thì thăm như đã điếm danh đủ.

Anh bước vào. Josiane đã ở đó rồi, hẳn là đang mua chuộc cô thẩm phán. Bart ném về phía họ cái nhìn hằn học nhưng ngay lập tức được thay bằng nụ cười duyên với đôi má lúm đồng tiền của mình.

- Các cô ổn chứ? - anh nói về thật quyến rũ.

- Mời anh ngồi - Laurence nói - Chúng ta sẽ phải làm việc lâu đấy.

Cô nhìn Josiane và Barthélemy. Buổi hôm nay chắc sẽ không dễ dàng gì.

- Chúng ta có mặt ở đây hôm nay - cô nhắc nhở - là để tìm người có quyền giám hộ đối với Siméon Morlevent, mười lăm tuổi, Morgane Morlevent, chín tuổi và Venise Morlevent, sáu tuổi.

- Sáu tuổi bắt đầu từ hôm qua - Josiane xen vào - Chúng tôi đã tổ chức sinh nhật bé trong gia đình.

Đúng là một đòn chĩa vào Bart. “Trong gia đình” nghĩa là trong nhà Morlevent-Tanpié chứ gì!

- Cho tới hiện nay - cô thẩm phán nói tiếp - Siméon đang ở nhà anh Barthélemy và mọi việc vẫn tốt, phải không?

Cô hỏi Bart và anh bằng lòng với việc gật đầu xác nhận.

- Morgane và Venise đang ở cùng chị và mọi việc cũng tốt phải không?

Cô thẩm phán nhìn sang Josiane.

- Rất tốt - Josiane đảm bảo.

Cô đã nói quá lên để không bị hạ thấp so với Bart. Thực tế là Venise thì vui vẻ nhưng Morgane thì vẫn có vẻ xa cách và bí ẩn.

- Tôi cảm ơn cả hai về sự đón tiếp mà các vị dành cho bọn trẻ - cô thẩm phán vừa nói tiếp vừa

nghĩ lại ngày đầu bọn trẻ đã bị hai người hất hủi thế nào - Bây giờ, tôi xin các vị hãy lần lượt trình bày điều mà các vị mong muốn cho bọn trẻ.

Bart nhớ ra mình là một người đàn ông nên lịch sự ra hiệu mời Josiane nói trước.

- Tôi xin quyền giám hộ ba đứa trẻ và xin quyền nuôi hai bé gái - cô nói.

Bart cựa quậy trên ghế. Laurence đưa tay ra hiệu anh hãy kiên nhẫn.

- Tôi biết rằng Siméon rất hợp với Bart - Josiane nói và cố gắng mỉm cười với cậu em - Siméon đã gần như trưởng thành rồi và nếu cậu ấy chọn ở với Bart thì tôi nghĩ rằng tôi sẽ tôn trọng mong muốn đó.

- Tôi ghi nhận điều này - cô thẩm phán nói và cảm thấy an lòng vì cách nói hòa khí này.

- Về phần hai bé gái. Tôi thấy KHÔNG HỀ có lý do nào để Bart có thể đón hai bé về ở cùng, vì lẽ...

Bart như đã sẵn sàng nhảy khỏi ghế. Vì lẽ gì chứ?

- ... vì lẽ căn hộ đó nhỏ quá, không đủ phòng cho hai bé.

Josiane hẳn cũng đã có một cuộc họp *pow-wow* với chồng mình và tránh không dùng đến những lý lẽ còn chưa rõ ràng.

- Hơn nữa, về lâu dài, tôi mong muốn sẽ làm thủ tục để nhận hai bé làm con nuôi.

Cô quay sang phía cậu em.

- Tôi sẽ không thể có con, Bart. Gần đây bác sĩ đã khẳng định như vậy. Được làm mẹ là mong muốn lớn nhất của tôi và có thể cho bọn trẻ cái mà tôi đã không có: một gia đình thực sự.

Bart cúi đầu khẽ bình luận:

- Diễn hay lắm.

Anh từ từ ngẩng lên và nhìn cô thẩm phán.

- Đến lượt tôi phải không?

- Mời anh, Bart - Laurence nói giọng cổ vũ. Josiane thoáng rùng mình. Cô thẩm phán thích Bart hơn. Mọi người đều thích Bart hơn.

- Tôi không đòi quyền giám hộ em trai và hai em gái tôi - Bart nói giọng đầy nuối tiếc - Tôi cũng thấy mình quá trẻ để có thể trông giữ hai bé gái. Về mặt vật chất...

- Anh được hưởng trợ cấp xã hội cho việc nuôi dưỡng bọn trẻ - cô thẩm phán nhắc.

- Tôi biết... Nhưng như Josiane nói, tôi là người vô trách nhiệm.

Anh chợt dừng lại. “Không đóng vai nạn nhân, như thế không lành mạnh”, Siméon đã nhắc.

- Hơn nữa, đối với hai bé gái... - anh nói tiếp.

Anh định nói: “Tôi không phải là tấm gương tốt”. Nhưng anh lại nghĩ đến lời Siméon: “Đừng phô bày cuộc sống riêng tư của mình trước mọi người. Việc anh đồng tính chỉ liên quan đến bản thân anh thôi”.

- ... sẽ tốt hơn cho chúng nếu có một bà mẹ - anh kết luận một cách khó khăn.

- Cảm ơn Bart - Josiane vội vã nói, thực sự xúc động.

- Đợi đã - em trai cô chuyển hướng - tôi chưa nói xong. Phải có qua có lại chứ. Siméon ở với tôi, chị đã nói vậy. Hai con bé ở với chị, tôi đã đồng ý thế. Nhưng tôi muốn đón hai con bé nửa tháng một lần vào dịp cuối tuần và một nửa thời gian của kỳ nghỉ hè.

Hệt như trong một vụ ly dị. Đó là điều mà Bart và Siméon đã quyết định. Giờ là lúc Bart cần kiên định vì Josiane bắt đầu kêu lên:

- Như thế thì quá lắm! Điều đó sẽ phá vỡ không khí gia đình. Bọn trẻ sẽ có hai gia đình sao?

- Đúng thế - Barthélemy thừa nhận.

- Thế cậu sẽ cho chúng ở đâu?

- Ở nhà tôi vào ban ngày. Buổi đêm, Aimée có một phòng trống cho hai đứa.

Anh nhìn cô thẩm phán.

- Đó là cô hàng xóm tầng trên của tôi, cô gặp rồi phải không?

Laurence kín đáo nhướn mày. À phải rồi! Cô đã nhớ lại màn kịch hôm đó.

- Cô ấy sinh rồi - anh thông báo - Một bé gái, tên là Audrey. Tôi là cha đỡ đầu. Chắc sẽ hơi rắc rối chút vì tôi theo đạo Mormon.

“Đừng nói những lời đùa cợt ngốc nghếch”, Siméon từng năn nỉ.

- Tôi đùa đấy - Bart vội vã giải thích - Tôi không theo đạo Mormon, nhưng tôi là cha đỡ đầu tốt. Và Aimée còn một phòng trống cho hai cô bé. Mọi việc đã được sắp xếp cả rồi.

Josiane kín đáo lắc đầu. Cô cảm thấy ghen tị với Bart và không thể kiểm soát được tình cảm đó. Cô nghĩ rằng hai cô bé yêu quý Bart hơn mình. Thật bất công. Cô cho chúng tất cả còn Bart chẳng làm gì ngoài việc tống cho chúng đầy kẹo và trò chơi điện tử. Thế mà chúng lại quý cậu ta hơn.

- Tôi xin cảm ơn cả hai đã nỗ lực để tránh sa vào bế tắc trong buổi nói chuyện hôm nay - cô thẩm phán nói - Josiane, không có gì ngăn cản việc chị trở thành người giám hộ của bọn trẻ Morlevent. Barthélemy, anh có chấp nhận là người thay thế giám hộ?

- Cô biết đây, đối với tôi, các chức danh chỉ là...

Laurence nhú mồm ra hiệu anh hãy đồng ý.

- Thôi được, tôi đồng ý - Bart làu bàu vì không thích cảm giác là người lệ thuộc vào bà chị mình.

- Cho phép tôi được bày tỏ tới hai vị niềm vui khôn xiết của tôi khi có thể đóng lại hồ sơ về bọn trẻ Morlevent - Laurence nói về trình trọng - Cách đây vài tháng, bọn trẻ chỉ biết trông cậy vào chính bản thân hoặc lòng hảo tâm của các tổ chức xã hội. Hôm nay tôi có thể thông báo với hai vị về việc thành lập hội đồng thẩm định gia đình, hội đồng sẽ theo dõi bọn trẻ và sẽ xác nhận, tôi dám chắc vậy, quyền giám hộ thuộc về chị Josiane. Hội đồng này sẽ bao gồm những người sau: cô Bénédicte Horau, bên bảo trợ xã hội; ông Antoine Philippe, hiệu trưởng trường Sainte-Clotilde; ông Jean Mériot, giám đốc trại trẻ Folie-Méricourt; giáo sư Nicolas Mauvoisin, chủ nhiệm khoa bệnh bạch cầu của bệnh viện Saint-Antoine và ông Barthélemy Morlevent, người thay thế giám hộ...

- ... kiêm bồi bàn - Bart kết luận.

Laurence biết là Josiane không hoàn toàn nhất trí với phán quyết này. Cô bác sĩ nhãn khoa từng lo sợ sẽ bị mất tất cả. Nay cô lại thất vọng vì không có được trọn vẹn. Tuy nhiên cô vẫn ôm hôn cậu em trước khi ra về.

Cô thẩm phán thở phào nhẹ nhõm. Cô đã tìm mọi cách có thể để bảo vệ quyền lợi của Barthélemy. Thành phần của hội đồng gia đình mà cô mời như vậy sẽ có lợi cho anh trong trường hợp có tranh chấp với Josiane. Cô mỉm cười với chàng trai.

- Thật khá căng thẳng phải không. Anh không nuối tiếc gì chứ?

- Cô sẽ cho tôi quyền trông giữ cả hai con bé?

- Thành thực là không được.

Bart nhún vai vẻ cam chịu. Rồi anh hỏi cô giọng thông đồng:

- Cô còn thứ đó ở đây không?

Anh làm động tác bẻ một mẩu.

- Ô! Có, có - Laurence đỏ mặt - Trong ngăn kéo, tôi luôn để dự trữ. Anh sẽ không kể với ai chứ?

- Tuyệt mật. Nhưng tôi muốn xin một miếng. Nó sẽ giúp tôi trấn tĩnh lại.

Laurence lấy ra thanh sô cô la đen mà cô đã ăn quá nửa từ trước rồi. Cô bẻ đôi phần còn lại. Và ngay trước mặt Bart, cô nhanh nhẹn cắn ngập vào tận lớp nhân cứng của miếng sô cô la.

- Cô biết không - Bart nói miệng đầy sô cô la - tôi thấy cô thật đúng là bom tấn khi cô ăn sô cô la thế này đây.

Laurence lại đỏ mặt. Đó là một lời khen.

- Thật đáng tiếc là anh lại ở phe kia, Bart ạ.

- Thật sao?

Ra khỏi phòng cô thẩm phán, Barthélemy đến bệnh viện Saint-Antoine. Siméon không ở đó nhưng giáo sư Mauvoisin đã yêu cầu anh cả nhà Morlevent qua gặp ông trong văn phòng.

- Thế nào - ông hỏi Bart - chuyện gia đình cậu đã xong chưa?

Bart kể lại những gì diễn ra trong văn phòng cô thẩm phán. Thỉnh thoảng anh còn diễn lại động tác của hai người phụ nữ. Mauvoisin cũng phải bật cười dù ông vốn không thích kiểu làm điệu bộ uốn éo đó của Bart.

- Thế còn Siméon - Bart hỏi giọng nghiêm túc trở lại - cũng đã xong rồi chứ?

- Những xét nghiệm gần đây nhất rất tuyệt. Cậu ấy cũng đã lên cân trong hè vừa qua. Cậu ấy đã đăng ký vào khoa Triết...

Bart quyết định hỏi về điều vẫn làm anh không yên.

- Ông tin rằng nó sẽ qua khỏi chứ?

- Với bệnh máu trắng loại này, tỷ lệ khỏi bệnh ở khoa tôi là 80%.

- Khỏi bệnh à? - Bart nhắc lại.

- Đúng.

- Siméon cũng thế?

- Tôi muốn đảm bảo với cậu là đến nay đã hết bệnh rồi. Chúng ta đã thắng. Nhưng tôi không biết chắc được tiếp theo thế nào.

Bart hiểu rằng anh phải chấp nhận như vậy. Chỉ là giám hộ thay thế và không chắc được về tình hình của Siméon. Đòi là thế đấy. Anh chỉ còn một điều cuối cùng để hy vọng. Anh đứng lên chào Nicolas và thử cầu may.

- Tối nay ông rảnh chứ?

- Không.

Nói thế là đã rõ. Hầu như danh thép. Nhìn vẻ mệt mỏi và khó chịu này của Mauvoisin thì Bart cũng biết rồi.

- Không sao. Chỉ vì tối nay tôi rồi - Bart thì thầm và làm dấu tay vẽ bụng xuôi.

Đang thất bại, đã thất bại, đúng là ngay từ đầu đã thế rồi. Thế mà lần này Bart đã tin tưởng...

Mauvoisin đeo kính vào và chăm chú nhìn chàng thanh niên.

- Tôi cần nhìn cho rõ - ông đùa.

Ông từ từ đặt lại kính xuống bàn.

- Tôi có thể rảnh một chút... vào trưa ngày mai, được không? - ông nói chậm rãi.

- Oh, boy! - Bart kêu lên tuyệt vọng - Mai tôi có cả lũ nhóc Morlevent bám chân rồi. Chúng tôi đi ăn bánh kẹp, đã định thế từ lâu.

- Ý hay đấy. Cửa hàng bánh kẹp đó ở đâu?

Hôm sau là thứ Bảy. Josiane lái xe đưa hai cô bé tới nhà Barthélemy. Cô không để chúng lại ở chân cầu thang nữa. Cô leo năm tầng gác, cô vào nhà hỏi thăm Siméon, chuyện trò với Bart rồi đưa cho anh hai chiếc ba lô của bọn nhỏ.

- Đồ đạc của hai đứa đây - cô nói với cậu em - Cậu trông chúng cuối tuần này, tôi cuối tuần sau.

- Chị đúng là bị ám ảnh với việc quyết định thời gian biểu của tôi đấy - Bart làu bàu.

- Em mang hoàng tử bạch mã đến cho anh đấy - Venise chọc anh - Chàng ta đang ở trong ba lô của em đó.

Khi ra khỏi nhà, Josiane quay lại nhìn lần cuối. Cô muốn nói: “Hẹn tối mai nhé, hai bé yêu!”. Trong phòng khách, Bart và Venise trêu đùa nhau. Vẫn về hoàng tử bạch mã. Morgane và Siméon đã lấy sách của mình ra, cô em đọc cuốn *Chuyến đi vào tâm trái đất*^[20], cậu anh là cuốn *Tồn tại và Hư vô*^[21] cứ như thể Josiane không còn tồn tại nữa. Tim thất lại, cô hiểu rằng có điều gì đó đang thổi trong phòng khách này. Đó là cơn gió Morlevent. Là gió heo may hay gió bão thì còn tùy lúc. Bốn đứa đều là con của người đàn ông đã phá hủy tuổi thơ cô. Có điều gì đó gắn kết họ lại còn cô phải đứng ngoài. Và có lẽ để trái tim không tan nát, cô phải chấp nhận điều đó. Cô rón rén đi khỏi.

Buổi trưa, cả bốn anh em đi ăn bánh kẹp. Venise đưa tay cho Bart nắm. Morgane và Siméon đi cạnh nhau ở phía trước. Khi đã ngồi vào bàn, Bart có vẻ căng thẳng. Thỉnh thoảng anh lại nhìn ra phía cửa rồi lại nhìn đồng hồ đeo tay. Mauvoisin đến muộn. Hoặc giả ông đã từ bỏ ý định. Bom tấn như ông mà lại hẹn hò ở hàng bánh kẹp với cả một bầy đàn nhà Morlevent thế này thì quả là không đúng tầm. Thở dài, Bart cắn ngập miếng bánh của mình.

- Ô, ồ, em nhìn thấy một quý ông mà em đã gặp qua kìa - Venise nói.

Cả bốn anh em nhìn về phía cửa. Mauvoisin đang đi vào và có vẻ như đang tìm ai đó.

- Hoàng tử bạch mã của anh phải không? - bé út hỏi.

Rồi Morgane và bé phì cười. Siméon ngửa mặt nhìn lên trần nhà. Mauvoisin vừa nhận ra họ và đang đi tới.

- Anh quả là hết thuốc! - Siméon trách ông anh cả.
- Ủ, em thì còn phải dùng đến nó đấy - Bart vừa nói hào hứng vừa đặt tay mình lên tay cậu em.

Chợt như có cảm hứng, Morgane giơ nắm đấm ra phía trước và nói lời thề:

- Tất cả anh em nhà Morlevent cùng với nhau hoặc là chết.

Hai nắm tay của hai anh lớn ngay lập tức đặt lên trên rồi bé út Venise đặt lên trên cùng nắm tay của mình. Mauvoisin mỉm cười nhìn tòa tháp mỏng manh đó.

- Tôi tham gia được không? - ông hỏi.

Và ông khum hai bàn tay mình lại rồi đặt lên trên cùng như người ta cất nóc nhà vậy.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

[1] Vua Mage, hoặc người Mage: theo kinh Phúc âm, vào ngày chúa Jesus ra đời, những người Mage đến từ phương Đông và tặng quà là vàng, hương và nhựa trầm hương cho Đức mẹ Maria và Chúa hài đồng. Một trong những người này tên là Balthazar.

[2] Câu nói bắt nguồn từ sự kiện năm 1929, cô gái Simone Louise de Pinet đã thi đấu bằng lái xe ô tô năm mười chín tuổi, một việc hiếm có thời đó, và nhất là năm sau đó cô đã tham gia các giải đua xe hơi cho mãi tới năm 1957. Vào năm 1962, Guy Lux, MC trò chơi truyền hình “Trò chơi liên tỉnh” đã dùng câu nói này thay lời tuyên bố bắt đầu trận đấu giữa hai đội.

[3] Tên cuốn tiểu thuyết tự sự của Laura Ingalls Wilder, đã được chuyển thể thành phim truyền hình phát sóng tại Việt Nam.

[4] Tác phẩm triết học chính trị của Jean-Jacques Rousseau.

[5] Aimée (tiếng Pháp): được yêu.

[6] Tiếng Pháp dùng cùng một từ để chỉ chị gái và em gái.

[7] Temesta: tên một loại thuốc an thần.

[8] Frisbee: tên một loại đĩa bay bằng nhựa dùng trong môn thể thao ném đĩa.

[9] Một loại bánh ăn nhẹ vùng Provence của Pháp gồm ô liu, cá hồng và nụ bạch hoa nghiền nhỏ.

[10] Tên một tập thơ - triết của triết gia Đức Friedrich Nietzsche.

[11] Truyện nhiều tập viết cho thiếu nhi của Hugh Lofting.

[\[12\]](#) Tôi chỉ là một gã trai bao: Tên một bài hát của Louis Prima.

[\[13\]](#) Tờ báo của Pháp được sáng lập năm 1826 dưới triều vua Charles X. Đây là nhật báo lâu đời nhất tại Pháp vẫn còn tồn tại cho đến ngày nay.

[\[14\]](#) René Descartes (1596-1650): triết gia, nhà khoa học, nhà toán học người Pháp, được một số người xem là cha đẻ của triết học hiện đại.

[\[15\]](#) Một tác phẩm của René Descartes.

[\[16\]](#) Điều ước xác nhận mối quan hệ giữa hai người sống chung cùng nhau mà không cần xét đến giới tính và thủ tục kết hôn.

[\[17\]](#) Friedrich Nietzsche (1844-1900): Triết gia Đức.

[\[18\]](#) André Comte-Sponville: Triết gia Pháp sinh tại Paris năm 1952.

[\[19\]](#) Đức quốc xã buộc nam giới và phụ nữ phải đeo một hình tam giác màu hồng mỗi cạnh mười bảy centimét để chỉ rõ họ là người đồng tính. Giai đoạn 1940-1944, người đồng tính bị bắt giam, tra tấn và đưa vào trại tập trung. (Chú thích của tác giả)

[\[20\]](#) Tác phẩm của Jules Verne (1828-1905).

[\[21\]](#) Tác phẩm của nhà văn, nhà triết học hiện sinh Pháp Jean-Paul Sartre (1905-1980).